

A photograph of a forest floor in spring. The ground is covered with a dense carpet of green plants and small purple flowers. Several tall, slender trees with light-colored bark stand in the foreground and middle ground. The background shows a dense stand of trees, creating a sense of depth. The overall atmosphere is bright and fresh.

Mrtvá v lužním lese

A photograph of a forest floor covered in green vegetation and purple flowers, with several tree trunks visible. The scene is a lush, green forest floor with numerous purple flowers scattered across the ground. Several tree trunks of varying heights and thicknesses are visible, some leaning slightly. The background shows more trees and a bright sky.

Mrtvá v lužním lese

Josef Blecha

Mrtvá v lužním lese

Autor se přiznává, že téměř všechna místa, kde se příběh odehrává, jsou skutečná. Na rozdíl od faktů, které jsou všechna naprosto smyšlená, stejně jako příběh, do kterého byli jednající osoby "proti své vůli vtaženy".

Kolín
Listopad 2014

První část: Mrtvá v lužním lese

Simona dnes pozdě večer usínala spokojeně, ale tak na lodi usínala téměř vždy. Měla ráda mírné pohupování lodi a útulnost nízké kajuty na přídi jejich motorové jachty. Proč se však tentokrát před spaním nemohla zbavit vzpomínek na poslední dva roky svého života, které ji přinášely plíživé znepokojení. Ty dva roky se jí nyní v mysli promítaly jako neuvěřitelně autentický dokumentární film. Proč právě dnes, když dnešek byl tak příjemný na rozdíl od dnů uplynulých měsíců?

Co se vlastně stalo? Bert se výrazně změnil. Hlavně v těch posledních dvou letech. Byl stále více nespokojený, nervózní, nemluvný.

Vůbec nevyhledával její společnost, jak to dělával s velkým uspokojením dříve.

"Nemám na tom vinu vlastně já?" říkala si mnohokrát. Nic, z čeho by se měla obviňovat, však nenacházela. Ve svém zaměstnání byla spokojená, žádnou nervozitu domů nepřinášela, její pravidelné noční služby mu také nikdy nevadily. Pracoval jako programátor a konzultant pro informační technologie "na volné noze" a tihle lidé nemají nějakou pevnou pracovní dobu. Naopak si myslela, že její noční nepřítomnost mu vyhovuje, protože jak říkal, právě v noci mu přicházela největší pracovní inspirace. A o domácnost se taky starala jak nejlépe dovedla... a nic, co by Bertovi vadilo, nepodněcovala.

Byli spolu už skoro devět let. Předchozí léta žili v pohodě, samozřejmě v rámci možností mladých manželství. Když se kdysi poznali, byla to láska na první pohled. On jako pacient po

úrazu nohy v nemocnici, ona jako začínající ošetřující zdravotní sestra v těžce místní klinice. Během jeho pobytu v nemocnici se docela důvěrně seznámili a jejich vztah později nebyl pouze vztahem "pacient a ošetřující sestra". Jistě je sblížil i fakt, že už oba neměli rodiče. Jak její, tak i Bertovi, zahynuli tragicky a Simona i Bert to v té době nesli dost těžce.

A proto ji taky vůbec nepřekvapilo, že ji po půl roce nabídl manželství. Vzali se a nastěhovala se k němu do jeho pěkného nájemního bytu po rodičích v centru města, který, jak tvrdil v nadsázce, je pro něho příliš velký. Těch předešlých osm let si docela užívali, oba slušně vydělávali, dovolené trávili převážně na Bertově lodi, kterou mu zanechal jeho otec a kterou měl zakotvenou v místní maríně. Těch plaveb co spolu podnikli... Až se sama divila, jak jí to začalo bavit. Za ta léta se naučila loď perfektně ovládat, stala se plnohodnotnou "kapitánkou" a moc ji to bavilo. Občas taky

vyrazili i na dovolenou k moři, k Baltu.

Až poslední dva roky se něco změnilo... plíživě změnilo. Bertova nervozita rostla. Možná to způsobovaly jeho časté několikadenní služební cesty, možná jeho nadměrné pracovní vytížení. Nic netušila. Snad to jeho rozladění nepocházelo z toho, že nemohli mít dítě? To už si přeci před drahnou dobou vyříkali a vlastně se s tím i smířili. No, smířili, řekli si, že se s tím asi nedá nic dělat.

Potom nastal významný obrat. Bertův návrh, se kterým přišel asi před třemi měsíci, ji překvapil, ale po pár minutách zvažování musela uznat, že mile. Byl to dobrý plán, plán na nový začátek, plán na nový začátek jinde a jinak. Po dalším přemítání s ním bez výhrad souhlasila. Byl to návrh, jak si znovu uspořádat společný život. Přestěhují se do jiného města, Bert už si tam předjednal nové pracovní kontakty, pro Simonu tam taky nebude problém zaměstnání

sehnat – už se prý u nového zaměstnavatele poptal, v její profesi to je snadné... bytů k pronájmu je tam taky dostatek... třeba si za nějaký čas pořídí vlastní domek... a ten jeho poslední nápad ji udělal největší radost... pokusí se adoptovat dítě... ach, to bude krása! Ani na chvílku nezaváhala nad úžasností takové budoucnosti a se vším nadšeně souhlasila. Byla přesvědčena, že se všechno splní. Bert to dokázal podat s opravdovou přesvědčivostí.

Tahle dovolená byla všemu tomu předzvěstí. Více než dvacet dní plavby na jejich útulné lodi, krásná řeka a okolní krajina, návštěva míst jejího mládí, to všechno bylo fajn. A taky dnešek: trochu romantická večeře v restauraci na náměstí, k tomu lahodné moravské víno, na lodi po návratu z restaurace ještě uvařil Bert svůj pověstný námořnický grog... a zítra pofrčí po řece domů, kde už je pro nový začátek téměř vše připraveno.

Simonin životní film pomalu přecházel do "stmívání"... Bert ještě jako nenapravitelný počítačový fanatik vyřizoval nějaké maily a telefonáty... Simonin úsměv na tváři vyjadřoval, že se opravdu těší na to nové, co přijde... loď připoutaná u přístavního můstku se mírně kolébala... a ona upadla do hlubokého spánku.

I.

Na první říjnový víkend tohoto roku byla opravdu příznivá předpověď počasí: celý den slunečno, beze srážek, teplota takřka neobvykle vysoká na začínající podzim. Vlastně už takové počasí trvalo skoro celé září, až na jednu nebo dvě pozdní letní bouřky. Jako kdyby počasí chtělo odčinit vcelku nepodařenou druhou část prázdnin. Od půli srpna přšlo tak nepříznivě, že mnohé děti se už dokonce těšily do školy. Tak nepodařené to bylo počasí. Není nic horšího, než když příroda doplňuje srážkový deficit na úkor školních dětí. Letošek nebyl v tomhle nijak výjimečný, takové kazisvětské počasí, alespoň z pohledu dětí, se opakovalo už několik roků. A proto zatím nesmělé

návrhy rodičů a pedagogů, aby prázdniny začínaly raději už v červnu, byly docela oprávněné a měly by být vyslyšeny.

Příznivé říjnové počasí panovalo nejen v celé republice, ale i ve středních Čechách, v celé polabské rovině a taky v lužním lese podél řeky Labe nedaleko obce Veltruby, jen necelých pět kilometrů od okresního města Kolín.

Předpověď počasí slibující příznivý den se zamlouvala i dvěma sousedům z polabské obce Veltrub, Jirkovi Kráčmerovi a Bedřichovi Navrátilovi. Už před několika dny si na sobotu pátého října naplánovali "dřevorubeckou šichtu" za účelem obstarání topení na blížící se zimu. Od doby, kdy se výrazně zvýšily ceny uhlí a elektřiny, staly se plány na úsporu za topení v rodinném rozpočtu častým námětem jejich rozhovorů.

Do místa jejich dřevorubeckých aktivit to neměli z domova daleko. Z místa bydliště kolem fotbalového hřiště asi kilometr dobře sjízdnou

polní cestou, potom pár set metrů přes lužní les a podél Labe směrem po proudu řeky po pobřežní stezce. Místo už měli vyhlédnuté z léta. Dokonce měli i povolení pořezat a vzít si pokácené náletové dřeviny, které neodvezli dělníci, kteří klučili říční navigaci. Cesta byla suchá a rovná, bez vyježděných kolejí od těžší lesní mechanizace a tak jejich malotraktůrek jel jako o závod.

Cestou vůbec nevnímali neokázalou krásu lužního lesa. Byli totiž domorodci, nebo skoro domorodci, a už si na ni zvykli, jak je obvyklé u místních. Kdyby nebyli místní, tak by nyní možná v přicházejícím podzimu obdivovali vytvářející se koberec spadaného listí zářící zlatavými a karmínovými barvami mnoha odstínů. Kdyby zde jako cizinci pobývali v časném jaře, a tohle období je zde nejkrásnější, museli by být uchvázeni kobercem purpurových a bílých květů dýmivky, žlutou záplavou kvetoucích orseje jarní a růžovými a modrými bohatě kvetoucími trsy plicníku. A léto by jim v lužní lese nabídlo stinné ticho na břehu některé z mnoha vodních lagun i v

tom nejparnějším dni. A kdyby se třeba rozhodli doplnit zásoby ubývajícího topiva v zimě, mohli by ocenit daleké průhledy mezi bezlistými stromy přes zamrzlou hladinu některého slepého říčního ramene. Ale oni byli místní, byli zaujati svou činností a tyhle krásy přírody momentálně vůbec nevnímali.

Zaparkovali svůj malotraktůrek na navigaci, v místech, kde hlavní tok řeky byl oddělen pouze pobřežní potahovou stezkou od mohutného slepého ramene, kdysi dávno hlavního řečiště Labe. Potahová stezka nyní převážně sloužila jako cyklostezka mezi Kolínem a Poděbrady a jen občas pro mechanismy zajišťující údržbu břehů a okolního lesa.

Když dojeli na místo, dali se ihned do práce. Jako první si naši domorodci vyhlédli ležící habr, již dlouho suchý, ale na zem vyvrácený teprve poslední zářijovou bouřkou. Vývrat byl pár metrů od břehu slepého ramene, ale špička koruny stromu bohužel padla přímo do bývalého

řečistě, dolů pod cestu směrem od řeky, do míst, kde byl propustek se stavidlem spojující řeku se slepým ramenem. Stavidlo, dnes už mnoho let v nefunkčním stavu, mělo asi dříve umožňovat regulaci výšky hladiny ve slepém rameni. Ale to bylo dříve, před mnoha lety, nyní byl propustek dokonce ze strany řeky zaslepen betonovým kvádrem.

Bedřich ruční motorovou pilou odřízl od vyvráceného stromu pařez obalený hlínou a zavolal Jiřího, aby kmen společnými silami povytáhli z vody slepého ramene na břeh pro pohodlnější rozparcelování. Nešlo to... suchá koruna byla dost rozvětvená a břeh strmý.

"Béd'ó, asi budeš muset slézt dolů a pár větví z koruny odříznout, jinak s tím mackem nehne. Ale dej bacha, ať tam nesjedeš po zadku..." navrhl další postup práce starší part'ák. Ale kdyby bylo na něm, raději by si šel vybrat jinou souš, protože tenhle vyvrácený strom mu připadal nad jejich síly.

To druhé neměl říkat, ono se to po chvílce stalo. Nebyl to žádný velký sešup, který by snad měl vzbuzovat obavy z "pracovního úrazu", ale Bedřich přistál na dně starého řečistě, těsně u široké betonové roury propusti v zarostlé mokřině tůně. Až na trochu mokré boty a kalhoty však vše dobře dopadlo... hlavně že udržel motorovou pilu dál od těla. Neroztrhal si ani kalhoty a ani pilu nenamočil do řídkého bláta. A když se po chvíli vzpamatoval z úleku a smířil se s mokrým obutím, rozhodl se udělat to, proč se tam štrachal. Ale současně ho napadlo podívat se do té propustkové roury, protože, i když to tady v okolí dobře znal, o její existenci neměl ani ponětí. Ale jen letmý pohled dovnitř mu dal okamžitě zapomenout na nešťastný pád, na mokré boty a kalhoty a i na to, proč tam vlastně lezl. Jen zíral... a na nesouvislý verbální projev se zmohl až za dlouhou dobu.

"Sakra, Jirko, honem sem slez... ne, raději sem nechod'... vlastně pojď sem, já jsem tady něco našel... něco moc vošklivýho... ježíšmarjá, to je ale hrůza..." volal vzrušeným hlasem, který by

přilákal pozornost i totálního ignoranta. Kráčmeru ten pokřik dost překvapil, protože Bedřichův sešup zhora sledoval a viděl, že se mu nic nestalo. Co ho na Bedřichovi především zaujalo bylo, jak strnule civí do široké betonové roury propustku.

Když tam tedy po delším váhání – když ho přemohla zvědavost - opatrně slezl, musel i on potvrdit, že je to opravdu "moc vošklivej pohled". Pohled, který mu zarazil všechna případná slovní vyjádření. A tak tam teď stáli oba a zírali na hrůzný objev. A ten neskutečný pohled budou chtít určitě co nejdřív zapomenout. Takový průběh své dřevorubecké brigády si určitě nepředstavovali.

A že tam slezli, a dokonce oba, to jim potom kriminalisté vyčítali kvůli poškození případných stop. Ale cožpak mohli tušit... Vlastně, kdyby tam neslezli, tak kdo by potom ten objev učinil. Tak kdo jim má co vyčítat! Ještě je budou podezřívát, že...!

Oba se vzápětí vydrápali nahoru, sedli si do

trávy na břehu Labe a vzpamatovávali se z prvního šoku. Dokonce se nezmohli ani na to celou událost nějak mezi sebou komentovat. Teprve za pár minut začali konat to, co by asi učinil každý soudný člověk v jejich situaci. No, každý možná ne, někteří by utekli a místu by se pak dlouhou dobu místu vyhýbali. Zavolali policii! Bedřich svým mobilem na dnes již všeobecně známou linku 158. A z důvodu jejich rozrušení jim dalo docela dost velkou práci vysvětlit volanému, kde se nacházejí... Nakonec to, po "uklidnění", zvládli perfektně, jako i popis toho, co objevili. A potom už jen čekali...

Dvoučlenná policejní hlídka ve složení nadstrážmistr Jaroslav Okolek a stážmistr František Konopásek přijela na místo činu asi za patnáct minut, přesně v jedenáct hodin a pět minut. Cestu měli usnadněnou přesně udaným popisem, dokonce i tak superpřesným údajem, jako že je to na pravém břehu na říčním kilometru 914,4. Na levém břehu byly totiž dobře viditelné tabule říční kilometráže, kterých si naši dřevorubci všimli už

častokrát. A že hlídka přijela tak brzo? Operační důstojník okresní policie je vysílačkou zastihl právě když projížděli Velkým Osekem, nejbližší obcí od místa činu. A taky mladší člen hlídky strážmistr Konopásek si na určené místo upamatoval ze svých vyjížděk na kole, kterými si udržoval fyzickou kondici a po labské cyklostezce už párkrát na kole uháněl.

Když je operační na místo činu posílal, nebyl zrovna moc sdílný: "Jeďte tam a tam, je tam hlášená mrtvá žena, zajistěte místo činu, hned tam posílám výjezdovku, až tam dorazíte, tak se ohlaste s upřesněním místa činu a o co opravdu jde. Ten nález nám nahlásili dva "amatérští dřevorubci" a je potřeba to ověřit. Konec!"

A tak jeli na místo činu vlastně bez varování. O to větší šok to pro ně byl. Asistovali už při několika dopravních nehodách s fatálními následky, ale mrtvá žena, evidentně zavražděná a evidentně před delší dobou, to ještě nezažili. Ale zachovali se velmi rozumně. A bylo jim pak

dokonce přičteno k dobru, že svůj hlídkový vůz nechali stát asi třicet metrů před místem činu. Snad je v podvědomí napadlo, že by mohli poškodit případné důležité stopy po nějakých vozidlech pohybujících se na místě činu.

Místo činu? Místo nálezu! Zatím se na tomto místě "nic moc nestalo". To jen Jirka Kráčmera a Bedřich Navrátil, kteří si připravovali v lužním lese palivové dříví na zimu, našli v trubce propusti mrtvou ženu, která tam ležela už delší čas. A byl to pro ně dost nepříjemný zážitek. Hlavně na to nebyli vůbec připraveni, o to to bylo horší. Ten nález byl tak otřesný, že i ti dva policisté z dorazivší hlídky se tvářili překvapeně a bezradně a konat svoji práci začali až po chvíli uklidnění. I když přitom velmi usilovně přemýšleli, co by tady jako měli konat. Zajistit místo činu! Ale co v takovémhle případě znamená zajistit místo činu? Zajistit před kým nebo před čím? Začít místo činu omotávat policejní umělohmotovou páskou, kterou samozřejmě měli v autě? V tak členitém terénu? Věděli, že vše se vyřeší s příjezdem kolegů z

kriminálky a že to určitě nebude dlouho trvat.

II.

Šéf kriminálního oddělení kolínské policie vrchní komisař kapitán Pavel Vidrna si nemohl stěžovat na nedostatek práce. Bylo to tak vždy, už dlouhý čas, ale... v poslední době množství práce rapidně narůstalo. Jako na běžícím páse se objevovaly další a další případy hospodářské a obecné kriminality, korupce se stávala běžným jevem, kradlo se v malém i velkém, i obyčejní kriminálníci se jaksi více zaktivizovali a jako kdyby jich stále přibývalo. A co bylo nejvíce znepokojující, narůstal počet násilných činů. Nic nepomáhalo, že se stále volalo po prevenci, že se

opakovaně zpracovávaly situační analýzy, případů stále přibývalo a vyžadovaly patřičnou pozornost. A především úmornou práci těch několika málo kriminalistů, kteří měli tenhle "švajneraj" na okrese na starosti. Mnozí nezúčastnění mimo policii tenhle jev alibisticky přičítali rozšiřování průmyslu ve městě, snadné dostupnosti města po železnici a tím pádem většího a snadnějšího "přísunu" různých kriminálních živlů, množstvím sociálních ubytoven ve městě a okolí... a taky ty prokleté drogy a alkohol... Ale bylo to jen touto skutečností? Nebylo to taky tak trochu celkovým zvlčením společnosti, kdy si mnozí nezodpovědní jednotlivci snažili povýšit "svá lidská práva nade vše"? A dokonce nad slušnost a plnění svých povinností – protože, a to jim asi nějaký "lidskoprávní televizní aktivista" vsugeroval – lidská práva jsou více než práva občanská, spojená samozřejmě i s občanskými povinnostmi a s občanskou zodpovědností.

On, policejní vyšetřovatel Pavel Vidrna, o tom měl celkem jasnou, bohužel jen soukromou

představu: společnost se jaksi "urvala ze řetězu". A to urvání bylo vlastně jen ignorování základních občanských povinností, slušného chování a ohleduplnosti. Nic, co by v současné době bylo "in". Mnozí jedinci byli ochotni páchat jakékoli trestné činy, jen aby tady a teď uspokojili své materiální požadavky, jejichž nabídku do nich neustále hustila podbízivá reklama číhající na každém kroku. A právě násilnými činy se kapitán Vidrna zabýval především. Byl svým založením člověk spíše mírný, říci dobrosrdečný by bylo trochu přehnané, a tak mu takové kauzy nečinily nikterak velké potěšení. Ale který kriminalista má ze své práce potěšení. Komu může způsobit potěšení dopadnout vraha, zloděje, podvodníka či násilníka? Snad jen tomu, kdo takovou práci bere jako sportovní utkání, jako přetahovanou kdo z koho. Ale k těm on nepatřil a ani patřit nechtěl. Sportem se sice zabýval, měl ho rád, ale do jeho práce tahle sportovní filosofie nepatřila.

Ani dnešní den, první říjnovou sobotu, neměl volný. Už to ani nevnímal – ty soboty a neděle v

zaměstnání. Ani nepočítal spousty hodin v terénu, v kanceláři při psaní zpráv a hlášení, na různých poradách, prostě "policejní přesčasy". Byl plně v zajetí svého povolání, až se sám mnohdy divil, jak k tomu mohlo dojít. Výčitky rodiny už bohužel – bohudík, ani nevnímal, prostě to tak bylo. A nevnímal ani ten rozdíl "bohužel – bohudík" ani při jiných příležitostech.

Informace o tom, co se stalo u Labe, ho zastihla ve tři čtvrtě na dvanáct v kanceláři okresního ředitele policie majora Karla Vaňáska. Dojednali si na dnešní sobotní dopoledne mimořádnou neformální pracovní schůzku, aby v klidu a bez vyrušování probrali nahromaděné problémy. Nechtěli řešit věci systémové, jen prodiskutovat jednotlivé případy, které se na kriminální oddělení den ze dne valily. Přes týden jim na to opakovaně nezbýval čas. Vlastně, ne že by jim nezbýval čas – ale všední dny byly jako stvořené pro neustálé vyrušování neodkladnými záležitostmi. Seděli už přes dvě hodiny u stydnoucího kafe, ředitel ve své otočné židli za psacím stolem a Vidrna v křesílku u

konferenčního stolku. A už téměř svoji mimořádnou poradu končili, když Vidrnovi zazvonil mobilní telefon a ozval se službu konající operační důstojník. Ředitel si zprávu taky vyslechl z Pavlova mobilu přepnutého na hlasitý poslech. Ani jeden z ní neměl velkou radost... kdy naposledy tady měli takový případ, mrtvou ženu v lužním lese kousek od Kolína, v "jejich rajonu". A taky v tomto okamžiku nedokázali odhadnout, co se z toho vyvine, jak složitý to bude případ. Snad až se později dozví více informací, nejen stručné hlášení od operační služby.

Major Karel Vaňásek nebyl žádný policejní začátečník a ani žádný "policejní úředník". Byl to letitý praktik, který taky dlouhá léta působil na kriminálním oddělení. I když měl jen pár roků do "zaslouženého odchodu" do důchodu – nebo právě proto, měl pro nelehkou a mnohdy piplavou práci kriminalistů pochopení a dával jim volnou ruku. A to i přes to, že byl pod neustálým tlakem shora, aby i práce kriminalistů byla efektivní.

"Ale jak má vypadat taková efektivní práce právě u kriminalisty?" často přemítal. Asi jsou podobná slova jako efektivnost práce zaklínadlem dnešní doby pro všechny profese. V duchu se často obával, kdy se ještě objeví termín "produktivita práce" kriminalisty. To by ovšem byl vrchol – ale vlastně... vždyť pachatelé kriminálních činů taky svoji produktivitu výrazně zvyšují. Ale, když to jinak nejde, musí být... sakra, na své podřízené přísný. I když podřízené raději nazýval slovem spolupracovníci. Mnozí jeho nadřízení mu to občas nepřímou vytykali, ale on byl prostě takový a byl přesvědčen o tom, že to myslí správně.

"Tak Pavle, končíme dnešní diskuzi, snad jsme všechno probrali, a když ne, tak budeme pokračovat někdy jindy, teď nám nezbyvá než se pustit do práce... vlastně ty," zavelel Vaňásek, i když to k povelu v tomto případě mělo hodně daleko. Jako by podvědomě tušil, že tenhle případ se nebude řešit snadno a že jako ředitel bude při vyšetřování tak trochu mimo, třeba i právě proto, že se vyšetřovatelům do práce nikdy moc nepletl.

Pokud to nebylo výslovně třeba a nebo ho o to nepožádali.

"Vidíš, jak jsme dopadli, jak tak na tebe koukám, už ses asi těšil na oběd. Tak zavolej manželce, ať ti ho dá do trouby," chtěl zakončit jejich "konferenci" nějakým fórem. Ale v tomhle případě trochu nepovedeným.

Když se kapitán Vidrna zvedal k odchodu, ředitel ho zarazil a pokynul mu, aby si ještě sedl. Měl něco důležitého na srdci, něco, co chtěl kapitánovi navrhnout, ale váhal jak na to: "Vlastně bychom si měli ještě něco říct. Mám dojem, že tenhle případ, nevím, si určitě budou chtít převzít z kraje. Ale proč bys to nemohl dělat ty? Vždyť už máš pár závažných případů za sebou. Co máš teď aktuálně rozdělané, chtěl bys to dělat a budeš mít na to čas?" Konstatování i otázky zněly trochu nejistě. Nejistě asi proto, že si nebyl tak docela jistý, zda-li tím na Pavla a jeho partu nevalí příliš obtížný úkol. Moc dobře věděl, že těch případů mají až nad hlavu... a teď ještě tohle.

"To víš že bych to chtěl dělat... kvůli takovým případům si mě tady vlastně platíš," vypadlo hned z Vidrny. Ale vzápětí, po tomhle neuváženém a trochu i ironickém prohlášení, zaváhal. Honem se proto jal své prohlášení neuměle vysvětlovat:

"No, pomalu končíme ten asi dva týdny starý případ, vždyť víš... přepadení důchodkyně Zahradilové v jejím domku dvěma pobudy a potom tu deset dní starou rvačku na vesnické diskotéce, která skončila pobodáním jednoho z účastníků. Ale na tom se mnou dělal podporučík Brázda a ten už by to mohl dokončit sám, ví o tom všechno a není to taky žádný začátečník. No a pár menších případů, které mohu dělat při tom. Ty případy jsou z velké části jasné, je potřeba dořešit jen pár důkazů pro sepsání obvinění."

Ale náhle, možná z obavy nad náročností rýsujícího se případu, ho napadl jeden požadavek. Raději ho vyslovit hned, dokud je šéf přístupný námitkám. Později by nemusel uspět: "Pokud bych

to měl převzít, a jak mě znáš, tak to nemyslím jako podmínku, spíš jako... hmm... "poníženou supliku", budu k tomu určitě ještě někoho potřebovat. Bude tam asi hodně terénní práce. Mohu si k tomu ještě někoho vzít? Jo, a děkuju za důvěru." Trochu chaoticky ze sebe vychrlil Vidrna svůj názor a taky vlastně požadavek. A teď čekal, jak to u ředitele zabere. Ale znal ho natolik dobře, že očekával příznivou, pozitivní odpověď.

Ředitele Vaňáska Vidrnův souhlas ani požadavek nepřekvapil. "Tak jo, domluveno, bude to tvůj případ a vezmi si k tomu poručíka Honzu Klímu. Ale krajskou výjezdovku techniků a policejního doktora k tomu budeš potřebovat taky. Dej mi hned vědět a já to zařídím. No a teď už jdi. Vlastně ještě moment, bude ti na to stačit čtrnáct dní?" S tímto stručným a mnohoznačným prohlášením ředitel – že by ho nahlodala ta efektivnost nařizovaná z horních pater, Vidrna propustil a ten šel ihned zařizovat to, co mu ředitel slíbil zařídit.

"Čtrnáct dní, dva týdny... copak mohu tušit, jak dlouho se to povleče, copak se takové vyšetřování dá normovat... aspoň že si mohu vzít toho Klímu," brumlal si cestou dolů po schodech kapitán. "On asi měl ředitel na mysli léty prověřené kriminalistické pravidlo, že co se nevyřeší do čtrnácti dnů, vleče se pak mnoho měsíců či let. Snad to nebude tenhle případ. To se teprve uvidí," snažil se vysvětlit Vidrna ředitelovo "ultimatum".

V kanceláři o patro níže, v policejní budově na kraji města, byl už Vidrnův zástupce poručík Jan Klíma v pilné práci. Ten taky jaksi nesvětil sobotu, měl službu a byl už od časného rána v kanceláři. Byl vlastně první, kdo se v jejich oddělení o případu dozvěděl dříve než sehnali kapitána Vidrna. Aniž čekal na přizvání k případu, organizoval už rychle a systematicky vše potřebné, co se dalo z kanceláře zařídit, aby mohli urychleně odjet k Labi a tam zahájit šetření na místě. Skupina techniků z kraje, vybavená perfektním popisem cesty, se prý už chystá na cestu, stejně tak policejní

lékař, zkušený odborník, kterého znají již asi ze tří minulých případů, na pokyn čeká i pohřební služba pro pozdější odvoz mrtvé.

"Tak jedem, ať jsme tam dříve než oni a ať se tam nálezci a hlídka nebojí," pokusil se o chabý žert Pavel Vidrna, když se seznámil s faktem, že poručík již skoro vše zařídil. O všech skutečnostech, které už Honza jistě ví, ho může informovat cestou. Opět se přesvědčil, že na svého zástupce a nejbližšího spolupracovníka se může spolehnout. A nebylo by to poprvé, to spolehnutí. Jako například před rokem, kdy Klíma, během Vidrnovy týdenní dovolené celkem s přehledem vyřešil vraždu v jedné kolínské ubytovně. Byl to případ značně zapeklitý, už jen proto, že v něm figurovali "osoby sociálně nepřizpůsobivé".

Proč si na to Pavel vzpomněl právě nyní, když spolu jeli za dalším případem? Asi ta předzvěst řešení nového případu úmrtí. Tenkrát šlo asi o tohle – po návratu z dovolené si pečlivě přečetl

celý spis:

V neděli v noci našli spolubydlíci před jednou kolínskou ubytovnou asi třicetiletého muže, zabitého několika bodnými ranami, kterého identifikovali jako obyvatele té ubytovny. Bydlel v ní už více než rok. Nikdo z okolí ani z ubytovny nic neviděl ani nešlyšel, nikdo neznal důvod napadení, nic. Vypadalo to dost beznadějně. Jakási neurčitá stopa se začala rýsovat po zjištění, když v kapse mrtvého byly objeveny stopy drog a při pitvě bylo zjištěno, že i on byl pod vlivem návykových látek. Na základě toho si Klíma prosadil, za pomoci protidrogového oddělení policie, razii v ubytovně, a... tam se našli na nejrůznějších místech schované drogy a většina bydlících na tom byla stejně jako mrtvý. A pak už to šlo vše ráz na ráz. Výslechy obyvatel ubytovny odhalily, že většina z nich jsou distributory drog pro jeden gang výrobců a překupníků drog, že mrtvý se "zpožďoval" s odváděním tržeb, že si ho tedy gang "podal" a vykonavatelé trestu to trochu přehnali. Vyslýchání taky neváhali nakonec prozradit i jména svých

kumpánů. A během několika dnů byli pachatelé vraždy, a mnozí další, pod zámkem. Taky se podařilo uzavřít ubytovnu, aby dál nemohla fungovat jako "centrála drogových distributorů". I když poručík Klíma dovedl vyšetřování úspěšně do konce, z "udělené pochvaly" se vůbec neradoval. Celý ten případ v něm zanechal zatrpklý pocit, který několikrát kapitánovi opakoval: "Byla to taková malá ubytovna, asi pro patnáct lidí. A byla obsazena jednou partou, partou fetáků a dílerů a jejich šéfem byl právě provozovatel ubytovny. Co na tom však bylo úplně šílené? Všichni byli nezaměstnaní a stát jim to ubytování platil formou příspěvku na bydlení... nemalé částky... já už fakt ničemu nerozumím... obrovské částky na bydlení... takhle přeci společnost nemůže fungovat!" Z rozhořčení se potom Honza Klíma vzpamatoval delší dobu a na ubytovny byl alergický jako nikdo.

"Šéfe, ty nechceš nic slyšet o té mrtvé a o tom, jak jsem vše zařídil?" vzhledl od volantu auta Honza. "Na co proboha myslíš, vypadáš jako

kdybys byl mimo!"

"Zorganizoval jsi to fakt moc dobře... ty jsi věděl, že ředitel svolil, abych si tě přibral k tomuhle případu?" vrátil se opět do reality Vidrna, když se vymotali autem z města.

"Nevěděl, ale tak trochu předvídal. A taky jsem měl službu a tak to vlastně byla má povinnost. Ale ty bys mě určitě přizval," s jistou dávkou sebedůvěry poznamenal Jan Klíma. Ona sebedůvěra mu nikdy nechyběla, ale to z něho právě dělalo dobrého kriminalistu, aneb jak občas z legrace prohlásil Vidrna, nekompromisního "čmuchala".

Čtveřice mužů přítomných na místě činu, dva nálezci a dva členové policejní hlídky, se zatím sice nebála, ale bylo na nich vidět, že by uvítali, kdyby se konečně začalo něco dít. Ta nečinnost jim kazila náladu... vlastně nekazila, protože žádnou neměli. Bedřich Navrátil, který měl mobilní telefon a on zavolal policii, použil telefon ještě

jednou, aby oznámil manželce, že na oběd nepřijde a pokusil se jí vysvětlit i proč. Ale vysvětlete jen tak ničeho nic manželce, že jste v lese našli mrtvolu a teď u ní čekáte na detektivy. I když byl rozrušen, nezapomněl říct manželce, aby s tou zprávou zaběhla k sousedce, aby ta neměla starost o Jirku. Taky ho štvalo, že tam musí sedět v mokrých a řídkým blátem obalených botách a nohavicích montérek. Jeho soused šel odstavit svůj malotraktor kousek dál, aby nepřekážel. Policisté z hlídkového vozu stále přemýšleli, jestli mají místo činu ohradit policejní páskou, ale vzhledem k nepřehlednosti terénu a nepravděpodobné přítomnosti kolemjdoucích a čumilů to zatím neudělali. Dvě malé skupiny projíždějících cyklistů vyzvali rázně k pokračování v jízdě. Nedalo jim to moc práce, protože mrtvá byla zatím "schovaná" v trubce propustku a ti čtyři přítomní, dva policisté a dva civilisté, spíše budili dojem, že tam policie honí nějaké pytláky.

III.

Oba kriminalisté jeli z Kolína dál za svým posláním téměř mlčky, jen Klíma občas útržkovitě prohodil pár slov o tom, co o případu ví z informace operačního důstojníka. Nebylo toho mnoho. O tom, jak se dostanou k místu činu, měli jasnou představu – na začátku Velkého Oseka odbočí místní asfaltkou ke zdymadlu a u Labe pojedou po dobře udržované a na několika místech šterkem zpevněné pobřežní cestě asi dva kilometry proti proudu řeky. Oba si cíl své cesty dokázali snadno vybavit v paměti. Byli Kolíňáci a jako pro mnohé byla i pro ně tahle krajina kolem Labe občasným místem pěších nebo cyklistických výletů. I kriminalisté si občas musí v přírodě vyčistit hlavu a zlepšit kondici. A nebýt neblahého cíle jejich cesty, mohla by to být docela hezká projížďka. Počasí bylo opravdu jako stvořené na podzimní výlet a na to čištění hlavy – ale oni to počasí momentálně vnímali spíše stylem

"příznivé povětrnostní podmínky pro ohledání místa činu".

Nyní to opravdu na psychický odpočinek nevypadalo. Čekalo je něco, co dle informací operačního důstojníka nemusí být nic příjemného. Otázkou bylo, jak se to operační důstojník dozvěděl. Možná dal na jistě emotivní telefonát nálezců a možná i na popis "chlapů" z přítomné policejní hlídky.

Pavel ještě cestou přemýšlel, proč mu ředitel hned navrhl vzít si k případu poručíka Klímu. Asi už předem tušil, že to nebude případ jednoduchý a o Klímovi má jistě výborné mínění. Proto ho taky před rokem jmenoval, bez jakýchkoli připomínek, Vidrnovým zástupcem. Honza byl výkonný kriminalista. Byl zatím ve svých třiatřiceti letech svobodný, o ženění snad ani neuvažoval. Nikdy se nevymlouval na pracovní přetížení, každý úkol plnil s klidem a spolehlivě. Nejen že ovládal rutinně policejní práci, zákony měl v malíku, ale velmi často měl i konstruktivní nápady, které

mnohá vyšetřování posunula správný směrem. Jedinou jeho vadou, pokud by se to tak dalo říci, byla jeho neustálá chuť k jídlu, ať to bylo kdekoliv a kdykoliv. Že by následek jeho staromládeneckého stavu? Ale pořád je lepší chuť k jídlu než chuť na cigarety a na alkohol. Kdyby ho ředitel sám nenavrhl, určitě by si Pavel sám prosadil vzít ho do "vyšetřovací party". Protože při řešení nadcházejícího případu musí mít ku pomoci někoho kreativního. A že Honza takový je, to se později ukázalo.

Bez problémů dojeli k místu nálezu. Čekali je tam, "poněkud přešli mrazem", oba nalezcí a oba členové motorizované policejní hlídky – taky nabyli v zrovna výtečné náladě. Nic moc neříkali, tvářili se zasmušile a jen bezradně ukazovali dolů pod potahovou stezku, která kopírovala břeh Labe.

Na místě nálezu mrtvoly se Vidrna hned ujal organizace. Alespoň do té doby, než přijedou technici z kraje, kdy nastane totální pracovní zmatek. "Honzo, vyzpovídej oba Veltrubáky, však

víš sám nejlépe jak... jak oběť našli, v kolik hodin, jestli tady byli už někdy nedávno předtím, hlavně si od nich vezmi všechny kontakty. No a potom zvaž je poslat domů, ať tady s tím svým motorovým vehiklem zbytečně nepřekáží, až se přiřítí komando techniků z kraje. A doktor taky nemá rád, když mu nějaký civil kouká přes rameno. Já si zatím v klidu a opatrně obhlédnu nejbližší okolí a mrtvou, abych o tom získal nějakou předběžnou představu."

Tak jo. Jaké okolí obhlížet? Cesta podél Labe, na jedné straně pomalu plynoucí tok řeky, na druhé straně lužní listnatý les s lagunou slepého ramene. Vodní hladina mělkého jezera je místy zarostlá nízkým rákosím a spoře pokrytá spadáním listím. V místě dnešního "nálezu" byl kdysi vybudován propustek, snad proto, aby mohla voda ze slepého ramene odtékat do řeky – nebo naopak. Propustek má proti řece stavidlo, mnoho let však nepoužívané a trvale uzavřené. Je už natolik zapomenuté – jako by neexistovalo a málokdo si jeho přítomnost uvědomuje. Ze strany slepého

ramene vede pod pobřežní cestou betonová kanalizační trubka o průměru asi 110 cm a délce asi sedmi metrů, s dolní hranou v úrovni hladiny laguny za normálního stavu vody. Slepé rameno je v okolí ústí trubky už zanesené, spíše než voda jen bláto a mokřina dosahující až k dolnímu okraji trubky. Kanalizační trubka je asi tři metry pod úrovní pobřežní stezky. A přístup k ní z říční navigace je z obou stran laguny dost strmý, o čemž se přesvědčil i Bedřich Navrátil, dříve než učinil svůj překvapivý nález.

Podrobný průzkum nejbližšího okolí nálezu oběti nechá Pavel na technicích. Sám žádné výrazné stopy na první pohled neobjevil. K obhlídce mrtvoly slezl opatrně po té straně laguny, kde už stejně všechny stopy zničili nalezcí, pokud tam ovšem nějaké byly. Moc se na ten pohled netěšil, nějakou mrtvolu za léta služby už viděl, ale zase to nemusel mít každý den. Mrtvá žena ležela asi dva metry hluboko uvnitř betonové kanalizační trubky. Trubka byla natolik prostorná, že nedalo velkou námahu ji tam snadno umístit.

Nedovedl si představit, že by tam vlezla sama a zemřela tam... To určitě ne. Neměla na sobě žádné oblečení a žádné šperky, vůbec nic, jen holé tělo na zabláceném betonu. A na první pohled bylo jasné, že už tam leží nějaký čas. Nebyl to opravdu žádný pěkný pohled. I v chladnějším počasí začínajícího podzimu na ní dlouhodobě zapracovaly přírodní podmínky, taky hmyz a možná i drobní hlodavci. Chvilku mrtvou ženu pozoroval... a potom s nepříjemnými pocity vylezl zpět na cestu. Zatím si ani nedělal žádné poznámky, pouze vnímal atmosféru. Později si všiml, že se tam šel podívat i Klíma. Byl zvědav, jak pohled na mrtvou zapůsobil na něho. Bylo o něm známo, že podobné pohledy snášel poněkud hůře než mnozí jiní policisté.

Ale co ho... tak na mrtvé zaujalo... co to je... musel se chvíli soustředit... jasně, je to poloha těla... leží si v klidu, na zádech, ruce skřížené na prsou. Takhle přeci neleží ve chvatu pohozené tělo... tohle tělo sem bylo opatrně uloženo, sice už jistě mrtvé, ale... s jakousi péčí a dokonce by se

dalo říci... s pietou.

"Proboha, kde přišel na takový výraz," jakoby napomenul sám sebe. Ale i později na ten výraz – pieta, musel neustále myslet. Zatím však nevěděl, neměl ani tušení, jak tenhle pocit zužitkovat. Možná na to později přijde.

"Honzo, pošli už pryč i hlídku, myslím, že na to ohlídání místa nálezu, než přijedou technici a doktor, tady stačíme sami. Ať na ně třeba počkají u zdymadla a ukáží jim cestu, ať někde nebloudí a pak to nesvádějí na nás," chtěl mít Vidrna klid na přemýšlení co dál. A taky se chtěl připravit na konstruktivní rozhovor s techniky. Jistě se budou ptát, co všechno bude chtít zjistit a co od nich očekává prozkoumat. Prostě technici jsou už takoví. A taky jim bude muset říct, že si případ ponechají tady na okrese. Na jejich reakci se moc netěšil.

Po odjezdu motorizované hlídky zůstali mlčky stát nedaleko propusti a věděli, že zatím veškeré

společné uvažování nad případem by bylo zbytečné. Každý si to rovnal v hlavě sám a po svém. Totožnost mrtvé, motiv činu, příčina úmrtí... a spousta dalších otazníků, které před nimi vyvstávaly. Hlavně... aby se otazníky nad nimi nevznášely moc dlouho a aby se pomalu nezměnily... ve vykřičníky. Nejraději by uvítali brzkou tečku. Co nejdřív!

IV.

Velká tmavomodrá a civilně vyhlížející dodávka krajských policejních techniků a vzápětí auto policejního patologa se objevily za zákrutem řeky v půl třetí. Docela dobrý čas na příjezd z Prahy. Hned jak vyložili z auta své nádobíčko ve stříbřitých kufrech se pustili beze slova do práce. Především fotograf, který chtěl být všude první, na což byli všichni jeho kolegové už dávno zvyklí.

Slabou půlhodinku jim zabralo prozkoumání bezprostředního místa nálezu oběti. Potom chvíli diskutovali nad problémem, jak mrtvou, po letmé prohlídce doktorem na místě, dostanou nahoru na navigaci. Vidrna je chvíli pozoroval a získal dojem, že to špekulování nad způsobem transportu oběti je zapříčiněno hlavně tím, aby se moc neumazali řídkým blátem na dně laguny. I když si nejprve navlékli slabé neprodyšné kombinézy a jeden z nich i gumáky. Doktor brblal, když musel slézt dolů do betonové trubky. Byl už trochu v letech a prolézání těžko přístupných míst za "cílem svého zájmu" neměl rád, vlastně ani v mladších letech – považoval to za poněkud nedůstojné a vždy se tomu snažil vyhnout.

"Tak Pavle," po letném pozdravu oslovil Vidrnu šéf techniků Karas, "jak moc to tady budeš chtít pročesat? Už jsem slyšel, že si to šetření necháte na okrese. Prý o tom rozhodl tvůj okresní šéf. Mně do toho nic není, ale nepřeceňujete své síly... hm? Zvládnete to... hm?" A odmlčel se, jako by se ho to dál netýkalo.

Oba se už pár let znali, každý uznával odbornost druhého, takže jejich komunikace byla stručná. Neboť přebytečná slova mezi odborníky při tak nepříjemné situaci by byla opravdu zbytečná. A hlavně v jeho sdělení nezaznamenal Vidrna žádnou výčitku, že krajská laboratoř pracuje tentokrát "jen pro okres". Nebylo by to poprvé ani naposled. Proto jeho mírnou "špičku" zaznamenal jen letmo a ihned ji taky pustil z hlavy. A hned vyjevil svá přání:

"Dělej svou práci. Já mám dojem, že tohle nebude jednoduchý případ, ale o tom přeceňování sil bych nemluvil. Ale máš pravdu, už teď tuším, že jen zjistit totožnost mrtvé a motiv činu nebude "žádná sranda". Tak mi pro jistotu zjisti všechno, raději ještě mnohem a mnohem víc. Pokud to úspěšně vyřešíme, budete mít taky zásluhy," nastínil Vidrna svůj požadavek a s kolegou Klímou se chystali odklidit opodál. Klíma si šel ještě jednou popovídat s oběma Veltrubáky, především sepsat jejich osobní údaje a poslat je pryč.

"Já to věděl, že vy tady na okrese nejste žádní skromňáci. My, když na to máme čas, tak dokážeme zázraky. Ale toho máme bohužel velmi málo, protože nás volá k případům kdekdo a kamkoliv a kdykoliv," už preventivně vysvětlil svůj nemalý problém Karas. Tímhle problémem, nazývajícím se "neustálé brblání na nedostatek času", byl znám po celém kraji. Ale všichni to brali jako jeho libůstku, kterou se marně snažil otupit své "image" schopného a ochotného pracovníka. Protože za svoji ochotu a dokonalou profesionalitu se z neznámých důvodů trochu styděl – prostě byl nepřehlédnutelná osobnost.

"No jo... hmm... za to okrádání vás o čas se omlouvám... hmm... a taky bych chtěl tím vašim detektorem kovů to kolem dokola prosmejčit a třeba se i podívat, jestli neleží někde pod hladinou laguny nějaký bicykl," nesměle navrhoval Vidrna. Vlastně uvažoval nahlas, kde by se mohly najít nějaké stopy. Po prohlídce místa činu mu stále vrtalo hlavou, jak se dolů do propusti obět'

dostala. Možná že přijela i na kole... ale kdo ví, z prvotní bezradnosti myslel na všechno, možná i na nesmysly.

"Tak my si teda dáme záležet, třeba to děláme pro sebe, až to jednou budou muset od vás převzít naši "krajánci", když si s tím nebudete vědět rady. Ale zprávu a fotky tak nejdřív do úterka, raději o něco déle. To víš, sepsat podrobnou zprávu chvíli trvá. Ale mám dojem, že tady nebezpečí z prodlení nehrozí." Tahle poznámka Vídrnu fakt potěšila. Ještě neuplynula ani hodina od začátku vyšetřování a už takové pochybnosti o jejich schopnostech. Ale asi to je běžný kolorit těch, co si myslí, že stojí "výše". O to víc se budou muset tady "níže" snažit. A nebezpečí z prodlení opravdu nehrozí, oběť zemřela jistě před mnoha dny.

"Tys byl vždycky stejně tak ochotný jako upřímný," uzavřel diskuzi Pavel a šel pro změnu vyzpovídat doktora, který se skláněl nad mrtvou, uloženou již na igelitové plachtě na pobřežní stezce a prováděl předběžné ohledání. Právě

přijížděl pohřební vůz. Už z dálky bylo vidět, jak se pohřebáci tváří kysele nad tím, že si zde v terénu poničí svůj zánovní furgon. Ale co by neudělali pro kšeft. Zastavili asi padesát metrů od místa nálezu, zapálili si cigarety a v klidu, sedíc v trávě na navigaci, vyčkávali, až na ně přijde řada. Jako kdyby se jich dění kolem nikterak netýkalo. Možná si už na podobné situace zvykli – taky co jim jiného zbývalo. Už teď jistě věděli, že tenhle "dobrý kšeft" jim nemůže utéct.

Soudní patolog MUDr. Jáchym Vavřinec byl odborník s dlouholetou praxí uznávaný široko daleko. A taky o něm bylo známo, že nepromluví, dokud nemá jistotu. Pavel se ho odvážil oslovit po dlouhé chvíli, až když se doktor zvedl od mrtvé.

"Alespoň předběžnou informaci, ať můžeme začít něco podnikat," zaškemral Vídrna a měl při tom pocit jako školák, který se ptá svého učitele kolik je dvě a dvě.

"Kapitáne, vždyť mě znáte... no, tak dobře. Je

to docela zajímavé. Jedná se o mrtvolu ženy, která tady už leží delší dobu, tak čtrnáct dní. Příčinu smrti bych typoval udušením, nemá žádná vnější poranění, stáří asi kolem třiceti let, výška do 160 centimetrů, štíhlá, jo... a byla to blondýna. Ale podrobně vše až po pitvě, kterou vám udělám v pondělí... víte vy vůbec kolik tam mám práce," zakončil diskuzi policejní doktor a víc už z něho nikdo nedostal. Sbalil si svou brašnu a šel se dohodnout s pohřebákama, kam mu mají "předmět jeho zájmu" dodat. Ti už byli z dlouhého čekání dost otráveni a po domluvě s doktorem začali svižně konat a brzy jejich černý vůz zmizel i s mrtvou za ohybem cesty. Možná že už dostali mobilem z "centrály" echo na další kšeft... inu, takový je život.

Až za nastávajícího šera časného podzimního podvečera, když odjeli technici a předtím i doktor a pohřební vůz, odjel i kapitán s poručíkem. Ani si nemuseli nic říkat, neboť oba věděli, že dnešní den pro ně nekončí a vše musí ještě v kanceláři "strávit".

"Pavle, já mám hlad jako vlk, hlady mi to už nemyslí, co kdybychom cestou něco někde polkli," ozval se po chvíli v autě poručík a bylo na něm vidět, že tuhle žádost má dokonale promyšlenou, i když mu to "hlady nemyslelo".

"Tak jo, při cestě máme jednu docela fajn hospodu, mívají tak moc dobrý gulášek... ale pod jednou podmínkou, že při jídle ani slovo o případu." Vidrna si taky uvědomil, že i on vlastně od rána nic nejedl a naděje na nějaké jídlo v nejbližší době, pokud se někde nestaví, je docela malá. A domů se dostane buhví kdy. Ani domů nezavolal, vlastně na to úplně zapomněl. Byli na jeho pozdní a neočekávané příchody bohužel zvyklí. Zase to "bohužel – bohudík".

Zaparkovali před zmíněným hostincem a ještě jednou si potvrdili mlčenlivost při jídle. Objednali si guláš "se šesti", Vidrna desítku pivo a chudák šofér Klíma jablečný džus. A po jídle kafe. Přistě to možná bude naopak – ta bezalkoholová služba u

volantu.

Guláš se kuchaři jako obvykle povedl. Jedli mlčky a bylo na nich vidět, že dodržují dohodu o případu nemluvit, ale o to intenzivněji na to myslí. Ani je nerozptyloval hluk v lokále, který způsobovala hlasitá diskuze každodenních štamgastů a naplno puštěný televizor u stropu místnosti. Snad tam běžel nějaký fotbalový přenos. Prostě už ten kolorit – zlozvyk – vesnické hospody ani nevnímali. Kolik takových lidových "společenských místností" s naplno puštěným televizorem už navštívili...

U kafe už to poručík nevrdržel a nadhodil: "Viděl jsi, jak tam ležela? Nenapadlo tě při tom něco? Ta poloha byla hodně neobvyklá. Já na to musím pořád myslet..."

"Něco jsme si přeci slíbili. Jsme v hospodě, tak se bav buď o politice nebo o ženskéjch..." utrl se nervózně Vidrna. Ale hned mu došlo, že tenhle laciný hospodský bonmot je pro tuhle chvíli

nevhodný. "Promiň, to víš, že mě to zaujalo... ale zatím si na to nedovedu udělat nějaký názor. Snad se to objasní později... pokud se to objasní..." zapochoyboval Vidrna.

Do kanceláře v policejní budově přijeli asi kolem sedmé hodiny. Chvíli na sebe jen tak koukali, jako by si urovnávali dojmy a myšlenky. Dojmů bylo hodně, myšlenek na další řešení moc ne. Co tedy vlastně věděli. Že je to ta nejhorší varianta, která může vyšetřovatele potkat. Totožnost oběti neznámá, motiv činu neznámý, místo činu neznámé – pokud vycházeli z toho, že mrtvá byla na místo nálezu dopravena pravděpodobně později, způsob usmrcení zatím neznámý. Opravdu zapeklitý případ. Ale co, vždyť jsou teprve na začátku a každý začátek bývá obvykle těžký. Některý méně, ale tenhle bohužel více. A jak se později ukáže, nebude těžký jenom začátek.

"Ty dva nálezce jsi vyzpovídal?" chtěl mít o dnešním odpoledni Vidrna jasno. A taky ho

nenapadlo nic lepšího, jak začít diskuzi o jejich dnešním konání na místě činu.

"O ničem nevědí, nic nyní ani dříve neviděli, vždyť ta mrtvola tam ležela již řadu dní, byli z toho trochu rozhození, jsou to vlastně jen opravdu nešťastní nálezci," zastával se jich Honza Klíma. "Myslím si, že bychom jim kromě podepsání protokolu měli dát zatím pokoj. Asi se soustředíme na někoho jiného, i když zatím nevím na koho, sakra!"

Pár minut se ještě pokoušeli něco vymyslet a pak to kapitán stručně shrnul: "Zítra si dáme pauzu, protože za nás budou pracovat v Praze a musíme čekat na jejich výsledky. A v pondělí začneme prověřováním pohřešovaných osob. To nám zabere hodně času. Tak v pondělí v osm. Je pravda pravdoucí, že jediné co víme je, že nehrozí nebezpečí z prodlení a nic se nemůže ani nemusí uspěchat. A ne abychom na to celou neděli mysleli." S tímto nesmyslným slibem, o kterém už dopředu věděli, že ho nesplní, se rozešli domů.

Mysleli na to oba. I Pavlovi se pořád vybavovala poloha mrtvé v tom kanálu... proč tam tak nějak "spokojeně" ležela... co se z toho dá usoudit, na co by ho to mělo upozornit? Asi to bude pro vyšetřování významné, vždyť i Honza si toho všiml. Ale jako výchozí bod pro další postup při řešení případu to bylo přeci jen málo. Bylo nutné objevit nějaký podstatně důležitější záchytný bod. Ale ten možná přinesou až dny příští. Pokud ovšem něco přinesou. Hlavně totožnost mrtvé, bez toho se nehnou. Neboť mrtvola bez jména... je jako dopis bez adresy vhozený do poštovní schránky...

V.

V pondělí v osm hodin ráno už na Vidrnu na chodbě policejní budovy čekala okresní policejní tisková mluvčí a v kanceláři vzkaz od ředitele, ať se k němu po příchodu ihned dostaví. Taková sháňka po jeho "maličkosti" ho zaskočila. Ale nebylo to nic nepochopitelného, zpráva o nálezu mrtvé v lužním lese na břehu Labe, zatím zahalená do anonymity oběti, se rychle v mediálním světě roznesla. Místní tištěná média si nechtěla nechat senzaci ujít. Sobotní prvotní nález jim nikdo neohlásil, tak to honili při pondělku... a hned po ránu, aby stihla nejbližší vydání. Takový případ stojí za uveřejnění – jak jinak.

Tisková mluvčí byla mladá uniformovaná policistka, bakalářka nějakého humanitního oboru, uměla jednat s lidmi, ale hlavně byla vždy dobře informovaná a výřečná. Teď však byla k Vidrnovi neodbytná, tak jako bylo neodbytných několik novinářů z regionálního tisku, kteří netrpělivě

přešlapovali na chodbě ředitelství. Ještě, že se do toho zatím nevložila celostátní média nebo dokonce některá komerční televize. Od Vidrny chtěla, aby s nimi pár minut pohovořil. Nikdo jiný prý na to není kompetentní. A oni prý jsou dost nedočkaví, musí přece o tom něco napsat, nebo jak oni vždy zdůrazňují, informovat své čtenáře. Policie s nimi musí spolupracovat – dnes je všude prvořadým úkolem si média nerozhněvat. Ještě by se mohly po policii nechutně vozit – důvod se vždycky najde.

"A co jim jako mám říci, když sám toho vím strašně málo, čekám na výsledky z laboratoře, totožnost mrtvé v nedohlednu," zalamentoval kapitán Vidrna. S novináři mluvil sice docela rád, ale pouze tehdy, když jim mohl něco zajímavého sdělit. Ale v tomhle případě... ještě aby chtěla mluvčí zorganizovat tiskovou konferenci, to tak. "Já do toho nepůjdu," odvětil naprosto rozhodně. Tak rozhodně, že tisková mluvčí dál nenaléhala.

"Tak jim řeknu sama alespoň to málo s

dovětkem, že jim dáme vědět, pokud bude něco nového," navrhla vtipně tisková mluvčí a kapitán ji tedy seznámil s tím málem, co o případu zatím věděl. Byla to neurčitá fakta, která sám zjistil: popis místa nálezu – to kdyby se tam některý více zvědavější novinář chtěl dojet podívat, a těch několik málo údajů o oběti. Taky připomněl kolegyni, aby už předem naznačila novinářům, že se na tisk obrátí, pokud budou mít problémy s identifikací oběti, protože v tomto bodu nemají ani potuchy o koho se jedná. Že ty problémy s identifikací mít budou, to odhadl naprosto přesně. A fotka v novinách by mohla něco o identitě mrtvé přinést.

"Jsi fakt zlatíčko, kdyby nebylo tebe, tak kdo by nám kryl záda... co že jsi to slyšela?... kdo by nám myl záda?... tady nám spíš někdo občas myje hlavu!" Takhle laskavě poděkoval Vídrna tiskové "mluvce". A už byl trochu zvědavý na to, co si přečte zítra v novinách, pokud na to ovšem bude mít čas. Noviny, které se v poslední době zabývaly neúměrně politikou nebo bulvárem, ho moc

nezajímaly. A to ani ty regionální, které se v manýrách "velkých" novin taky zhlédly.

A nyní honem k ředitelovi, tam to bude muset zopakovat určitě ještě jednou. A jistě se slibem, že... se bude snažit... aby se s tím pohnulo... aby se to vyřešilo... když už jsme si to nechali... Ale ředitel byl překvapivě chápavý, řekl, že zatím udělali, dle jeho zatím skoupých informací, co mohli a že je jim vždy plně k nápomoci. A že chce být průběžně informován. Ale co znamená průběžně, jak často, to neupřesnil. Kapitán Vidrna si to přeložil jako že když bude něco zásadně nového. Nebo na pravidelných pondělních poradách?

Ředitel taky znovu připomněl onen našponovaný termín na vyřešení případu, o kterém se zmínil už v sobotu: "Pavle, já jsem na kraji slíbil, že to dotáhneme do konce, tak mi neudělej ostudu, víš, jak tam jsou na takové sliby choulostiví."

"Tak je příště nedávej," chtěl utrousit Vidrna. "A mne takhle nevydírej..." Ale v poslední chvíli si onu nepatřičnou poznámku odpustil. "Jeho" ředitel je mu bližší než kraj.

Po návratu do své kanceláře mohli konečně začít s poručíkem Klímou konstruktivně pracovat. Nad dalším postupem nemuseli moc spekulovat. Musí se pokusit co nejrychleji určit totožnost mrtvé! Takže poručík se ihned dobrovolně odsoudil k pracnému prověřování nahlášených pohřešovaných osob v Kolíně, v okolí blízkém i vzdáleném a nakonec k prověření kompletní celostátní databáze pohřešovaných osob. Protože nalezená žena mohla být usmrcena kdekoliv a na místo dopravena později. I když tohle byla zatím jen velmi mlhavá úvaha, mlhavá verze případu, protože jim chyběly zprávy od techniků a z pitvy. Ale nějak se začít musí, něco se musí dělat. Už mnohokrát se začátek jevil těžký... a mnohdy dokonce beznadějný. Tím není možné se nechat odradit. Potřebnou vlastností vyšetřovatele musí být především trpělivost a... ještě jednou

trpělivost.

Pavel Vidrna se zatím snažil rychle zbavit rozdělaných případů a vyřídit alespoň nejnutnější denní agendu, aby měl do budoucna volnější ruce. Chvíli před polednem mu na stole zazvonil telefon. Ohlásil se šéf techniků Karas z krajského ředitelství policie. "Zdravím, mám pro tebe nějaké předběžné zprávy, ale nic světoborného. Nejdřím ovšem musím něco zdůraznit, aby sis nemyslel, že jsme břídilové. Abych splnil tvé přání to tam důkladně prošťourat, musel jsem tam kluky poslat ještě v neděli. A prolezli to tam fakt důkladně. Zpráva bude obsáhlá, to víš, hodiny namáhavé práce, kterou nikdo nedocení."

"Tak to moc děkuju," projevil skromnou vděčnost Pavel a chtěl ukončit rozhovor.

"Počkej, já jsem ještě neskončil. Proč jsi chtěl hledat to kolo? Víš, že jsme tam nedaleko pod hladinou toho žabince jedno našli? Ne, počkej, hned nejásej... bude to sice znít jako fór, ale ono

tam to kolo fakt bylo, ale leželo tam už řadu let. To asi není to "tvoje" kolo! Tak ahoj. Zprávu budeš mít na stole ve středu v poledne." A telefon se chystal položit Karas.

"Počkej, nezavěšuj," honem si pospíšil Vidrna, "potřebuju ještě něco, když jste takoví machři. Asi by nám pomohl nějaký pěkný obrázek mrtvé, něco, co bychom mohli ukazovat veřejnosti, něco co by nám pomohlo při identifikaci. Buď retušovanou fotku... ne to asi nepůjde... asi pořádný identikit..."

Ale to už měl pocit, že na druhém konci drátu ho nikdo neposlouchá nebo dělá že ne. Tak zavěsil, i když věděl, že Karas moc dobře pochopil, co od něho požaduje, jen to nechtěl na rovinu přiznat. Byl si stoprocentně jist, že obrázek dostane.

Než se kolem páté odebral domů, nakoukl ještě k Honzovi. Když viděl jeho zaujetí nad studiem seznamů pohřešovaných osob, nenašel odvahu zeptat se ho na výsledek. Jak ho znal, o výsledku mu poreferuje nejpozději zítra dopoledne. Kéž by ten výsledek byl alespoň k něčemu. Kéž by našel

nějakou "vhodnou pohřešovanou osobu".

Poručík Klíma se s úkolem mořil v pondělí pozdě do večera a v úterý skoro do oběda. Co zjistil? Na spokojenost to nebylo. Podle rozšířené doby nahlášení pohřešování objevil v databázi 78 pohřešovaných žen – počínaje malými školačkami a konče důchodkyněmi v pokročilém věku. Když zadal věk 20 až 40 let a zatím paradoxně jediný potvrzený prvek popisu, blond vlasy, seznam se smrškl na 18 žen z nejrůznějších koutů republiky. Některé vyloučil hned, u ostatních telefonicky prověřil "stav pohřešování" u místně příslušného oddělení policie. Vyšly mu z toho dvě skupiny hledaných, přibližně stejně početné. Ta první obsahovala ženy dosud hledané a o kterých dosud nejsou žádné zprávy – s těmi by se mohlo do budoucna pracovat. Ženy z druhé skupiny se už našly nebo se samy vrátily, ale do databáze tuto skutečnost nikdo nezaznamenal. Některé případy této skupiny hraničily až s komickou situací. Byla nahlášena žena, blondýna, ale po třech nedělích se našla v jistém vyhlášeném "penzionu" u Teplic, a...

byla to černovláska s blond parukou. Kdopak asi nahlásil její zmizení a její popis...? I když byl, jak si sám říkal, informovaný kriminalista, přesto ho počet pohřešovaných žen za zadané období překvapil. Je to vůbec možné? A kolik jich je asi tak za rok? A co je to pohřešovaná žena? Nezletilá dívka, kterou týrá její nevlastní otec a která se rozhodne "uniknout" z jeho moci? Mladá Rómka, kterou její příbuzní prodají na příhraniční "silnici"? Starší žena, důchodkyně, která zabloudí při cestě ze supermarketu a děti se po ní začnou shánět až druhý den? Žena, která...

S těmito zjištěními a pochybnostmi přišel Honza Klíma v úterý před obědem ke kapitánovi. Ten ho pozorně vyslechl, ale nedával najevo nějaké nadšení ani překvapení. Nebylo taky nad čím. Totožnost ženy z lužního lesa zůstávala neznámá. Poručík měl v mysli její obraz, jak tam leží v odpadní rouře, žena mladá, žena z lužního lesa beze jména.

"Tak vidíš, Honzo, vždyť my už jsme ji jméno

dali: *žena z lužního lesa*. Ale já bych dal přednost jménu a příjmení skutečnému, příjmení, které ji přesně definuje a podle kterého je možné se o ní něco dozvědět. A jménu, kterým ji důvěrně oslovovali její blízcí, přátelé, jménu, kterým ji už bohužel nikdo neosloví..."

Po obědě ještě asi dvě hodiny seděli v kanceláři a jejich hovor probíhal útržkovitě, jaksi beze smyslu. Ale byl to jejich běžný postup jak si srovnat myšlenky, jak se pokusit ten případ uchopit.

"K těm hledaným a nezvěstným... je ještě brzo z toho něco vyvozovat. Mnoho žen zpočátku nikdo nepostrádá, ať už proto, že nemají nikoho, kdo by to nahlásil, nebo je nikdo nepostrádá, protože jsou třeba na dovolené..." možná spíše pro sebe uvažoval Pavel Vidrna. "Ale zítra se ještě obrať na centrální registr hledaných, jestli tam nemají nějaká hlášení ze sousedních zemí. Myslím, že to funguje, zvláště když už nyní neexistují hranice. Když sem vozí turisté ze sousedních zemí pytle s

odpadem, proč by sem nepřivezli i mrtvolu." Ale to už byl skoro černý humor, kterým se možná snažil Pavel přehlušit beznadějí. Proč by někdo vozil mrtvolu přes půl Evropy... nebo zde byli na dovolené a při tom se to stalo?... nebo... nebo... těch možností je až přespříliš.

Do konce úřední doby ještě sepisovali rozdělané zprávy a hlášení, ale že by se na ně plně soustředili, to ani náhodou. Nový případ přehlušoval vše ostatní. V podvečer se oba odebrali domů, problém však v kanceláři nenechali. Bude se jim to stávat ještě hodně dlouho. Za léta u kriminální policie jen s obtížemi nechávali problémy v zaměstnání. Ale je vůbec profese policejního vyšetřovatele zaměstnání? Nenabízí se spíše pojmenování poslání, úděl, prokletí...? Ale proč se tedy na "to vlastně dali"? Na to ani oni neznají odpověď!

VI.

Ve středu v poledne službu konající policista položil Vidrnovi na stůl dvě obálky formátu A4, jednu normálně obsáhlou, jednu nadměrně tlustou. "Právě to přivezli z Prahy," pravil policista a s formálním pozdravem opustil kancelář šéfa kolínských kriminalistů. Vidrna zprávy už opravdu netrpělivě očekával a byl oprávněně zvědavý, co obsahují a co podnětného mu přinesou pro další vyšetřování.

Podle nadpisů na služebních obálkách bylo vidět, že obsahují zprávy od techniků a od soudního lékaře. Jejich studium mu určitě zabere nemalý čas. Co dříve? Nejvíce ho zajímá totožnost mrtvé, údaje pro její zjištění by nejpravděpodobněji mohla obsahovat zpráva ze soudního. Zprávu od techniků si zatím bude studovat Honza a pak si to vymění. Jak to vymyslel, tak to taky udělal. A pustil se do zdoluhavého pročitání zprávy.

Zpráva od soudního lékaře byla fundovaná, podrobná, zpráva odborníka ve svém oboru. To bylo sice chvályhodné, ale kapitán Vidrna se po jejím dvojnásobném přečtení uchýlil ke svému osvědčenému postupu. Sice už za ta léta u kriminálky přečetl ledasjaké pitevní zprávy, ale vždy se mu osvědčilo si je přepsat do své mluvy, vypsát si to nejdůležitější, vlastně si sestavit svoji vlastní zprávu, se kterou mohl po celý čas vyšetřování pracovat a uchovat si ji v paměti.

Po třech hodinách soustředěného čtení a přepisování dospěl k tomuto "polidštěnému" přepisu doplněnému o své poznámky, které mu měly vždy připomenout, co by bylo dobré ještě ke zprávě doplnit nebo jak ji použít pro další vyšetřování.

Zpráva ze soudní pitvy "mrtvé z lužního lesa", ze dne 9. října, MUDr. Vavřinec:

- na břehu Labe nalezená mrtvola ženy zde ležela a

taky zemřela přibližně před 20 dny, s tolerancí plus minus dva dny. Na místě nálezu nezemřela, byla zde umístěna pravděpodobně několik hodin po smrti. Svědčí o tom následky posmrtné manipulace.

"To znamená asi mezi 13. a 17. září, nešlo to určit přesněji? Asi ne! Stav těla viděl na vlastní oči. Ale kde je potom místo úmrtí, spíše asi násilné smrti? To bude důležitý a prvořadý předmět pátrání!"

- tělo bylo v patřičném stupni rozkladu, odpovídajícímu však chladnějšímu počasí a místu, kde bylo nalezeno. Bylo poznamenáno působením hmyzu a dalších živočichů, v důsledku toho je velmi obtížné určit přesnou dobu úmrtí.

"To jsem taky viděl na vlastní oči! Opuštěnost místa svědčí o tom, proč nebyla nalezena dříve. Asi s touto možností pachatel počítal. Ale jak mohl znát tohle místo? A opuštěnost místa svědčí taky o tom, že pachatel chtěl, aby mrtvá byla nalezena za co nejdelší dobu, nebo vůbec ne..."

- byla úplně nahá, žádné oblečení, žádný šperk, pouze stopy po nošení snubního prstenu na

prsteníčku levé ruky, v propíchnutých uších nosila ne moc často náušnice, jen minimální stopy po líčení a kosmetice

"Proč ji někdo vše odstranil? Zahlazení nápadných stop? Vrah musel mít na tuhle "úpravu" čas! To jistě nebylo provedeno na místě nálezu. Snubní prsten... asi byla vdaná."

- příčinou smrti bylo udušení nějakým měkkým předmětem, patolog se domnívá, že něčím podobným jako polštář nebo polyetylenový sáček. V těle se našla větší dávka hypnotika typu zolpidem, např. lék Stilnox, která před smrtí způsobila hluboký spánek oběti. Na těle nebyly žádné známky obrany ani žádné biologické stopy po zápase.

"To možná znamená, že byla asi udušena v hlubokém spánku, který zmíněné hypnotikum ve větší dávce způsobuje velmi rychle. Vzala si lék sama nebo ji ho někdo podal? I tohle svědčí o tom, že místo úmrtí se s největší pravděpodobností neshoduje s místem nálezu. Pachatel musel mít možnost a čas u ní počkat až usne a potom ji udusit! Kde měl takovou

možnost?"

- byla 155 cm vysoká, váha přibližně 53 kg, štíhlé a souměrné postavy, modré oči, středně dlouhé nebarvené a udržované blond vlasy, věk cca 30 let, sportovní typ

"Konečně něco konkrétního pro registr pohřešovaných. Klíma to zpracuje do oficiální verze pro uvedení do pátrání! Ale pokud nemáme fotku oběti...?"

- byla zdravá, žádné organické změny na orgánech, zuby zdravé až na dvě bílé plomby (viz. rentgenový snímek k případnému porovnání), nenosila dioptrické brýle, žádné zhojené úrazy nebo prodělané operace, žádné jizvy, dosud nerodila a neměla potrat, nebyla znásilněna

"Nic, co by usnadnilo identifikaci, pouze pomůcky k potvrzení identity, kterou zatím neznáme! Co to napovídá o motivu vraždy? Vůbec nic!"

- na těle neměla žádná mateřská znamínka, žádné tetování ani piercing, byla opálená po celém těle "jako od moře z nudistické pláže", kosmetiku používala střídmě, ruce udržované, nehty nakrátko

zastřižené a nenalakované, nevykonávala fyzickou práci

"To by mě zajímalo, kde pracovala. Neměl bych se zeptat doktora na jeho názor? Dnes jsou přece v módě delší barevné nehty? A tetování má dnes kdejaká mladá holka..."

- s obtížemi byly sejmuty otisky prstů, přesto však částečně úspěšně, z důvodu poškození kůže na prstech a provádí se analýza DNA

"Opět dobré pro případné ověření identity, ta DNA. Škoda těch daktylek, ty asi použít půjde jen těžko, uvidíme kolik markantů se jim podařilo tutově zjistit. Ale nejdříve musíme objevit vzorky, se kterými to porovnáme. S největší pravděpodobností nebude v nějaké databázi, přesto ověřit!"

- pravděpodobně jedla před smrtí maso, brambory a pila menší množství vína a kávy

"Ale kde, doma nebo v restauraci nebo kde jinde, k obědu nebo k večeři? A taky s kým..."

- laboratoř provedla porovnání všech identifikačních znaků, DNA a otisků prstů, s dostupnými databázemi – s negativním výsledkem

"To není nic neobvyklého, asi v minulosti nic "neprovedla". A nebo je z ciziny a tyto databáze nemáme zatím k dispozici. Musíme zvažovat i tu cizinu – v dnešní době."

- mrtvá bude ponechána na soudní patologii pro případnou identifikaci

"Bezva, ale nejdříve musíme sehnat někoho, kdo to provede."

Tak to je asi všechno, co ze zprávy patologa pro své pátrání "vydoluje". Soudní lékař splnil dokonale svůj úkol a teď je všechno na nich, na vyšetřovatelích. Jak jinak... jako vždy!

"Doktor je fakt specialista," mumlal si pro sebe Vidrna. Další odborný popis by mohl být zajímavý pro odborníka, ale ať Pavel hledal jak mohl, nic potřebného pro své další vyšetřování ve zprávě nenacházel. "Asi lékařská věda, v tomto případě patologie, ještě nedospěla do stadia, kdy by i v tomto případě bylo v pitevní zprávě jméno a příjmení mrtvolvy, přesný čas a místo činu a třeba i jméno vraha," pokračoval v hodnocení práce

patologa Vidrna. Věděl, že je to hloupost, ale i nesmyslné představy bývají mnohdy trochu uklidňující. Vlastně ani ne tak uklidňující, jako podněcující k dalším nestandardním úvahám (mnohdy však nesprávným směrem).

Svůj výtvar si třikrát vytiskl – do spisu, pro Honzu a pro své každodenní použití. Tak byl zvyklý a mnohokrát se mu to osvědčilo. A pokud se vyšetřování povleče, bude se nad tímto svým výtvozem ještě mnohokrát zamýšlet, nebo vlastně trápit. A bude si ho ještě mnohokrát číst, až ho bude znát nazpaměť... a bude se mu o něm zdát... a bude mít pocit, že je mu k ničemu... a vůbec...

Zavolał Klímu, nejen proto, aby si vyměnili zprávy. Chtěl mu předat údaje pro zpřesněný popis mrtvé a dohodnout se na dalším postupu. Poručík přiběhl hned a přinesl zprávu od techniků. A samozřejmě ji měl už pročtenou – byl to "aktivní pečlivka".

"Tak co jsi se dozvěděl? Je tam nějaká stopa?"

Už víš, jestli zemřela na místě nálezu nebo jak ji tam dostal nebo dostali?" kladl Vidrna otázky, o nichž předem věděl, že mu je poručík nezodpoví. Nemýlil se. Poručík mu na to nemohl dost seriózně odpovědět. "Strávit" takovou zprávu od techniků a vyvodit z ní ty správné závěry, to chce čas. Ale přesto se Pavel na přečtení zprávy těšil, když už pro nic jiného, tak proto, aby se dozvěděl, jak zodpovědně svoji práci technici odvedli. Ale určitě pečlivě... nic jiného by si určitě nedovolili.

Když jeho zástupce odešel, něco ho napadlo realizovat hned teď. Něco, co si napsal do své varianty pitevní zprávy a na co mu mohl dát odpověď jen patolog. Podíval se na hodinky a usoudil, že by ho mohl ještě zastihnout na jeho pracovišti. Chvilku si promýšlel otázky, které mu položí a pak vytočil příslušné telefonní číslo. Měl štěstí, patolog byl přítomen a zvedl telefon.

"Pane doktore, děkuji moc za včasnou a podrobnou zprávu," začal děkováním poté, co se představil a dále se omluvil za následující dotaz,

který se mu chystal položit.

"Neděkujte a rychle se ptejte, mám na stole další případ," neodmítl ho nerudný patolog.

"Moc jsem přemýšlel nad tím, že naše mrtvá neměla žádné šperky a že, jak jste napsal, ani je moc nepoužívala. To je přece u tak mladé ženy dost neobvyklé. A taky ruce měla nepoznamenané nějakou fyzickou prací a nehty neobvykle krátce zastřižené. Přeci ji vrah nestříhal nehty pro zmatení stop? A teď ten dotaz. Neměl byste pro mě nějaký typ, jaké mohla mít zaměstnání... no jo, já vím... chci toho od vás trochu moc, ale..." spíše se omlouval než "vyzvídal" Vídrna. Ale domníval se, že tímhle postupem získá od pana doktora potřebnou informaci.

Doktor chvíli do telefonu nic neříkal, na mnohdy nesmyslné otázky vyšetřovatelů byl zvyklý, ale pak se ozval. "To byste od nás patologů chtěl opravdu trochu moc... hm... ale musím přiznat, že mě to v jednom okamžiku, když jsem

psal zprávu, taky napadlo... hm, jak bych to jen řekl, ta zaměstnání mohla být různá... řeknu vám to jen soukromě, co mě při tom napadlo. Ale nechte si to pro sebe, je to fakt jen dojem. V posledních letech se docela dost omezuje nošení šperků u lidí pracujících třeba v nemocnicích přímo s pacienty... ale jak jsem říkal, moc z toho nevyvozujte, jen tak mi to blesklo hlavou..." a pro jistotu, aby ho vyšetřovatel dále nezpovídal, zavěsil. Ale Vidrnovo nadšení tím položením sluchátka nezmenšil. Doktor mu řekl více, než očekával.

"Každá sebemenší stopička se nám může hodit," přijal názor patologa s uspokojením Vidrna. Ale možná jeho uspokojení pocházelo spíše z toho, že ho doktor "někam neposlal". Ale do své "přepsané" zprávy patologa si připsal: Možné zaměstnání: ve zdravotnictví (s velkým otazníkem).

Dnes si ještě otevřel obálku od techniků. Na stůl z ní vysypal jednak několik listů technické zprávy a pak taky několik desítek fotografií

velkého formátu. Zítra bude mít co studovat. Ale nejvíce ho zaujal zdařilý obrázek mrtvé, vyhotovený hned v deseti kopiích. Opravdu perfektní práce policejního odborníka přes grafiku. I když samozřejmě nemohl posoudit, jak dalece je podobenka věrohodná, jestli do ní nebylo přidáno trochu "umění či fantazie" zhotovitele. Ale pro případné poptávání mezi lidmi, pro případné uveřejnění do novin a pro zadání do registru hledaných byla ucházející, ba přímo věrohodná, taková docela "živá".

Dlouze si obrázek prohlížel. Snažil se ho porovnat s vjemem, který viděl při letmé obhlídce mrtvé tam v lužním lese. Ale to se nedalo opravdu porovnat, v tom propustku už ležela hodně dlouho. Nyní byl na obrázku pohledný obličej mladé ženy, štíhlý, s mírně vystouplými lícními kostmi, kterému by jistě slušelo decentní nalíčení... ale ona byla bez jakýchkoliv známek líčidla... souměrný nos a ústa, příjemně hledící výrazně větší kulaté oči... a i když identikit byl černobílý... lehce zvlněné blond vlasy. Není to zrovna příjemný pohled,

když víte, že tahle podoba je už minulostí. "Jaké jméno by se k tobě hodilo?" až trochu nerealisticky v duchu zafilosofoval Vidrna. A že by ho rád znal, o tom nebylo pochyb! Vždyť znalost identity byla v tomto okamžiku rozhodující pro další vyšetřování!

"Proboha, kdo měl zájem takovou docela hezkou holku zprovodit ze světa. Toho snad – určitě, musím dostat. Čím dřív, tím líp," docela nahlas pronesl Vidrna, i když byl v kanceláři sám. A i když běžně "samomluvou" netrpěl – tak špatně na tom zatím nebyl...

Ještě šel promluvit s Klímou do jeho kanceláře: "Dej ten obrázek s popisem prostřednictvím naší tiskové mluvčí do novin. Snad se někdo přihlásí s nějakou informací, snad ji někdo pozná, za pokus to stojí. I když se tím možná odsuzujeme ke spoustě jalových telefonátů. Ale máme zatím nějaký lepší nápad jak zjistit totožnost mrtvé? Mám dojem, že by nám to mohlo vyjít, mně připadá její tvář docela výrazná..."

"Pokud ovšem policejní "umělec" nepropadl bujně fantazii," poznamenal Klíma s úsměvem, jako by před půl hodinou telepaticky přijal Vidrnovy myšlenky na stejné téma.

Ještě asi hodinu se Vidrna snažil vymýšlet další postup pátrání, ale co mohl vymyslet – neznámá identita mrtvé byla největší překážkou něco konkrétního podnikat. A "budoucnost" viděl jasně: pokud se nestane něco , co zatím netušil...!

Zavřel všechny vyšetřovací doklady do psacího stolu, z věšáku v rohu kanceláře si vzal svoji oblíbenou koženou bundu a konečně se vypravil domů. Byla středa večer, pět dní od nálezu mrtvé... a zatím nic. Ale co je to pět dní, copak kriminalisté pracují na počkání. A ještě mu zbývá devět dní do "ředitelského" termínu. Pokud ředitel myslel ten termín vážně... opravdu vážně? Ale to není podstatné, důležité je mít čisté svědomí, že v každém okamžiku udělal pro úspěch vyšetřování maximum... a to zatím ano!

VII.

Ve čtvrtek ráno začal kapitán Pavel Vidrna opět vyřizovat běžné záležitosti – ze své funkce šéfa kriminálky. Spíše chtěl zkontrolovat, jak jeho spolupracovníci pokročili v záležitostech, které jim předal k dokončení, aby si uvolnil ruce pro tenhle zapeklitý případ. Možná se běžnou agendou zabýval i proto, aby trochu oddálil prostudování zprávy od techniků. Věděl, že se toho nezbaví, ale něco mu napovídalo, že se moc nedozví. Hlavně to, jak se mrtvá dostala do toho propustku u Labe, kdo ji tam "umístil" a kde vlastně bylo místo činu, o totožnosti a motivu činu ani nemluvě. Taky se mu na stole nahromadila nějaká pošta, na první pohled zbytečná, kterou přesto musel urgentně vyřídit. I tohle patří k práci policejního vyšetřovatele... a to ještě když je ke všemu šéfem kriminálky. To potom administrativní povinnosti

narůstají geometrickou řadou a zabírají mu... kolik procent času, to si ani ve snu netroufne říci.

A potom po dvou hodinách studování zprávy od techniků, když se k ní konečně dostal, se jeho obavy, že ani ta nepohne s jejich vyšetřováním kupředu, splnily a cítil se jak na začátku maratonu. Zprávu mu předal Klíma, ale bez jakéhokoliv komentáře... asi ho nechce ovlivnit svými závěry. I když po pravdě řečeno, k žádným důležitým poznáním taky určitě nedospěl. Kdyby ano, určitě by se s nimi pochlubil... jak znal Honzu Klímu.

Zpráva byla velmi obsáhlá, všechna chvála práci techniků. Byla doprovázena asi třemi tucty velkých fotografií. Ty zatím odložil stranou, protože si místo nálezu dobře prohlédl už v sobotu. A fotografie různých předmětů, nalezených v místě činu, ho zatím moc nezajímaly. Ale hlavně tam byl identikit mrtvé. Ten v téhle chvíli potřebovali ze všeho nejvíce – a už ho použili. Technici prozkoumali co se dalo, našli i ten starý bicykl – měl přeci dobrý úmysl to zjistit a má z toho

možná jen posměch tam v Praze.

Co tedy zpráva obsahovala? Opět si dělal obvyklé poznámky pro své pozdější použití. A co z toho pro něho vzniklo, ta jeho vidrnovská varianta?

Nic moc – ale nemá důvod být k práci techniků kritický, ti stopy "netvoří", pouze je hledají, zajišťují a vyhodnocují, a co zjistí, předají vyšetřovatelům a v duchu si říkají: "A teď se milý vyšetřovateli ukaž, jak jsi ty naše super výsledky použil... a hlavně nekritizuj, že jsme něco opomněli, my jsme vždycky velmi pečliví!"

Tak co tedy Vidrna a spol. použijí k dalšímu pátrání?

Zpráva laboratoře o zjišťování na místě nálezu "mrtvé z lužního lesa" - z 9. října:

- přesný popis polohy mrtvé – ležela v propustku na břehu Labe – je připojen podrobný nákres

umístění v trubce, včetně rozměrů trubky

"Ale to jsem taky viděl na vlastní oči. Techniky pouze nezaujala zvláštní poloha mrtvé. Musím si ty fotky, zvláště fotky mrtvé, ještě podrobně prohlédnout."

- mrtvá tam byla dovedena z potahové stezky podél Labe, zachovali se tam na svahu nejasné stopy vlečení a nejasné stopy po vtahování mrtvé do trubky. Jak se dostala na tu stezku, to se zjistit nepodařilo. Mnoho stop překrylo více než čtrnáctidenní padání listí a taky občasný déšť. Z těchto nalezených stop se nedalo vyčíst nic konkrétního.

"Základní informace, kterou potřebuji znát! Zjistím to někdy? To by měla být jedna ze základních informací! Důležitá poznámka: jak se mrtvá dostala na místo nálezu? To bude asi základní výchozí údaj pro další vyšetřování."

- byly prozkoumány všechny příjezdové cesty k místu nálezu oběti, ale nenašli se žádné stopy, které by mohly objasnit vysvětlitelný způsob související s dopravou mrtvoly k místu nálezu. Především se jednalo o nenalazené stopy

jakýchkoliv automobilových pneumatik či jiných způsobů "pozemní" přepravy.

"Takže zatím nevíme, jak se tam mrtvola dostala. Jak to zjistit? A jaké jsou možnosti takovou mrtvolu "přepravovat"? A jak to může být náročné?"

- prozkoumáno bylo širší okolí nálezu, a to i detektorem kovů, našlo se několik zajímavých předmětů, jako staré plechovky, letitá sekeru jako pozůstatek po nějakých zapomětlivých dřevorubcích, atd., ale nic, co by jen nepatrně mohlo prokazatelně souviset s případem. V laguně nedaleko místa nálezu mrtvé byl nalezen starý bicykl, který s případem "samozřejmě" nesouvisí.

"Ještě že jsem od toho moc neočekával. Kam se podělo oblečení, boty a šperky mrtvé? Kam se popř. poděl nějaký obal, ve kterém byla mrtvola jistě přenášena? Pokud tomu tak bylo! Ano, to jsou ty nejdůležitější otázky, na které je potřeba hledat odpověď. Je ještě něco dalšího ke zkoumání ohledně stavu mrtvé a místa činu?"

- na těle mrtvé, ani v jejím okolí, se nenašli žádné

biologické stopy druhé osoby a ani stopy po prostředí, kde byla případně umístěna před přenesením do propustku

"Ale stejné konstatování bylo i ve zprávě patologa. Zase nic! Pravděpodobně místo jejího umístění a předešlého pobytu bylo bez nějaké výrazné charakteristické kontaminace."

- žádné stopy nenaznačují nic o identitě oběti

"To je úplně nejhorší konstatování, jaké může být. Bez identity se neheme..."

A zpráva samozřejmě ještě obsahovala mnoho dalších údajů, které mu neposkytovaly sebemenší podnět pro další pátrání. Přesto pocítil nutkání zavolat šéfovi techniků a poděkovat mu za dobrou práci. Především mu musel vyjádřit obdiv nad pořízením docela koukatelného obrázku oběti. A to v té chvíli netušil, že jeho pomoc bude zanedlouho potřebovat pro další zkoumání místa nálezu. Ale to zavolání a poděkování bylo víceméně zdvořilostní – s takovým člověkem, myšleno Karasem, je dobré udržovat přátelský kontakt.

Přivolaal svého zástupce, vlastně teď spíše "partáka v tápání", poručíka Jana Klímu, aby si dohodli další postup a zvážili, zda-li by k řešení případu neměli přizvat i některého dalšího kolegu – holt týmová práce je týmová práce. Ale to by asi u šéfa neprošlo. A taky by pro něho vlastně neměli žádnou práci. Zatím stačilo, že v tom tápali sami. Proto tenhle nápad zavrhl tak rychle, jak znenadání vznikl.

Honza vstoupil do kanceláře jako duch a beze slova očekával příští... příští rozkazy? Ale jedním okem stále mrkal na malou igelitovou tašku, ve které měl asi svačinu. Že by očekával prodlouženou poradu, nebo spíš delší úkolování, při kterém by mohl dostat "neukojitelný" hlad? Na tyhle Klímovy "manýry" si už Pavel zvykl a tak tu tašku velkoryse přehlédl. Možná i proto, aby i on sám nedostal hlad.

"Takže," začal pozvolna Pavel, "z těch zpráv moc moudří nejsme... doufám, že jsi je prostudoval důkladně. Jestli se během čtvrtka a pátku nic

převratného nestane, mám pro tebe práci na sobotu. Vezmeš si pár obrázků mrtvé a obejdeš nejbližší obce a chatové osady a vyptáš se lidí, jestli nějakou takovou ženu v kritické době, nebo někdy jindy, neviděli. A dopředu ti říkám, že ta sobota není za trest, ale protože jen tak můžeš zastihnout co nejvíc lidí doma. Je tam v okolí dost "luftáků" a ti by mohli být všímavější než místní. A musím říct, že si od toho mnoho neslibuju, ale přesto si na tom dej záležet. Zvládneš to sám?"

"Jasně! Budu tam lítat od rána do večera..." snažil se Honza potvrdit své "nadšení" a odhodlání splnit zadaný úkol.

Vidrna se ještě pokusil povzudit Honzu stručným zdůvodněním, proč ho tam vysílá samotného: "Víš, zavrhl jsem možnost, že by tam v té oblasti běhalo deset uniformovaných policajtů s fotkou a otravovali místní, když výsledek je tak nejistý."

Z rozhovoru bylo zřejmé, že Honzovi tenhle

úkol moc nevadí. Určitě to vezme jako zpestření soboty, kterou by stejně trávil doma a sám. Má prý být docela hezké počasí, tak proč ne. Projede to sportovně, na kole, bude to možná rychlejší.

Za čtvrtek a pátek opravdu k ničemu nedošlo. Oba kriminalisté vyplnili "čas čekání" vyřizováním běžných záležitostí, kterých nebylo taky zrovna málo. Přemýšlet o tomto případu byl kapitán Vidrna ochoten pouze tehdy, když musel pro tiskovou mluvčí – pro regionální média, napsat podklady pro zprávu do novin a uvolnit k uveřejnění obrázků pohřešované. Byl přesvědčen o tom, že tisku to udělá dobře... bude se podílet na vyšetřování. A za odměnu bude mít potom tisk čerstvé informace přímo od pramene. A taková tisková zpráva byla pro něho určitým osvobozením. Nedej bože, že by někdo chtěl pořádat tiskovou konferenci. Tiskové konference v podobných případech mohou skončit jen rozpaky: rozpaky kriminalistů, že zatím nic nemají... a rozpaky novinářů, že potom nevědí o čem psát. Tak proč se vzájemně vystavovat podobným

traumatům. Nebylo by to poprvé, co by takovou situaci zažil.

Takže takhle pro oba skončil – nebo teprve skončí, pracovní týden, vlastně skoro kalendářní týden od nálezu "mrtvé v lužním lese". I když zatím neměli ani stín možného řešení případu, neměli důvod podléhat panice, nebo ji dokonce šířit. Vzdyt' panika se šíří sama – a ráda a rychle.

Sobotu trávil Vidrna na zahradě u svého rodinného domu nedaleko Kolína. Už delší dobu ji zanedbával a zahrada potřebovala podzimní údržbu spojenou s přípravou na zimní období. "Podaří se mi do začátku zimy vyřešit tenhle prapodivný případ?" I když se snažil práci na zahradě nešidit, stále mu myšlenky utíkaly k případu, listí hrabal téměř bezmyšlenkovitě a na systematický uklid a rytí záhonů neměl ani pomyslení. A při sobotním rodinném obědě se tvářil, jako by na něco stále čekal. Tvářil se tak nepřístupně, že nikdo z rodiny se ho neodvažoval na něco zeptat. Věděli, že by jim stejně nechtěl,

nebo nemohl, nebo vlastně neměl co říct. To neměl ve zvyku, ani když šlo o banální případ... prostě rodinu do svých starostí nezatahoval. Ohledně své práce byl tak uzavřený, že někdy měl pocit, že ani děti si plně neuvědomují, že "pracuje u policie". Snad jen to, že jeho pracovní doba byla jaksi značně nepravidelná a doma ho moc nevidaly.

Dočkal se pozdě odpoledne, když se u něho zastavil Honza Klíma na svém bicyklu, povýšeném na "služební bicykl", aby mu poreferoval o výsledcích svého obcházení, vlastně objíždění, obyvatel obcí a chatových osad v okolí místa nálezu mrtvé. Tvářil se neurčitě, zato jeho stručné sdělení bylo jasné: nic. Nikdo z dotázaných si na něco mimořádného nevzpomněl. Nikomu žena z "fotky" nic neříkala. Dokonce byl překvapen, že taková událost nezpůsobila v okolí moc velké pozdvižení a lidé se o to téměř nezajímali. Všichni jistě měli spoustu starostí s podzimními pracemi a neměli čas pozorovat okolí svých domků či svých víkendových chatek. Ale pozorovali by své okolí, kdyby neměli ty podzimní zahrádkářské či

chatařské starosti? Třeba by měli starosti letní nebo jarní.

"Hele, všichni oslovení, a fakt jich nebylo málo, však mě znáš... řekli, že jim podoba ženy na obrázku nic neříká, že v tu dobu a nikdy jindy žádnou takovou neviděli. A nezaregistrovali ani nic podezřelého, nic, co by narušovalo jejich obvyklou pohodu. A to jsem se snažil na ně netlačit a nenechat se odbýt, i když jsem je někdy otravoval u oběda," viditelně omluvně referoval o svém téměř celodenním pátrání Honza Klíma. "A když už mluvím o tom obědě, tak jsem dneska ještě neobědval."

A co já s tím, my už jsme všechno snědli," pronesl škodolibě Vidrna.

Až když Klíma dopíjel kafe z něho vypadlo něco, co se dalo při té bídě nazvat zajímavé. Zajímavé, ale opravdu jen zajímavé, nebo možná ani to ne, s ohledem na to, kdo to prohlásil. Jedna starší paní, asi důchodkyně, nějaká paní Zoubková,

která má domek u rybníka v Oseku, přišla s něčím podivným. Že prý ji ta žena někoho připomíná, ale že je to dávno, že si nemůže vzpomenout, ale že má dojem, že jí připomíná někoho, koho znala... ale že v tuhle chvíli neví... a že ji to moc mrzí... ale ať nezoufají, že si určitě časem vzpomene, ale teď ať to na ní nechtějí."

"No a dál?" vpadl mu do jeho monologu Vídrna. "Vzpomněla si? Doufám, že jsi ji dal trochu času? Jak tě znám, tak jsi na ni tlačil, až jsi ji znechutil!"

"Jo, ne, času jsem ji dal až moc. Vypil jsem u ní příšerně přeslazený kafe a snědl dvě výtečný makový buchty," přiznal se. "Ale k ničemu to nevedlo. Snad jí to bude vrtat hlavou ... za čas ji navštívím znova. Snad bude mít buchty tvarohové, ty já raději..."

"Bože, ty jsi ale nenažranej," neodpustil si jadrnou poznámku Pavel.

"A to jsem měl to celodenní lítání vydržet o hladu?" bránil se Honza.

"Honzo, když jsi nepořídil nic obcházením obyvatel okolí místa činu, tak zkusíme dát ještě jednou její obrázek do místních novin. Připrav něco s tiskovou mluvčí... hned v pondělí... já už jsem s ní tuhle akci dohodl. Popis znáš, tak ať to má úroveň," pokračoval smířlivě Vidrna.

Klíma na to zareagoval poněkud pesimisticky: "Myslím, že to nebude mít smysl, ale samozřejmě to udělám. Ať máme jistotu. A čtou vůbec lidé tyhle místní plátky? Já moc ne."

Honza, když dopil u Vidrnů kafe, sedl na svůj bicykl – docela nejnovější model, a odjel strávit zbytek dne ve své staromládenecké samotě. Alespoň si to tak představoval Vidrna. Ale ať si ten "pacholek" dělá co chce. Za tuhle sobotní šichtu si zaslouží "cokoliv" – i když nic nového nepřinesla.

Takže sobota vyšla taky naprázdno. Večer měl Pavel dokonce touhu dívat se v televizi na nějaký akční film, aby alespoň na pár hodin vše vytěsnil z hlavy. Usnul teprve tehdy, když mu hlavou blesklo jedno docela zajímavé předsevzetí na zítřejší nedělní dopoledne: vrátí se na místo činu a pokusí se "začít od začátku". A když ho nic nenapadne, tak si alespoň v podzimním lužním lese na břehu líně tekoucího Labe urovná myšlenky. Ano, rozhodl se ještě jednou navštívit místo nálezu mrtvé – místo činu? Vždyť to má od svého rodinného domku jen pár kilometrů.

VIII.

Nedělní ráno si však trochu přispal, ale hned po snídani vyrazil do terénu. I manželka Irena, když se dozvěděla o jeho úmyslu na cykloprojižd'ku a na důvod téhle jízdy, ho popoháněla, protože věděla,

že by stejně byl doma "k nepoužití". Je taky učitelka a o psychologii něco ví... a je taky jeho manželka a o něm taky ví své – za ta léta, co jsou spolu a za ta léta, co pracuje u policie. Ví, že případ, kterým se už týden zabývá, ho mimořádně plně pohltí a že nebude mít klid, dokud ho nějak neukončí – nejlépe zdárně.

Když z kůlny vytahoval svého zánovního "horáka", uvědomil si, že už téměř tři neděle neměl čas se pořádně na kole provětrat. A to měl a dosud má takové projížďky velmi rád. Vždyť vlastně byl ve svém původním povolání taky tělocvikář. A něco z toho v člověku zůstane. Alespoň touha občas si potýrat tělo, nejlépe v přírodě.

K místu činu to měl necelých pět kilometrů. Rozhodl se jet přes Veltruby, potom přes lužní les, z opačného směru, než tam jeli minulý týden služebním autem. Tahle cesta nebyla pro auto moc vhodná, i když nějaký "offroad" by to zvládl celkem hravě. Ale technici na téhle cestě také žádné stopy související s činem neobjevili. Pod

koly mu šustilo čerstvě napadané listí, nyní už téměř z poloviny holé stromy vrhaly v dopoledním slunci dlouhé stíny a kolem ani živáčka. Na místo činu se dostal za slabou půlhodinku, opřel kolo o rezavou konstrukci starého stavidla a ještě jednou si místo prohlížel – no prohlížel, spíše se chtěl dopátrat poznání, jak se tam mrtvá dostala. Několikrát obešel místo nálezu, snažil se představit si toho nebo ty, kteří tam mrtvou vlečou, vymýšlel si důvody, proč byla zavlčena zrovna sem, do těžko přístupné roury. Proč nebyla zahrabána někde v lese, takových míst, hlubokých dolíků, je tam velký výběr, jsou to místa, kam nikdy nikdo nevzkročí. Ale i v téhle propusti byla objevena vlastně obrovskou náhodou. Ale umístit ji tam bylo oproti kopání nějaké jámy jistě velmi rychlé. A nebyl to vlastně důvod, proč byla právě tam... spěch vraha zbavit se mrtvého těla? A ústí roury bylo z cesty skoro nepostřehnutelné... to místo musel někdo znát... musel s ním dopředu počítat, pokud žena nebyla usmrcena na tomto místě. Otázky, nejasnosti, záhady. Bez jejich objasnění se však dál nepohnou a pachatel

zůstane... raději nemyslet a nepředjímat nějaké nesmysly! Začal si uvědomovat, že sem vlastně přijel pro ujasnění myšlenek, ale začalo se mu to jevit obráceně... myšlenky se mu začaly komplikovat.

Po marném obcházení kolem a přemítání o problému si sedl na břeh řeky a nechal myšlenky volně plynout. Sakramentská práce, mlha přede mnou, mlha za mnou. Za těch téměř patnáct let u policie, za těch třináct let u kriminálky, se s takovým případem neseťkal. Byly případy rozličné, ale zatím u všech měli hned od počátku nějaké základní poznání, dalo by se říci mnohdy naservírované rovnou pod nos, od kterého se klubko dalšího řešení dalo odmotávat. Byla to mnohdy piplačka, ale vždy se dalo na něčem stavět. Ale tohle!

Na druhém břehu řeky, přímo proti němu, se z pobřežních vysokých stromů vzneslo hejno kormoránů. Teprve nyní si všiml jejich přítomnosti. Opsali velký okruh a znova se usadili na svá místa.

Nebyl sice velký znalec ptáků, zábava jako "birdwatching" mu nic neříkala, ale o kormoránech už něco slyšel. To jsou ti velcí požírači ryb, kteří přivádějí k zoufalství rybáře. Dokonce se snad jeden z nich – z rybářů, vloni obrátil na policii s "udáním" na tyhle ptáky. Museli tomu šprýmaři sdělit, že se případ odkládá. Že ptáci nejsou trestně odpovědní... skoro jako někteří politici... ! Ale nyní Pavla napadlo něco jiného, úplně bláznivého. Tihle ptáci určitě byli svědky toho, co se tady nedávno stalo, byli jedinými svědky onoho pochmurného činu... ale od nich se to nikdo nedozví... škoda. Bude si muset poradit i bez těch zlobivých kormoránů. Ale problém kormoráni – ryby – rybáři – ochránci přírody ho zaujal natolik, že na chvíli zapomněl na problémy své.

Vrchní komisař kapitán Pavel Vidrna byl u policie, vlastně byl policistou, už dlouhých patnáct let. Vystudoval učitelství, pár let učil na střední škole němčinu a zeměpis a taky tělocvik, ale v té době před patnácti lety to bylo s platy učitelů dost bídné, dětí ubývalo, mnohé střední školy se rušily,

manželka taky učitelka, tak se rozhodl zkusit novou profesní dráhu u policie. Bylo to rozhodnutí sice nelehké, mnozí kamarádi se nad jeho rozhodnutím ušklíbili, ale on toho potom nikdy nelitoval. Na "peďáku" se samozřejmě studovala i psychologie, základy sociologie, docela vhodné znalosti pro policistu. Prošel základním policejním studiem a výcvikem a za nějaký čas už zastával místo vyšetřovatele na kriminálce. Dokonce se mu podařilo v těch prvních letech zkloubit nové zaměstnání se starostí o rodinu. Hlavně nechtěl moc zanedbávat své dvě děti, dospívající dceru a mladšího syna. Byl na to "zanedbání" docela pyšný, protože ve své další praxi se s následky rodičovského "zanedbávání" dost často setkával – u mladistvých delikventů.

A když dnes poslouchal od bývalých kolegů pedagogů, sledoval z novin, televize a samozřejmě i od manželky, která u učitelování zůstala, jaké panují ve školách poměry, tak měl dojem, že práce kriminalisty je proti tomu "procházka růžovou zahradou". A když se nedávno s jedním bývalým

kolegou, který u učitelování zůstal, setkal u piva, tak on sarkasticky pronesl: "Kdyby nebylo některých našich žáků či studentů, tak ty nemáš do čeho píchnout. A věř mi, že bude hůř!" Docela mu to věřil, za těch patnáct let se potkal s mnohými svými studenty z dob učitelování. Ale no jo, člověk musí ve svém zaměstnání vždy hledat spíše to pozitivní... pokud to ovšem jde a pokud to negativní nepřestoupí únosnou mez. V jeho případě se zatím tak nestalo. Ale možná je už namále!

Z přemítání ho vyrušilo vrčení motoru lodi vyplouvající ze zákrutu řeky. Byla to pěkná motorová jachtička plující proti proudu řeky od Poděbrad směrem ke Kolínu. Když se přiblížila, mohl si přečíst i její opravdu neobvyklé a krásné jméno "*Labská princezna*", vymalované na boku, a zamávat na posádku. Bylo vidět, že táta kapitán a máma s dvěma malými kluky si tu plavbu po podzimní řece opravdu užívají. Plavčíci mávali, jako by živého člověka neviděli bůhvíjak dlouho – Pavel mával samozřejmě taky. Tak z těchle malých

kluků se určitě pachatelé trestných činů nestanou. Rodinná výchova, pěkný koníček, to je ta správná záruka pozdější "bezúhonnosti" mladé generace. Kéž by takových rodin bylo více. Ale dnes je to samá svobodná matka, která se domáhá alimentů od nezodpovědného "fotra" a to vymáhání ji ubírá čas na pořádnou výchovu. Ale to v tom lepším případě. Většinou jsou opravdu "svobodné" a nechají se živit od sociálky a z případných otců si dosud toho "vhodného fotra" nevybraly – i když výběr by byl a někdy dost bohatý. A možná se jim i naskýtá možnost, že "alimenty" jim bude platit stát... tak "vo co de".

"Ale konec hloupých úvah, "moderní – pseudeomoderní", společnost nezměníš, na to nemáš. A politici jsou jako ti kormoráni... svých starostí máš až nad hlavu..." zarazil své uvažování Vidrna.

"To je ale pohoda, to musím taky někdy vyzkoušet," představoval si Pavel sebe za kormidlem podobné lodi a hleděl na mizející zád'

motorové jachty. Pak přišel ten záblesk v jeho mysli. Proč tohle nenapadlo někoho, proč to nenapadlo jeho, nápad jako blesk z čistého nebe. Vždyť tu mrtvou sem mohl někdo přivést na lodi, zakotvit se tu dá a donést tělo několik metrů přes stezku podél řeky zabere určitě taky jen pár chvil. To by řešilo první nezodpovězenou otázku. Rychle to domyslet, rychle zjistit, jaké lodě tudy pluly, ale jak? Kdo s nimi plul? Jednat hned... tenhle nápad se musí dotáhnout do konce. Takové okamžiky měl vždy rád – náhlý nápad, potom snaha zjistit, zda-li je použitelný, a pokud ano, tak nápad začít rychle realizovat... snad přinese výsledek.

Jak se objeví domnělé světýlko na konci tunelu, to hned mozek začne pracovat na vyšší obrátky. Honem něco podniknout, a to ještě teď. Chvilí přemýšlel, jak tenhle problém uchopit. Nejlepší a nejrychlejší, teď v neděli, bude obrátit se na svého letitého kamaráda Josefa Bláhu, který se o lodě a plavbu zajímá už mnoho let a o plavbě po Labi toho bude vědět určitě hodně. Jeho telefonní číslo má stále v mobilu, tak proč mu

nezavolat a hned za ním do Kolína nezajet. Ze starého kamarádství si to může dovolit i v neděli v poledne.

"Známe se už mnoho let, v dřívější době jsme se něco navýletovali a i z hlediska svých profesí jsme párkrát spolupracovali," zdůvodnil si v duchu své rozhodnutí za ním, nyní v neděli před obědem, zajet. A už lovil v kapse mobilní telefon a v duchu si připravoval rozumné zdůvodnění svého urgentního volání a případné neohlášené návštěvy.

"Ahoj Josefe, tady Pavel, jak se máš, jsi doma? Mohu tě teď hned, no, tak za půl hodiny, přepadnout. Něco od tebe potřebuju. Doufám, že mi Lucka nevynadá, že vás ruším od oběda. Ale je to fakt důležité. A už předem se omlouvám."

"Nazdar Pavle, rád tě slyším, doma jsem a ty můžeš kdykoliv. O co kráčí," ani moc nebyl Josef překvapen Pavlovou naléhavostí. Už se dlouho neviděli, o to byla Pavlova žádost pro Josefa překvapivější. Co překvapivější, lépe řečeno, byl

zvědavý. Když někoho osloví šéf okresní kriminálky, byť kamarád, v neděli v poledne, takřka v době oběda, tak to potom jde všechno stranou... i ten nedělní oběd... a taky pro kamaráda Pavla cokoliv a kdykoliv!

"To bych raději až u tebe, já o takových záležitostech nerad mluvím po telefonu," omluvně prohlásil Pavel. "Takže jedu seč mohu, jsem právě u Labe v Klavarech."

Ve své trochu škodolibé povaze se Josef málem zeptal, zda-li mu Pavel chce přijet "pomáhat nebo ho chránit", když s tím dělá takové tajnosti, ale udržel se a taky mu hned ten otřepaný námět mnoha vtipů o policii přišel vůči Pavlovi nejapný. Jistě takových fórů na policii a na svou osobu slyšel v místní hospodě, kam občas zaskočí na pivo, bezpočet. "Jasně, přijed', čekám na tebe." A šel informovat manželku Lucii, jakou budou mít vzácnou návštěvu a aby o pár minut odložila nedělní oběd.

Vidrna nasedl na kolo a nabral to nejbližší cestou na Kolín. Ta nejbližší cesta vedla samozřejmě po cyklostezce podél Labe. Mět to ke kamarádovi tak šest kilometrů krásným terénem proti proudu řeky. Nadšen svým nápadem šlapal jako o závod. Po pár stech metrech dojel u klavarského jezu "*Labskou princeznu*", která se už pomalu zvedala ve zdymadle. A opět milé překvapení: oba kluci drželi loď u zdi zdymadla jako zkušení lodníci – inu tréning přináší ovoce. Několik minut počkal, až jachta vypluje na volnou vodu nad zdymadlem, zamával ještě jednou malým plavčíkům a pokračoval v jízdě podél řeky. Určitě bude v Kolíně dříve než oni. Jízda po dobře upravené a bezpečné cyklostezce mu umožňovala domýšlet, co všechno bude chtít od kamaráda vědět.

Do bytu Josefa Bláhy vtrhl Pavel trochu udýchaný po rychlé jízdě z Klavar. Kolo nechal na dvoře Josefova domu. Josef už ho očekával: "Než spustíš, proč jsi přijel... dáš si kafe, čaj, džus, pivo, grog, nebo něco extra," uvítal ho kamarád doma ve své pracovně a byl viditelně zvědav, co z Pavla "vypadne".

"Abych pravdu řekl, je mi to jedno, něco na žízeň, hlavně se však od tebe potřebuji dozvědět pár informací." Josef ho pozorně naslouchal. "Začal bych asi takhle: před týdnem jsme našli v lužním lese u Klavar mrtvou ženu a já mám vyšetřování na triku. Už týden si lámeme hlavu nad tím, jak se tam dostala, žádné stopy po nějakém autě, vozíku nebo jiném způsobu dopravy jsme nenašli. A tak mě před chvílí osvítil nápad, když jsem seděl u řeky a viděl proplouvat takovou hezkou lodičku, že mohla být dopravena na místo nálezu nějakou lodí. A od tebe chci vědět, je-li to možné, jak je možné zjistit pohyby lodí v tomhle úseku, a všechno ostatní, a chci to vědět hned teď! Slyšel jsi něco o tom případě?" vychrlil ze sebe

Pavel a objednal si u Josefovy manželky Lucie kávu a nealko pivo. Ta byla taky trochu překvapená, když se u nich Pavel tak najednou objevil. Ale ráda zase Pavla po dlouhé době viděla a hned běžela do kuchyně připravit občerstvení pro tak neobvyklou návštěvu.

"No jasně, něco jsem o tom četl v místní "drbně", ale byly to jen velmi neurčité informace... co chceš vědět přesně," podivil se Josef nad Pavlovou žádostí. Až teprve po chvíli diskuze bylo jasné, o co vlastně Pavlovi jde. A vůbec Josefovi nečinilo problém všechno to Pavlovi vysvětlit.

Pomalů začal odpovídat. "Já myslím, že je to celkem jednoduché, myslím to zjišťování lodí. Místo, kde jak říkáš byla odložena mtvola, je mezi zdymadly Klavary a Velký Osek. Já ten úsek břehu velmi dobře znám, nejen z lodi, často tam chodíme se psem na procházku. Všechny lodě, které těmito zdymadly proplovají, jsou obsluhou zdymadla zaevidovány – datum, čas, směr plavby, druh lodě,

možná i její jméno. Takže stačí dojet na ta zdymadla a vše si zjistit. Ale nejsem si jistý, jak přesně jsou ty lodě popsány a zda-li z těchto údajů zjistíš, co potřebuješ. A hlavně velmi pochybuju, že na zdymadlech zaznamenávají, která loď veze mrtvolu," neodpustil si Josef malý vtíp na konec vysvětlování. Celé povídání doprovázel ukazováním v podrobné lodní mapě Labe, kterou vytáhl z knihovny, kde bylo mnoho dalších map evropských vodních cest jako důkaz Josefova koníčku.

"Ale základní informace, se kterými by se dalo dále pracovat, tam určitě zjistím, ne?" Pavel se nechtěl nechat jakkoliv odradit od svého nápadu, který mu dával alespoň mlhavou šanci pokračovat ve vyšetřování. Byl by nerad, kdyby jen po několika desítkách minut přišel jeho geniální nápad vniveč a aby ho "zazdil" zrovna jeho kamarád, na kterého v prvotním nadšení vsadil.

"To určitě. Pokud ti jde o úsek mezi Klavary a

Osekem, tak zajed' na obě zdymadla a můžeš zjistit i jakýsi časový harmonogram pohybu lodí, třeba i jak dlouho se mezi zdymadly jednotlivé lodě zdržely. Vyžádej si na zdymadlech všechny dostupné údaje a pak si na to sedneme a zvážíme, co se dá zjistit dál a kde. A o které dny ti vlastně jde?"

Pavel se zamyslel. "No já bych potřeboval pro jistotu všechny údaje od 10. do 20. září, ať je to tutovka. Tohle časové rozmezí mi vyplývá z pitevní zprávy... ale teď jsem ti prozradil něco, co jsem asi neměl. Bude to na zdymadlech problém?"

Na to se Bláha trochu pousmál: "Při stávajícím lodním provozu na Labi to není nic složitého. Víš, on ten provoz je nyní tak malý, že není divu, že vás nikoho nenapadlo, že se možná nechají přepravovat mrtvoly i na lodích. Mezi náma, kdy ty osobně jsi v Kolíně nějakou loď viděl? A už jsi vůbec na nějaké opravdové lodi plul? Nemyslím kanoi, na té jsme se něco v

minulosti napluli."

Odpověď Pavla Vídrny na tuto výstižnou otázku byla bezeslovná, jeho výraz ve tváři nemohl jasněji sdělit než že "už si nemohu vzpomenout", nebo ještě lépe, "a to ještě po Labi plují nějaké lodě"? V téhle pochybnosti nebyl v Kolíně určitě ojedinělý. To bylo pro Josefa jen potvrzením toho, že Kolín dosud nenašel dost "sil" na to, aby řeku využil pro rozvoj turistiky ve městě a učinil ji "součástí" města.

"Ale měl bych ještě jednu otázku," vyzvídal Pavel, aby měl ve všem jasno. "A nemohla tam být nějaká loď, která by neproplula zdymadly a která by dopravila svůj podivný náklad pouze z jednoho břehu na druhý v tom úseku mezi zdymadly?"

"To je opravdu všetečná otázka. Vidím, že už do toho pronikáš," dával si načas s odpovědí Josef. "Ale podle mne, a to tě nechci nějak ovlivňovat, je to blbost. Spustit nějakou loď, třeba i nafukovací člun na vodu, chce čas a práci a dělat to jen kvůli

přejetí řeky, to se mi nechce zdát. To by na to muselo být více lidí a pak by bylo rychlejší zakopat mrtvolu někde na břehu na hodně opuštěném místě, kam nikdo nepřijde. Ne, z toho, co jsi mi řekl, ji tam dal někdo, kdo plul kolem a kdo hodně spěchal. Na tom místě není zas tak velký problém přistát a rychle se vyvázat ke břehu. Třeba za to nepoužívané stavidlo. Jestli tomu nevěříš, tak to můžeš zkusit. A možná se z toho dá i usoudit, že ta žena zemřela na lodi."

Po chvíli přemýšlení začal Pavel nahlas uvažovat: "Asi bych měl nechat ještě techniky prověřit, zda-li by nezjistili, jestli tam nějaká loď kotvila... u toho propustku... za pokus to stojí..." A dále na něm už bylo vidět, že by nejraději vypadnul a vše si v klidu promyslel. Ale přeci jenom čekal, možná na to, že by mezi nimi mohla zajiskřit ještě nějaká myšlenka pro něho důležitá.

Josef přišel na závěr ještě s jedním nápadem. "Na těch zdymadlech se dozvíš o lodích údaje, které už jsem ti řekl. Ale byla by docela zajímavá

možnost dozvědět se něco i o posádkách na lodích, myslím na těch sportovních. Jistě většina z nich doplula možná až do Týnce nad Labem a většina tam v maríně jistě jednu nebo více nocí kotvila. Určitě by stálo za úvahu tam zajet a správce maríny se na to zeptat. Jestli chceš, tak tam s tebou zajedu nebo tě tam předem ohlásím."

Po vyslechnutí tohoto posledního nápadu se Pavel zvedl, poděkoval za kafe, nealko pivo a rady a vyrazil k domovu. Mezi dveřmi ještě prohodil: "Dík, máš to u mně. A kdybych ještě něco potřeboval, mohu se na tebe obrátit? A do té maríny v Týnci mě objednej."

"Jasně. To víš, mít u policie zavázaného kámoše, to je dnes pro pro mnohé "občany" velké terno," kontroval Josef s úsměvem na závěr návštěvy. Ani nechtěl domyslet, v jaké netrpělivosti stráví Pavel nedělní odpoledne a noc, než v pondělí vyrazí za zjišťováním všech navržených informací. Určitě to bude pro něho zajímavé a možná i podnětné.

X.

Na "základnu", jak mnozí jeho kolegové nazývali své pracoviště na okraji města, dorazil Pavel Vidrna v pondělí chvíli před osmou. Podle auta na parkovišti poznal, že ředitel je už taky v práci. Proběhl kanceláří sekretářky aniž ji dal možnost ho zastavit a vtrhl do kanceláře ředitele. Ten se nad způsobem jeho příchodu moc nepozastavil, když viděl jeho nadšení ve tváři.

Znal ho natolik, že tušil ohlášení nějaké dobré zprávy. Chvíli ještě dělal, že se nechce nechat vyrušit z práce, ale potom k Pavlovi vzhlédl s opravdovým zájmem.

"Vidím Pavle, že jsi sobotu a neděli nepromarnil a máš asi spoustu dobrých nápadů. Nebo dokonce nějaké převratné zjištění, které mi

chceš hned po ránu sdělit a nepočká to ani na pravidelnou poradou, která, jak jistě víš, začne za necelou hodinu? Asi ne, tak spust'."

Vidrna byl na svůj proslov už od včerejška připraven a proto nemusel hledat vhodná slova: "Řediteli, myslím, že mám docela dobrou stopu, vlastně nápad, jak se tam mohla mrtvá dostat, na místo nálezu, do toho lužního lesa. Na lodi... !" vyhrkl. A začal ho stručně informovat, jak na to přišel, s kým to konzultoval a jaké pátrání si představuje v dalších dnech – které však bude časově dost náročné.

Ředitel chápal jeho euforii a chvíli si obdržené informace přebíral v hlavě. Potom musel uznat, že tahle stopa by mohla být zajímavá a mohla by vyšetřováním pohnout. Přeci jen ten Pavel svému řemeslu rozumí. A souhlasil s jeho dalším postupem: "Ale hlavně s tím neotálej, čas spěchá, na krajské správě jsou nedočkaví se dozvědět nějaké pozitivní výsledky. A možná taky škodolibě čekají, že vybuchneme. To bychom jim neměli

dopřát. Já jsem se zaručil za pozitivní výsledek. A informuj mě častěji než dosud!"

Pavel měl k řediteli ještě jedno přání: "Potřeboval bych, aby technici z kraje, když už o tom kraji stále mluvíš, ještě jednou přijeli na místo činu a prozkoumali, je-li to ovšem po tak dlouhé době možné, zda-li tam nepřistála nějaká loď a zda-li se třeba neuvázala k té staré železné konstrukci propusti. Tady bych opravdu potřeboval, řediteli, tvoji přímluvu. Asi by bylo dobré zabrnkat na jejich ješitnost, vždyť víš, jak si zakládají na svém umění zjišťovat mikrostopy a podobné lahůdky."

"Spolehni se, hned to zařídím. Ale teď se vrhni do práce. Musím říct, že tvůj nápad mě fakt zaujal. A s těmi techniky to hned vyřídím, přes krajského ředitele. Myslím si, že tahle stopa je dobrá, tudy určitě povede cesta ke zdárnému konci," prohlásil ředitel. A po odchodu kapitána si ještě všechno rovnal v hlavě, aby si byl Pavlovou verzí alespoň trochu jist. Ale ať přemýšlel jak

chtěl, na téhle nové verzi nenacházel žádnou logickou chybu.

S větší pochvalou snad Pavel od ředitele nikdy neodcházel. Něco mu říkalo, že i ředitel vzal případ za svůj a jde mu i o jeho osobní prestiž a tudíž i o prestiž jeho lidí. Určitě se mu později podaří šéfa přemluvit, aby jim prodloužil dvoutýdenní "ultimatum" na vyřešení případu. Ten zbývající týden, to je přeci jen málo. I když, co když to ředitel s tím ultimatem nemyslel úplně vážně, vždyť má taky nezanedbatelné zkušenosti s řešením komplikovaných případů. Ale podobnou prkotinou se nebude teď zabývat. Jen to ubírá síly a elán. Teď se soustředí na objevenou "lodní verzi".

Se stejnou razancí jako k řediteli vstoupil i do své kanceláře, kde už ho netrpělivě očekával Honza Klíma: "Co jsi měl tak důležitého, že jsi navštívil starýho hned tak časně po ránu," spustil na něho trochu škodolibě. Zvědavost z něj jen čišela. Možná to nebyla zvědavost, ale jen

předvádění se v tom, že ví o každém pohybu Vídrny na "baráku".

"A prosím tě, jak víš, kde jsem byl?"
Překvapení bylo na straně Vídrny.

"To víš, když jsi kolem sekretářky proletěl jako šipka z kuše... celá překvapená volala, jestli jsme toho vraha už dopadli... tak jsi prý vypadal," prozradil zdroj informací Klíma. Možná tím chtěl i naznačit, že má dobrý vztah s "ředitelskou" sekretářkou, což se v každé firmě velmi cení.

"Tak takhle to u nich na "baráku" chodí. Nic se neutají, přistě si bude muset dát pozor i na to, jak se tváří a jak rychle chodí," blesklo hlavou kapitánovi.

"Tak jaké tajemství jsi tedy svěřil říd'ovi," nepřestal vyzvídat Honza Klíma.

"Později, zadrž, je něco nového u tebe? Když víš, kde se pohybuju já, tak bys mohl znát identitu

naší mrtvoly," prohodil mírně Pavel, když se trochu uklidnil. Musel trochu "zkrotit" svého podřízeného a ukázat, kdo tady "velí".

"Nevím. Už od časného rána zase proháním počítač," zkroušeně prohlásil Klíma. A oba věděli, o čem je řeč. Registr pohřešovaných opět nic neprozradil. Totožnost mrtvé je stále zahalena tajemstvím. Stále nikdo podobný mrtvé nechybí, stále žádná žena, na kterou by se hodil alespoň přibližný popis mrtvé, není hledána, stále jim chybí to nejdůležitější pro rozřešení případu. Budou muset asi ze zoufalství ještě hledat v nějakém registru "přebývajících mrtvých osob". Ale o existenci takového registru neměli ani potuchy. A nebo mrtvá nebyla do registru pohřešovaných ještě zanesena, protože: nikdo ji nepostrádá – žije sama, odjela na dovolenou a všichni si myslí, že se objeví až po dovolené, odstěhovala se a v novém bydlišti ji nikdo neočekává, prostě možností je mnoho. Tady mohou čekat i několik týdnů – to nebyla vůbec pěkná vyhlídka.

"Tak a teď to nejzajímavější, Honzíku," začal Pavel s jakousi momentální nápadovou převahou nad svým podřízeným seznamovat ho s tím, co v neděli vymyslel, s čím seznámil ředitele a co tedy budou podnikat dál. A během pár minut mu to vše vysvětlil. A Honza se s touto myšlenkou velmi rychle ztotožnil, protože to byla velmi logická a rozumná stopa – no, vlastně jinou lepší neměli. Nebo lépe a upřímně řečeno, tahle stopa ho trochu překvapila. A překvapil ho i způsob, jak na to Vídrna přišel. Asi nová metoda vyšetřování: dojet na místo činu, koukat se kolem sebe a nechat se inspirovat "geniem loci". Málem začal přemýšlet o tom, kam si zajede on, aby se nechal inspirovat... blbost.

"A teď plán práce na dnešní den," začal rozvíjet další postup Vídrna. "Navštívíme obě zdymadla, která ohraničují úsek řeky, abych to přesně vyjádřil, úsek řeky našeho zájmu, to je mezi zdymadlem v Klavarech a zdymadlem ve Velkém Oseku a zjistíme, které lodě tam v daném období

proplouvaly. Ty tam teď hned zavoláš a domluvíš návštěvu. Vyrazíme asi za hodinu, já tě vysadím v Klavarech a pojedu dál do Oseka a potom, až vše potřebné zjistíme, tak se zase pro tebe stavím. Doufám, že si telefoní čísla zjistíš obratem na internetu. A moc je nevylekej oznámením, že je navštíví kriminálka."

"A o které období se budeme zajímat?" chtěl upřesnit Klíma. Samozřejmě to věděl, ale chtěl to mít potvrzené od šéfa.

Bylo vidět, že kapitán je na tuhle otázku připraven. "Dobrá otázka, už jsem o tom přemýšlel a vycházím ze zprávy patologa, který určil smrt mezi 13. a 17. září a když si to o pár dní rozšíříme, tak bych pro začátek navrhoval rozmezí mezi 10. a 20. září. Až to potom zpracujeme a uvidíme, co se z toho nechá vykoumat, tak můžeme interval rozšířit. Jsem zvědav, kolik lodí se tam v ty dny motalo... prý už bylo nějak tak po nejrušnější plavební sezóně a tak jich asi nebude moc."

Před odjezdem šel ještě ověřit objednání techniků na zjištění nějakých případných stop po přistání lodě u kovové konstrukce u místa nálezu mrtvé. Moc se na ten rozhovor netěšil, jistě bude nařčen z nadměrné fantazie a v důsledku toho ze zaneprázdnění již i tak dost vytížené laboratoře.

Ale byl mile překvapen, šéftechnik Karas byl celkem vstřícný, žádné výčitky... že prý mu vyhoví, pokud možno co nejdřív: "Docela mě ten tvůj nápad zaujal, kapitáne z Kolína. Musím říct, že tenhle nápad je o mnoho lepší než hledat pod vodou bicykl. Prý jsi někde prohlásil, že když jsme odborníci na ty mikrostopy... no jo, pustíme se do toho." Co se to stalo? Že by se Karas změnil, to ne, nebo že by snad měli málo "zakázek", to ani náhodou. Jediným vysvětlením bylo, že ho tenhle případ opravdu zaujal svou tajemností a chtěl by se na jeho vyřešení v rámci svých nemalých technických sil podílet. A jestli to s touhle lodní stopou nevyjde, bude ostuda jen a jen Pavlova.

Jako obvykle ho Honza cestou na zdymadla

překvapil svojí předvídavostí. Před odjezdem ještě stačil na počítači připravit dvě tabulky, pro každé zdymadlo jednu, aby prý si mohli záznamy z provozních údajů obsluhy zdymadel přehledně zapsat: sloupeček pro datum, sloupeček pro hodinu a taky jeden pro jméno lodi a pro směr, kterým plula, odstavce pro jednotlivé dny. Prý jim to ulehčí práci a budou to moci potom přehledně zpracovat... a potom dodal: "Takové tabulky jsou k nezaplacení, šetří práci a čas!" Především budou šetřit čas Honzy, ale to je naprosto správné. Vždyť to bude muset nakonec zpracovat on.

"Proboha, jak Honza přišel na údaje které se můžeme na zdymadlech dozvědět?" Nějak si Pavel nemohl uvědomit, že by mu o tom něco řekl, ale asi ano. A nebo při objednávání návštěv Honza vyzvěděl od obsluhy zdymadel, jaké mají informace k dispozici – tak to asi bude. Ale raději se po tom nebude pít, ještě by mohl začít mít o Honzovi Klímovi lepší mínění, než si ten "pacholek" zaslouží.

"No a teď si Honzo budeme držet palce, aby

tahle stopa nebyla falešná a aby naše úsilí nebylo zbytečné. Doufám, že chlapi na zdymadlech budou ochotni a svoji práci dělají pečlivě," snažil se Vidrna předpovědět úspěch jejich dalšího pátrání.

Plni nadšení a dobrých předsevzetí vyrazili na zdymadla: zdymadlo Klavary je blíž ke Kolínu, zdymadlo Velký Osek pět kilometrů dál po proudu Labe. Obě jsou od hlavní silnice velmi dobře dostupná po úzkých asfaltových silničkách.

XI.

Pavel už mnohokrát jel na kole kolem labských zdymadel, vždyť podél nich vede velmi atraktivní cyklostezka. Ale vždy kolem profrčel jaksi nevšímavě, nikdy se nezajímal, co je za plotem

skrývající ona zdymadla. Dnes byl v jiné situaci, nyní měl možnost seznámit se s tím, jak toto, dnes už samozřejmé technické zařízení v krajině, vlastně vypadá a pracuje. Dokonce to v něm vzbudilo pocit zvědavosti a možná i podvědomou úvahu, jak je vlastně povolání vyšetřovatele zajímavé už jen tím, že má možnost se seznamovat se stále novým prostředím. A kterému vůbec nerozumí, ale kterému musí rychle porozumět pro úspěšnost vyšetřování. Alespoň něco pozitivního na jeho práci – rozšiřovat si svoje znalosti a poznání. Jeho pocit pomíjivé pohody ještě umocňovalo pěkné říjnové počasí, jako vystřižené z reklamy cestovní kanceláře na "relaxační pobyt v Polabí v době babího léta". A taky byl ve velkém očekávání, co jeho návštěva nebo návštěva Honzy na druhém zdymadle přinese. Jestli alespoň trochu zmenší ty obrovské otazníky, které se mu v nejrůznější podobě začaly zjevovat už i ve snu.

Když vysadil poručíka Klímu u klavarského zdymadla, vrátil se zpátky na hlavní silnici a ve Velkém Oseku odbočil na místní asfaltku vedoucí k

Labi. Po chvilce jízdy minul v tuhle roční dobu a ve všední den téměř opuštěnou chatovou osadu a zastavil před zavřenými vraty s nápisem "Plavební komora Velký Osek". Ale to už mu šel naproti pravděpodobně pracovník obsluhy, otevřel vrata a pokynul mu jet dál. Chlapík v pracovním oděvu vypadal na první pohled docela sympaticky a ochotně, což se později potvrdilo. Vidrna odstavil auto hned za bránou na malém parkovištiátku a dál spolu pokračovali po břehu plavební komory pěšky.

"Kapitán Vidrna z kolínské kriminálky, chcete vidět můj průkaz? Doufám, že alespoň trochu tušíte, proč jsem tady a o případu mrtvé z lužního lesa, jak jsme ten případ pojmenovali, něco víte. Dost by mě překvapilo, kdyby se to tady nerozneslo. A taky spoléhám na vaše bohaté zkušenosti s plavbou lodí," shrnul Vidrna jedním dechem účel své návštěvy.

Pracovník zdymadla přijal jeho ohlášení s ledovým klidem a vedl ho dále na řídicí věž

zdymadla. "Šantrůček, vedoucí zdymadla... a žádný průkaz na to nemám. Pojd'te dál, na velíně je ještě part'ák Franta Růžička. Jo, o tom vašem případě něco víme. Máte pravdu, tady u vody se nic neutají. A až zjistíte, co potřebujete, tak vám ještě můžeme udělat malou exkurzi po naší komoře. Tak vzácnou návštěvu jsme tu ještě neměli a to už zde pracuju skoro dvacet let." Neznělo to nikterak ironicky nebo vychloubavě, spíše to navodilo přátelskou atmosféru a pro Vidrnu to znamenalo, že chlapi od obsluhy nebudou skoupí na informace, nic nebudou tajit a spíše se budou chtít svojí prací pochlubit. A nebo taky se zde cítí trochu osamělí a za každou návštěvu, i třeba policie, jsou vděční.

V dalším rozhovoru už pokračovali ve velíně zdymadla, kam vystoupali po asi dvanácti železných schodech. Z prostorné místnosti velínu, ze tří stran prosklené, byl dobrý přehled přes celý areál zdymadla. Těsně pod okny se nabízel skoro letecký pohled na celou plavební komoru, který ještě doplňovaly záběry ze dvou kamer na monitoru. Dolní i horní vrata byla zavřena a

komora byla naplněna vodou. Za mohutným jezem byla na druhém břehu vidět novostavba vodní elektrárny. Místnost byla zařízena docela skromně, stůl s počítačem a potřebnými doklady, tři židle a nějaké skříňky. Za zavřenými dveřmi vzadu asi nezbytné sociální zázemí. A samozřejmě ovládací pult plavební komory, který si mohl kapitán vzápětí vyzkoušet, protože se již blížila ohlášená nákladní loď a pracovník zdymadla Franta Růžička se jí právě chystal proplavit a vyzval Vídrnu ke "spolupráci".

Byl to remorkér s tlačným člunem a plul "nahoru", což znamená v lodnické terminologii proti proudu řeky. Vídrna se s velkým zaujetím akce zúčastnil a byl nadšen, protože ho nechali, samozřejmě pod "dohledem", ovládat zdymadlo a provést všechny potřebné úkony: vypustit vodu z komory... otevřít dolní vrata... počkat až souprava vpluje do komory a připoutá se... zavřít dolní vrata... napustit komoru vodou na úroveň hladiny řeky nad jezem... otevřít horní vrata... loď vyjíždí z komory... a mezitím taky prohodit několik vět se

známým kapitánem soupravy a nakonec zapsat proplavení do deníku proplaveb.

A právě takový zápis kriminalistu zajímal především, vlastně sem kvůli těmto záznamům přijel. Během proplavování ho taky napadlo změřit si dobu zdržení lodi na zdymadle – osmnáct minut, možná tenhle údaj budou později potřebovat.

Během celé akce nikdo nepromluvil ani slovo navíc, zaznívaly jen pokyny pro Vidrna, který celou operaci prováděl. Byl to pro něho obrovský zážitek. Samozřejmě: každá prvotní zkušenost je nenahraditelná.

A po pracovně vynucené přestávce se pustili do práce a Vidrna se dozvěděl: že už v září byl provoz na řece poněkud slabší... oproti 200 proplaveným lodím v srpnu to bylo jen 70... z toho 20 krát nákladní loď, 46 krát sportovní loď, dvakrát říční policie z Nymburka a dvakrát kolínská osobní výletní loď. Dále se dozvěděl, že stále, i když je provoz lodí menší, mají na zdymadle co dělat, protože nastala doba

intenzivních oprav zdymadlových zařízení a chystají přípravu na zimní provoz. Služba na zdymadle funguje zde na Labi celý den sedm dní v týdnu, nepřetržitě, pokud zrovna nemají provozní odstávku.

Po skončení povídání o zářijovém provozu zdymadla si vedoucí komory Šantrůček neodpustil jemně pronesenou výčitku: "A proč jste se nás hned po nalezení mrtvoly nepřišli zeptat, jestli něco nevíme a proč jste se u nás minulou sobotu nezastavili s tím obrázkem mrtvé?" Bylo jasné, že zpráva o Honzově sobotním obcházení okolí se donesla i sem, do malé komunity zaměstnanců zdymadla. Ale ta výčitka měla spíše nádech ješitnosti, něco jako "tohle je přeci naše území..."

Co na to měl policejní kapitán odpovědět – takhle blbě se nechat nachytat: "Víte, nám teprve včera došlo, že by celý případ mohl mít řešení v souvislosti s loděmi." A s úsměvem dodal: "Tak nám to odpusťte a pojďme se podívat na ty lodě

podrobněji. Potřebuji přesný přehled proplaveb všech lodí od 10. září do 20. září." A trochu zakontroval: "Vy něco zásadního víte? Něco, co by nám mohlo pomoci?" Na to však oba "komorníci" nikterak nereagovali.

Asi po dvaceti minutách studování a opisování ze záznamů z provozního deníku měl Pavel Vidrna ve formuláři, který mu připravil Honza Klíma, časový přehled proplavených lodí ve vytipovaných zářijových dnech. Ale ze záznamů byl trochu zklamán, protože u většiny lodí nebylo poznamenané nějaké podrobnější označení, ze kterého by se dalo poznat komu lodě patří, kdo s nimi plul a kde je možné je sehnat a s osádkami promluvit. Asi si to budou muset zjistit sami a jinak, což bude vyžadovat další piplavou práci. Ale přeci jenom něco. A do svého notesu si mohl poznamenat pár dalších zajímavých údajů, které mu řekli vedoucí Šantrůček a jeho mladší parták. To všechno věděli jaksi mimo zápis v provozním deníku a taky ze zkušeností, protože zde neslouží od včerejška. Mnohé lodě zde nepluli poprvé a při

proplavování se vždy od posádky něco dozvědí.

Po skončení opisování záznamů, po chvíli váhání, se Vidrna osmělil k jedné nepřilíš taktní otázce. Ne že by chtěl někoho podezřívát z neplnění povinností, ale aby měl on sám stoprocentní jistotu: "A není možné, že by vaším zdymadlem proplula nějaká loď bez zápisu?"

Vedoucí Šantrůček odpověděl, taky po chvílce váhání. Ne že by si nebyl jistý pravdivostí své odpovědi, ale otázka ho mírně řečeno zaskočila, snad i naštvála: "Víte, pane kapitáne, to se stát nemůže. Jednak ji zapíšou na vedlejších komorách a nám by tady potom jaksi chyběla. A proč bychom to vlastně měli dělat, vždyť ta evidence je i něco jako náš výkaz práce. A jak jste si mohl všimnout, protekci proplouvat "načerno" nemají ani šífy našeho podniku a dokonce ani vaši policejní kolegové na lodi z Nymburka."

Potom zavolał Vidrna svému kolegovi na zdymadlo v Klavarech, že se pro něho asi za půl

hodiny zastaví. Než se s oběma pracovníky plavební komory rozloučil, položil jim ještě jednu všetečnou otázku a na jejich odpověď byl velmi zvědavý: "Mrtvou jsme našli , ale to vy už jistě víte, mezi vašim a klavarským zdymadlem na pravém břehu řeky v propusti ze slepého ramene. A chci se naprosto jasně zeptat: věděli jste, že tam taková propust s betonovou trubkou je? A kolik lidí z okolí o té propusti ví? Asi tušíte, proč se ptám. Protože ten, kdo tam mrtvou možná "uložil", musel o tomto místě vědět, to nemohla být náhoda, to místo uložení musel mít dopředu promyšlené nebo ho to muselo napadnout, když se vyskytla potřeba někam mrtvou uložit." Vidrna věděl už dopředu, že se pravděpodobně nic podnětného nedozví, spíše si těmito a podobnými otázkami tříbil svůj náhled na řešený problém.

Odpovědi se dočkal až po dlouhé chvíli přemýšlení tázaného. Byla trochu obsáhlejší, z pohledu Pavla trochu nesouvislá a skoro omluvná: "No, jak bych to řekl... my jsme s klukama tady o tom přemýšleli... i když občas jezdíme na kole po

potahové cestě na klavarské zdymadlo, když je potřeba jim pomoci, tak o té široké trubce pod cestou nevíme, dosud jsme si jí nevšimli... samozřejmě že víme o tom starém železném stavidle... ale že je tam pod cestou betonová trubka... tu mrtvou tam dal někdo, kdo to tam znal... ale jak to mohl znát, to nám do hlavy nejde... vid' Franto."

No nic, sice ho tímto sdělením nepotěšili, ale ani místní nemusí vědět všechno. Poděkoval za informace a za nevšední zážitek při obsluze zdymadla a vyrazil pro Klímu na klavarské zdymadlo. Budou muset hodně, ale opravdu hodně přemýšlet, jak se získanými informacemi naloží.

"Tak, Honzo, spokojen s "výsledkem komorníků"?" optal se Vidrna hned když naložil před vraty zdymadla Klímu, který tam už na něj čekal.

"To budu moct říct, až to dám všechno dohromady," utrousil Klíma, který nikdy neřekl nic

naprosto jasně a s konečnou platností.

XII.

Seděli ve Vidrnově kanceláři a přemítali co dál. Cestou ze zdymadel se zastavili na oběd ve známé gulášové restauraci aby načerpali sil a mohli v plné síle dál rozjíždět pátrání. Bez pořádného oběda by byl Honza Klíma pravděpodobně k nepoužití. Ale i Pavel potřeboval doplnit kalorie. Závodní jídelnu zatím na "základně" neměli.

V kanceláři šéfa kriminálky... Vidrna si teprve nyní uvědomoval, že je to trochu neutěšené pracoviště a připomíná mu svým vzhledem velín zdymadla, odkud se před hodinou vrátil – jen ten zajímavý výhled na řeku zde chyběl. Jedno okno opatřené mřížemi, dva pracovní stoly, jeden s

poněkud zastaralým počítačem, který ovšem bohužel dosud dobře plní funkci psacího stroje a vyhledávače potřebných informací na internetu a v policejních databázích, tři židle a čtyři plechové zamykatelné skříně na spoustu šanonů s výsledky jejich práce. A na stěně s vybledlou zelenou malbou vedle dveří věšák na kabáty. A na druhé stěně, za jeho židlí, nezbytná silniční mapa okresu. Ale proč by ne, velín jako velín, stejně tráví většinu času mimo kancelář. Policie nikdy své pracovníky nerozmazlovala luxusem a pohodlím – ještě by zlenivěli.

"Tak Honzo, ty máš přehled o lodích ze zdymadla v Klavarech a já z pět kilometrů vzdáleného Velkého Oseka. Tak se na to mrknem, porovnáme to a ty z toho potom vyrobíš pěkně přehlednou tabulku. Předpokládám, že mezi zdymadly nám žádná loď nepřišla a ani nebyla a tak by to mělo sedět jako v jízdním řádu," navrhl Vidrna celkem zbytečně další postup, protože Honza Klíma to už měl – jistě, jak jinak, samozřejmě v plánu.

Proto se Honza zatvářil poněkud pochybovačně: "Jasně že tu tabulku namaluju, ale aby nám to k něčemu bylo... protože kromě jmen lodí potřebujeme ještě vědět, odkud jsou a kdo na nich plul. Máš náčelníku nějaký nápad jak to zjistit?"

Vidrna si pomalu balil aktovku a vypadal, že se chystá někam odjet: "Tak za prvé, nápad mám a právě za ním vyrážím. Za druhé, u nákladních lodí víme, komu patří, takže ty zjistíš, kde a kdy je seženeme, a za třetí, to sis nevšiml, že v sobotu celou trasu projeli chlapi z Poříčnického oddílu policie z Nymburka? Mně totiž taky hned nenapadlo, že v Nymburce jsou nějaký "vodní policajti". Na zítra mi u nich sjednej audienci. Těm určitě nic neunikne... A já teď jedu do maríny do Týnce," skončil svůj proslov už jednou nohou ve dveřích. Ale ještě nakoukl zpět: "A nezapomínej pořád sledovat ten registr pohřešovaných."

Dokud nebudou znát identitu oběti, k pachateli

či pachtelům se jen velmi těžko dopracují.

Marinu v Týnci našel celkem snadno, nasměrovala ho tam výrazná cedule u hlavní silnice. Při jízdě postraní uličkou k maríně musel minout přístavní hráz postavenou na pravém břehu řeky těsně pod týneckým jezem. V letném pohledu mu neušla vyvázaná nákladní loď: "Hele, tady kotví remorkér *"Ohře"*. Že bych toho využil k návštěvě? To by nám ušetřilo spoustu hledání posádky a dalšího cestování."

Zastavil u přístavní hráze a zkoumal, jestli na remorkéru někoho uvidí – ale pusto a prázdno. Asi si posádka vybírá náhradní volno. "Nevadí, jistě je dostihneme telefonem a teď alespoň budeme vědět, kde si s nimi já nebo Honza budeme moci promluvit." Nasedl opět do auta a pokračoval k maríně, která byla několik set metrů po proudu od přístavu. Stejně snadno jako marínu objevil v areálu maríny i správce, nebo alespoň člověka, který na správce vypadal. Byl to spokojeně se tvářící asi šedesátník shrabující čerstvě napadané

listí z nakrátko zastřiženého trávníku. Trávník se táhl v širokém pruhu podél břehu Labe, kde bylo u přístavního mola přivázáno asi deset lodí nejrůznějších délek a typů. A hned mu padla do očí "*Labská princezna*". "No jasně... to je ta, ze které na mne mávali ti dva malí plavčíci včera dopoledne. Tak vida, přeci jen nebude těžké něco zjistit. Není nic krásnějšího, než když člověk v neznámém prostředí objeví něco známého, hned se cítí lépe," přemítal.

"Máte tady moc hezkou marínu..." začal neformální rozhovor s domnělým správcem maríny Vidrna. "Já jsem z kolínské kriminálky a potřeboval bych od vás, pokud to tady máte na starost, pár informací. Mohu vás zdržet od práce?"

"Na starost to tady mám, to se nemýlíte, vlastně už o vás vím, protože mi včera večer volal kamarád z Kolína – myslím, že je to náš společný kamarád, že se tady někdo od vás někdy zastaví a taky naznačil, co budete chtít. Pojd'te se mnou do mého kutlochu, tam si uvaříme kafe a já vám budu

k dispozici. Jo, a jmenuji se Bohumil Hálek." Bylo vidět, že návštěva krimálky ho nevyvedla z míry, jak se to mnohým policií osloveným lidem stává.

Ten jeho kutloch, jak ho nazval, byla nevelká místnost v postraní části budovy příjemně vyhlížející letní restaurace a zařízená opravdu jako "sídlo" správce zařízení, který má co do činění s loděmi. Na zdi několik zarámovaných obrázků starých korábů, pár svinutých lodních lan, záchraný kruh, celé místnosti kromě psacího stolu a dvou židlí dominovala v rohu postavená velká tříramenná kotva s kusem tlustého konopného lana. Pavel Vidrna rámcově seznámil správce maríny s vyšetřovaným případem a vyjevil své přání něco více se dozvědět o lodích, které v předpokládaný čas proplouvali kolem místa nálezu mrtvé a které možná dopluly až do Týnce. Bohumil Hálek zalistoval v evidenční knize v maríně kotvicích lodí a taky ve své paměti. Vidrna jmenoval názvy lodí ze svého seznamu z oseckého zdymadla. Dostalo se mu následujících informací, dalo by se říci informací nadstandartních, informací, které

sdělovaly více, než bylo v zápisech a které "usvědčovali" správce maríny z upřímného zájmu o klienty přístavu. Ale zároveň to nebyly informace, o kterých by někdo mohl říct, že "práská" policii.

Nad obrovskými hrnky silného kafe se pustili do práce – Vidrna "nadhodil" název lodi a Hálek listoval v návštěvní knize maríny a taky ve své paměti. Ze známosti chtěl maximálně vyhovět:

"Delfin": "O něm nic nevím, ten tady nikdy nebyl, pokud doplul nad Kolín, tak určitě kotvil v marině na Sandberku. Takže se zeptejte tam. Že nevíte, kde ta marína je? To se nedivím, ona je ze silnice docela těžko přístupná. Když pojedete z Kolína na Starý Kolín, tak na konci lesíka odbočíte vlevo a musíte objet celé to vybagrované jezero kolem dokola až zase k Labi a zase zpět."

"Janine": "Moment... *"Janine"*, jo, to byli ti Němci, co sem připluli ve čtvrtek pozdě odpoledne. Dobře si to pamatuju, protože to byli

po dlouhé době první Němci, kteří dopluli po Labi až tak daleko. Mnoho Němců by k nám rádo připlulo, ale bojí se malého vodního stavu u Děčína. Až tam postaví ten jez, tak potom to bude něco jiného. Oni ti němečtí lodníci jsou velmi podnikaví, rádi by k nám pluli, ale strach, že se pro malý vodní stav na dolním Labi nedostanou zpět domů, jim brání v plavbě k nám... Ale to bych odbočil od našeho tématu a musel bych mluvit nevhodně o politice. Ale proto tady nejste..."

"To máte pravdu, politika týkající se vodní dopravy do naší policejní práce nepatří... A něco podrobnějšího, jestli o nich víte, o těch lidech na "*Janine*"?" nesměle se po téhle vsuvce zeptal Pavel.

"Jo, něco bych věděl. Lod' nechali v maríně a stále někde cestovali. Chtěli na mně jízdní řády a asi byli v pátek vlakem v Pardubicích a v sobotu autobusem v Kutné Hoře. Jinak o nich nic nevím, protože se večer zdržovali vždy na lodi. Jen jednou u nás v restauraci chvíli poseděli a dali si

večeři a pivo. On byl takový od pohledu typický Němec, vyšší postavy a světle hnědé vlasy, docela sympatický, ona střední postavy, štíhlá, středně dlouhé blond vlasy... a věk? Oba asi kolem třiceti."

"A jak se zapsali u vás v maríně?" chtěl dokončit identifikaci této lodi Vidrna.

"Moment, už to listuju: loď "*Janine*", jméno Hoffmann, domovský přístav v Německu... víc nezjišťujeme, omlouvám se. A abyste se nemusel dál ptát, tak odpluli v neděli dopoledne. Chtěli přenocovat v Kolíně a potom plout domů do Německa."

"A co takhle "*Blue Lady*"," nadhodil Vidrna název další lodě.

"Tak ta už tady dlouho nebyla. Ta patří Břét'ovi Černíkovi z Kolína, ale on jezdí spíš "dolů". Jinak kotví v kolínském přístavu. Ale loď je to pěkná. Bláha Černíka dobře zná, tak zkuste kontakt přes něj," s přehledem odpověděl hafnenmeister Hálek.

"A pak tady mám *"Labskou princeznu"*. Shodou okolností jsme se potkali včera u Labe a mávali na mne takoví dva šikovný plavčíci," zeptal se Pavel na další loď, trochu způsobem, jako by to byla jeho známá. Zároveň tím chtěl dát najevo, že taky o plavbě na Labi něco ví. Ovšem nebyl si moc jistý, jestli tohle sdělení na hafenmeistra nějak zapůsobilo.

"Tak ta tady kotví jako v domovské maríně už druhou sezónu. Vlastní ji Jaromír Rovenský z Chlumce a dost často celá rodina podniká plavby po Labi. Jo, máte pravdu, tuhle sobotu a neděli byli v Nymburce. A ti dva malí kluci jsou do toho fakt zažraný."

"A máte na toho Rovenského nějaký kontakt?"

"No jasně, když tu trvale kotví, tak musí být k zastižení, kdyby se něco dělo. Mám na něj telefon, ale nejlépe bude, když přijedete v sobotu, to tady budeme mít jeřáb a budeme vyndávat lodě na zimu

z vody."

Ale náhle se správce přístavu Hálek zarazil a s trochou rozhořčení vyrukoval s překvapivou připomínkou: "Počkejte pane kapitáne, teď mně něco došlo. To vy si myslíte, že třeba takový člověk jako Mirek Rovenský vypluje se svou lodí, manželkou a dvěma malejma klukama, někde přistanou u navigace, z podpalubí vytáhnou mrtvolu a vlečou ji někam po břehu. To si opravdu myslíte? A kde by vůbec takovou mrtvolu vzali a jak by ji dostali do lodi?"

Byla to připomínka vlastně docela logická. Přesto na ni musel Vidrna nějak reagovat, aby neodradil správce od poskytnutí dalších cenných informací: "Víte pane Hálek, máte docela pravdu. Ale my jsme po vyhodnocení všech stop na místě činu, vlastně stop, které tam nebyly, dospěli i k verzi, že by tam tu mrtvou mohl "odložit" i někdo z lodě. Prostě musíme prověřit všechno. A když už jste uvedl jako příklad "*Labskou princeznu*", tak zrovna tahle loď proplovala místem činu v čase

velmi blízkém stanovenému času úmrtí oběti. A ještě k téhle lodi, spíše si s posádkou chci promluvit jako se svědky, zda-li v té době nezpozorovali něco neobvyklého, když už nechci použít termín podezřelého. Stačí vám moje vysvětlení?"

"Když jste mi to takhle vysvětlil, tak na to asi jdete správně a já беру zpět, co jsem vám vyčetl. Tak máte v tom seznamu ještě další lodě, o kterých chcete něco vědět," pronesl správce a zase začal zamyšleně listovat ve svém přehledu lodí.

"Tak bych tu měl dál *"Kormorána"*. Ten plul v sobotu nahoru a potom v úterý zpět po řece dolů," nadhodil další jméno lodě kapitán Vidrna.

"Jasně, *"Kormorán"*, menší motorová jachtička, Jeřábkovi, starší manželé, už oba v důchodu, zdrželi se od soboty do úterka ráno. Oni sem připlouvají tak dvakrát do roka, na jaře a po prázdninách. Pokud se nemýlím, tak trvale kotví v Praze u Libeňského ostrova, ale kontakt na ně

nemám. Jsou to velmi slušní lidi, všechen svůj volný čas tráví na lodi, spíš Jeřábek její údržbou... mají ji fakt v bezvadném stavu," poskytl vyčerpávající odpověď Hálek, čímž opět prokázal docela dobrou znalost svých pravidelných návštěvníků.

"A pak tu mám ještě tři lodě: "*Laura*", "*Dobrá zpráva*" a "*Aneta*". Co víte o nich. Ty první dvě pluly spolu a podle záznamů ze zdymadel se nad Kolínem zdržely jenom ze čtvrtek 19. září na pátek 20. září," ukončil seznam lodí, které propluly oseckým a klavarským zdymadlem Pavel Vidrna.

Tak o "*Lauře*" a jak jste to říkal, "*Dobrá zpráva*", tak o těch nic nevím, ty tady u nás nikdy nebyly. Ale zavolám vám, když už jsme v tom pátrání, na veletovské zdymadlo a zjistím, kam až dopluly. A "*Aneta*", moment, už ji tady v záznamu vidím, připlula k nám v pátek navečer a zdržela se do neděle poledne. Víte, my jsme tady měli takový menší sraz lodí před končící sezónou. Ostatní lodě

připluly až v sobotu dopoledne, ale o těch asi zatím nic nechcete vědět. Ta "Aneta" je z Litoměřic, z místního jacht klubu a vlastní ji nějaký inženýr Procházka, připlul se synem, který, jak jsem vyrozuměl, je zaměstnán u něho ve firmě a na téhle plavbě ho zaučoval. Kluk si chce příští rok vyrazit sám s holkou do Německa," skončil obsáhlou informací Hálek a začal vytáčet mobilní telefoní číslo na plavební komoru ve Veletově.

" Ahoj, tady Hálek z maríny v Týnci... jo... "Laura" a "Dobrá zpráva"... nemám žádnou dobrou zprávu o Lauře, to je jméno lodi... ne... žádné takové lodi přes vás 19. září ani jindy nepluly... proč to chci vědět... ale to by bylo dlouhé vysvětlování... tak dík." Pak se obrátil na kapitána: "Tak jste to slyšel. Pokud ty dvě lodě projely Kolínem, tak skončily buď na Sandberku a pokud ani tam ne, tak podle mého mínění přes noc zakotvily v takové odbočce do slepého ramene, pár set metrů pod veletovským jezem, na pravém břehu. Ono těch míst na kotvení tady moc není. Tohle místo je docela šikovný, pro samotáře, kteří

nepotřebují zrovna nějaký servis a kteří... no jak bych to řekl... zrovna nechtějí platit za kotvení v maríně. No a dál už si s tím musíte poradit sám."

Bylo jasné, že další informace, i kdyby chtěl, už správce poskytnout nemůže. Ale i tak to bylo vyčerpávající a pro Vidrnovi účely naprosto dostačující. Není nad to, když se kriminalista potká s rozumným a ochotným člověkem, který nemá tendenci, možná jen z principu, něco před policií tajit.

Ale těsně před Vidrnovým odjezdem se Hálek náhle zeptal. "A nemáte tady sebou nějaký obrázek té ženy, kterou jste v lužním lese našli? Rád bych se na ni podíval."

Obrázek samozřejmě Vidrna měl. Byl to identikit od techniků z Prahy a na dolním okraji byla ještě připsán popis osoby. "Mám, tady je, říká vám něco?"

Správce Hálek vzal identikit opatrně do ruky,

posunul si brýle pro lepší vidění a dlouze se při pohledu na zobrazenou ženu zamyslel. "Obrázek není nic moc, nechci se unáhlit než něco řeknu... ale... i ta výška a štíhlá postava, blond vlasy... nesmíte mě brát za slovo... počkejte chvíli... mě trochu připomíná tu ženu, co tady byla na "*Janine*", tu Němku."

A kdyby se správce Hálek podíval pozorně na Vidrna, postřehl by, že mu tak trochu, ale přesto naprosto viditelně, "odpadla brada" údivem. A že si od něho bral zpět ten identikit trochu s rozpaky. A že odchází tak trochu "bezmyšlenkovitě".

Původně měl Vidrna v úmyslu požádat správce o malou exkurzi po maríně. Jistě by bylo zajímavé prohlédnout si přístavní mola, rampu na spouštění lodí do vody, veškeré účelné vybavení maríny, zimoviště na břeh vytažených lodí a taky několik chatiček a karavanů, které navíc dělaly z maríny i příjemný camping. Ale poslední informace ho natolik "rozhodila", že poděkoval za ochotu, rozloučil se a s obligátním sdělením, že se

případně ozve, kdyby ještě něco potřeboval, vyrazil ke Kolínu. Marínu si prohlédne v sobotu.

Asi v půli cesty však musel, trochu pro uklidnění, zastavit na odbočující lesní cestě: "Co tohle sdělení správce o ženě z "*Janine*" znamená? Je to jen výplod jeho fantazie nebo je nutné "za tím jít"? Ale stále je zde ten neřešitelný rozpor – žádná žena nikde nechybí a ta mrtvá stále přebývá," uvažoval Pavel na lesní cestě u silnice, s rukama na volantu služebního auta, s pohledem vyjadřujícím totální rozpaky... ale i intenzivní přemýšlení.

A ještě jedna poznámka správce mu vytanula na mysl, pronesená v souvislosti s jeho rozhořčením, že by snad mezi podezřelými měla být i osádka "*Labské princezny*". Ta poznámka... jak vlastně zněla? " A kde by vlastně takovou mrtvolu vzali a jak by ji dostali do lodi?" doslova řekl správce. Ano, budou se muset zajímat nejen o to, jak se žena dostala z lodě do lužního lesa, ale jak se předtím dostala na loď. Pokud ovšem jejich teorie o lodi je

správná. Správná nesprávná, bohužel zatím jediná.

Čeká je ještě hodně práce, úvah a spekulací. Práce se nikdy nebáli, ale spekulace a úvahy jsou těžko uchopitelné a brání právě v té práci.

XIII.

Když později odpoledne dorazil do budovy policie, našel tam svého partáka Honzu Klímu v pilné práci u počítače a u telefonu. Ovšem spojení "pilná celoodpolední práce u počítače" v souvislosti s prací kriminalisty by se nikdy

neodvážil vyslovit nahlas, aby ho někdo neslyšel. Protože by se jistě našli někteří pochybovači, kteří by to za práci nepovažovali, spíše za mrhání peněz "daňových poplatníků" (skutečně krásný název poctivých občanů). Ale přesto tomu tak bylo, Honza to odpoledne opravdu pilně pracoval. A dva špinavé hrnky od kafe na jeho stole, to byla porce kofeinu za odpoledne i na poručíka Klímu dost značná.

Ještě než Vidrna vstoupil do kanceláře, rozhodl se, že parťákovi zatím nic o svých dalších "otaznících, pochybnostech a vnuknutích" neřekne. Ale proč by mu to neměl říkat? Musí si to přece nějak zdůvodnit... to se přeci nedělá, neinformovat kolegu! Takže asi takhle: nebylo by dobré, aby se Honza upnul na něco, co je přeci jenom velmi mlhavé, ať pátrá s co nejširším záběrem – aby nic neopominul, aby se nenechal ovlivnit prvotním impulsem či podezřením. A hned mu bylo líp... ale později mu to určitě sdělí.

Nejprve Honza vytiskl Pavlovi na počítačové

tiskárně přehled lodí, které propluly jimi dopoledne navštívenými zdymadly. Byl sice stručný, taková spíše přehledná pracovní verze, ale pro základní posuzování byl dostatečný. Později se ho chystal doplnit podrobnějším komentářem, který by zahrnoval nejen časové údaje, ale všechny další informace, které se o lodích dozvědí nebo jakkoli jinak získají.

Ten "plavební" rozpis lodí vypadal velmi solidně zpracovaný. Byla to opravdu Honzova pečlivá a systematická práce. Sice bez přesných časových údajů, ale ty v tomto okamžiku nebyly potřebné. A ve svých poznámkách je oba policisté měli pro pozdější doplnění a upřesnění. Seznam vypadal asi takhle:

Přehled lodí, které propluly oběma směry postupně zdymadly Klavary a Velký Osek v období od 10. září do 20. září:

Úterý 10. září:

odpoledne nahoru – tlačný remorkér "Ohře" s

nákladní vanou (tlačný nákladní člun),
provozovatel Povodí Labe

Středa 11. září:

odpoledne nahoru – SPORT (soukromá sportovní
motorová jachta) "*Delfín*"

Čtvrtek 12. září:

dopoledne dolů – SPORT "*Delfín*"

odpoledne nahoru – SPORT "*Janine*" – byla to
loď s německou vlajkou

Pátek 13. září:

dopoledne dolů – tlačný remorkér "*Ohře*" s
vanou, provozovatel Povodí Labe

Sobota 14. září:

dopoledne dolů – SPORT "*Labská princezna*" a
SPORT "*Blue Lady*"

dopoledne nahoru – SPORT "*Kormorán*"

odpoledne dolů – osobní motorová výletní loď
"*Labena*"

odpoledne nahoru – SPORT "*Blue Lady*" a osobní
loď "*Labena*"

Neděle 15. září:

dopoledne nahoru – hlídkový motorový člun
poříčního oddílu Policie Nymburk

odpoledne nahoru – SPORT *"Labská princezna"*
odpoledne dolů – člun poříčního oddílu Policie
Nymburk

Pondělí 16. září:

dopoledne nahoru – tlačný remorkér TR 500 s
vanou, provozovatel firma Labská stavební

dopoledne dolů – SPORT *"Janine"*

Úterý 17. září:

dopoledne dolů – SPORT *"Kormorán"*

odpoledne nahoru – tlačný remorkér *"Ohře"* s
vanou, provozovatel Povodí Labe

Středa 18. září:

odpoledne nahoru – tlačný remorkér *"Jizera"* s
vanou, provozovatel Povodí Labe

Čtvrtek 19. září:

odpoledne nahoru – SPORT *"Laura"* a SPORT
"Dobrá zpráva"

Pátek 20. září:

dopoledne dolů – SPORT *"Laura"* a SPORT
"Dobrá zpráva"

odpoledne nahoru – SPORT *"Aneta"*

*Pozn.: V těchto dnech byl dle sdělení obsluhy
zdymadla provoz lodí neobvykle malý, během*

prázdninových měsíců je frekvence sportovních lodí daleko větší. Ověřeno v záznamech v příslušných měsících na zdymadle Klavary.

"Tak začni s tím komentářem, jestli je v tomto okamžiku něco potřebného k tabulce poznamenat nebo něco vysvětlit," zamyšleně utrousil Vídrna, aniž by od přehledu odtrhl oči. Tvářil se, jako by z něho chtěl ještě něco vyčíst, ale nevěděl co. A taky se tvářil značně rozmrzele, čehož nebylo těžké si nevšimnout.

Honza se nadechl jako k velkému proslovu: "Tak jsem zpracoval, na tvůj rozkaz veliteli, ten přehled lodí..."

To neměl říkat. Pavel ihned podrážděně reagoval: "Hele, nech si ty srandičky od cesty a mluv k věci!" Po chvíli: "Promiň... ale já jsem ti žádný příkaz nedal... já jsem tě o to slušně požádal, až ti dám příkaz, tak to bude vypadat úplně jinak. No dobře, tak jsi to tedy sám dobrovolně zpracoval... a co tedy dál?"

Tentokrát – bez toho nadechnutí a ve smířlivém tónu, Honza spustil: " Porovnal jsem naše poznámky z obou zdymadel a shrnul je do seznamu, který jsem ti právě vytiskl. Téměř všechny lodě propluly v předpokládaných časech oběma komorami. Těmi předpokládanými časy myslím to, že dle časových záznamů v denících proplaveb, kde se uvádí čas vždy při vyplutí lodě z komory, jim to trvá mezi zdymadly přibližně 40 až 50 minut. To je čas, který odpovídá běžné rychlosti lodě, vzdálenosti zdymadel a taky včetně času, který lodě stráví v komoře během proplavení. Vzhledem k tomu, že jsme oba viděli proplavení jednoho remorkéru, tak jistě víš, o čem mluvím." Původní Honzův smířlivý tón přešel do tónu, který měl nádech přednášky sebevědomého odborníka.

"Jasně, to vím, ten čas asi odpovídá. Ale co myslíš, Honzo, tím téměř všechny lodě?"

"No, to je právě to, co mi vrtá v hlavě. Týká se to dvou lodí. Při tom malém zářijovém provozu by

k takovému zdržení nemuselo dojít, pokud by pluly od komory ke komoře. Jedná se o "*Kormorána*", který se při plavbě v sobotu dopoledne nahoru zdržel navíc asi 40 minut a "*Janine*", která se zdržela v pondělí dopoledne při plavbě dolů asi 35 minut. Ostatní lodě, včetně těch remorkérů, předpokládaný čas dodržely. Takže u těch dvou lodí je to poněkud nápadné a žádá si to vysvětlení."

"Tak to musíme prověřit obzvlášť důkladně... hmm... no a dál...?" vyzval Vidrna poručíka k pokračování v komentáři, i když asi zásadní překvapení byla vyčerpána.

"Dále jsem zjistil jména kapitánů a jejich pomocníků včetně čísel mobilů od všech tří remorkérů, které se tam v tu dobu motaly. A taky kotviště, kde bychom je mohli po telefonické domluvě dostihnout a podle potřeby vyzpovídat. A taky mám kontakt na posádku osobáku "*Labena*", který kotví stále v Kolíně na ostrově. Dále jsem vyjednal tu návštěvu u kluků z pořičního oddílu v

Nymburce, protože ti mají o řece přeci jen dobrý přehled. Když jsem s nima telefonicky mluvil, měl jsem dojem, jako by byli uražený, že jsme se u nich ještě neobjevili. Asi už se doslechli o našich problémech. No a to je tak asi všechno. A co mi sdělíš světoborného ty?"

"No, abych ti pravdu řekl, je před námi jen spousta nimravý práce. A pátrání, při kterém najezdíme asi dost kilometrů – snad nám tu spotřebu benzínu nebude nikdo vyčítat. Ale to nechme stranou. Jedna věc mi však nejde do hlavy, vlastně mě na to přivedl správce maríny v Týnci. Jestli se budeme držet varianty, že někdo tu mrtvou do lužního lesa odložil z lodi, jak se předtím do té lodi dostala? Byla zavražděna v lodi nebo ji tam už mrtvou přinesli, ale jak a kdy, copak je to jednoduché přenášet mrtvé... doprčic, copak se nikdy nedovíme identitu té mrtvé? Na tom musíš Honzo stále makat!"

Bylo vidět, že Pavel je už z toho trochu nervózní. "Ne, já ráno pojedu do Nymburka a ty

navštívíš ty nákladáky. V obou případech se budeme především zajímat, jestli neviděli něco podezřelého. A potom začneme prověřovat ostatní lodě. Sejdeme se tady zítra odpoledne. Pokud ovšem se nám podaří včas objet to, co jsme si naplánovali – není toho málo."

Poručík projevil jako vždy cílevědomou aktivitu: "Jasně, pokusím se sestavit nějakou podrobnější, větší tabulku, kam si budeme postupně znamenat posádky jednotlivých lodí a co se o nich dozvíme. Bude to taková vylučovací metoda... nebo spíš metoda "who is who"... a potom "na koho to padne". Kéž by to na někoho padlo co nejdřív."

"A tady máš všechny moje informace, které jsem se dozvěděl v maríně v Týnci. Tak je do toho zapracuj. Není jich moc a je to zatím opravdu jen "kdo je kdo", " děl Vidrna.

XIV.

"Vůbec vám, kapitáne, tohle vyšetřování nezávidíme," upřímně projevili svoji účast dva policisté z poříčnického oddílu nymburské policie nadstrážmistr Kalousek a strážmistr Bednář. "Už jsme tady na vodě ledacos zažili, ale vraždu na lodi, to ne. Už jsme s pomocí hasičů lovili z vody dvě mrtvoly. Ale buď to bylo utonutí nešťastnou náhodou nebo sebevražda skokem z mostu. Jsme připraveni vám pomoci se vším, na co si jen vzpomenete."

Vidrnu takové přivítání docela potěšilo. "Hlavně si budete muset vzpomenout vy, je to už skoro měsíc, co se případ pravděpodobně stal. Vidíte, ani neznáme přesné datum, jen odhad podle pitevního protokolu."

Z Kolína vyrazil kolem osmé hodiny a po mírném bloudění našel v Nymburce na břehu Labe říční garáž policejního hlídkového člunu, kde na něho oba policisté už čekali. Zaparkoval služební auto na břehu a vstoupil na pěkný motorový člun upoutaný u břehu. Na první pohled bylo vidět, že je to člun nejen pohodlný, ale hlavně rychlý a spolehlivý. Musí si ho dobře prohlédnout... a kdyby s ním kolegové udělali menší projížďku, bylo by to super. Ale možná později, až vyřídí vše, co chce vědět. On by toho bohužel potřeboval vědět hodně, ale co budou vědět nymburáci, to si netroufá odhadnout. Bude záležet nejen na jejich pozorovacích schopnostech, ale především na štěstí, jestli si něčeho všimli.

Pavel Vidrna začal se svým zjišťováním systematicky: "Na tomhle seznamu mám lodě, které od úterý 10. září do pátku 20. září propluly mezi zdymadly Velký Osek a Klavary. Proč tenhle časový interval? Předpokládáme, podle jedné naší nejpravděpodobnější vyšetřovací verze, mohla být mrtvá na místo nálezu "vysazena" z lodi. Vy to

máte k Velkému Oseku sice asi 16 kilometrů, ale předpokládám, že i do těchto končin občas "zaplujete" na obhlídku a kontrolu. Chtěl bych proto od vás slyšet, co třeba víte o lodích na seznamu nebo jestli se něco v uvedených dnech zajímavého či podivného nestalo. Ty velké nákladní lodě právě prověřuje můj kolega."

Oba "říční" policisté si vzali k ruce své záznamy a doplňující jeden druhého spustili. Výsledkem bylo následující sdělení: "V těchto dnech jsme nahoru proti proudu vyplouvali dvakrát. Ve čtvrtek odpoledne, po obědě nám totiž volal jeden majitel lodi z Poděbrad z kotviště na soutoku s Cidlinou, že našel svou loď vykradenou a trochu poškozenou, tak jsme tam jeli ten případ vyšetřit, hlavně sepsat protokol pro pojišťovnu. Poškození nebylo nikterak veliké a ztratilo se pár drobností z vybavení lodě. A ještě k téhle plavbě, když jsme vyplouvali tady z našeho stanoviště, právě plula kolem motorová jachta "pod německou vlajkou". My lodě nijak zvlášť během plavby nekontrolujeme, pokud plují disciplinovaně, ale

tady jsme se chtěli přesvědčit, zda-li má skiper v pořádku technický průkaz od lodi a jestli má oprávnění k vedení lodi po Labi. U nás je to totiž nutné... "

"No a jak to dopadlo?" skočil jim do řeči kapitán.

"Na to vám odpoví tady strážmistr Benda, on dělal kontrolu, protože se chtěl i blýsknout svojí němčinou, že jo. Tak povídej!" vyzval k doplnění informace nadstrážmistr Kalousek.

"Tak my jsme je nechtěli kontrolovat na volné řece, protože už měli připravené nymburské zdymadlo pro plavbu "nahoru". Tím směrem jsme chtěli plout i my, tak jsem kontrolu provedl po domluvě s obsluhou zdymadla až v komoře. Výsledek? Všechno v pořádku. Ale vy jistě chcete vědět údaje o "kapitánovi" a o lodi. Loď řídil, už se dívám do zápisu... Herbert Hoffmann z Německa, adresu jsem nezapisoval, doklady byly v pořádku, loď se jmenovala "*Janine*", registrační

číslo BRB-A 165, domovský přístav Brandenburg v Německu, byla evidována právě na toho Hoffmanna, doklady byly v pořádku. Na palubě s ním byla, pokud se dobře pamatuju, ještě manželka – a mimo jiné byla docela hezká, udržovaná a vyšperkovaná... teda myslím tu jachtu. Chtěli doplout, jak mi prozradili, ten den až do Týnce."

"Dík za přesné údaje, měl jsem obavy, že budeme osádku téhle lodi, jako svědky, hledat velmi pracně. Ale pokud se nemýlím, tak vy jste ještě vypluli v neděli 15. září, a to skoro až do Kolína. Co mi řeknete o téhle kontrolní plavbě?"

Ta neděle je totiž časově hodně blízká odhadnutému úmrtí nalezené oběti." Pokračoval Vidrna ve "výslechu" nymburských kolegů od vody. "Jistě když plujete, tak vám nic, co se děje na vodě a na břehu, neunikne..."

Nadstrážmistr Kalousek si vzal opět na pomoc záznamy, něco jako lodní deník. "Byla to obvyklá celodenní kontrolní plavba, zaměřená víceméně na obhlídku zakotvených lodí. Vypluli jsme asi v

deset hodin a přes ta tři zdymadla jsme byli v Kolíně před třináctou hodinou. Na řece bylo všechno v pořádku, na komorách jsme promluvili s obsluhami a zkontrolovali jsme ukotvení a uzavření dvou kotvících lodí. Žádnou loď jsme cestou nepotkali." Potom podrobně popsal cestu zpátky. "V Kolíně jsme zaregistrovali u mola na Kmochově ostrově kotvící právě tu "*Janine*", o které před chvílí mluvil Benda a v Klavarském zdymadle jsme se vystřídali s "*Labskou princeznou*", která plula asi domů do Týnce. Tuhle loď tak trochu známe. To je tak všechno. Nic mimořádného jsme opravdu nezaznamenali."

Pavel si všechno pečlivě zaznamenal. "A teď byste mě mohli trochu povozit na vašem krásném motoráku, kdyby to šlo přes zdymadlo, byl bych nadšen, konečně budu moci o případu chvíli přemýšlet z žabí perspektivy. A díky za informace. A během plavby mi můžete říci i váš názor, skoro se mi troufá říci názor odborníků, na naši vyšetřovací verzi."

Při plavbě k nymburskému zdymadlu a při jeho proplavování jim stručně objasnil, kde se přesně mrtvá našla a taky se přiznal ke svým pochybnostem, zda-li je to vůbec – zakotvení a vynesení mrtvoly z lodi na břeh, proveditelné.

Po kratší diskuzi se oba nymburští kolegové shodli na názoru: "Proveditelné to je, občas některé sportovní lodě kotví jen tak volně u břehu, na vhodném místě... je tam ale hrozné riziko, že by je mohl někdo vidět... i když třeba dopoledne a v tomhle ročním období tam skoro nikdo nebývá."

S návštěvou u nymburských kolegů byl Pavel Vidrna spokojen, zase celý případ může posuzovat z hlediska lépe informovaného člověka, člověka, který má možnost poznat důvěrněji příslušné prostředí. Inu, jakékoliv informace nejsou k zahzení. Určitě nebyla návštěva v Nymburce zbytečná, i když žádná převratná zjištění nepřinesla. Vlastně ano, dozvěděl se důležité informace o posádce té německé jachty.

XV.

Poručík Klíma se vrátil z "výzvědné" výpravy za remorkéry a jejich posádkami pozdě odpoledne. Po telefonu je zastihl všechny, se všemi si smluvil schůzku, ale dostat se k nim na palubu bylo vždy malé dobrodružství. Do míst, kam loď pohodlně připluje po vodě, není obvykle schůdná cesta autem. No, nakonec to zvládl... ale když nad tím tak přemýšlel, rychlým člunem by to zvládl podstatně rychleji. A co tedy zjistil? Sepisoval o tom krátký zápis, opravdu jen krátký, protože výsledek byl docela hubený.

Tlačný remorkér "*Ohře*" s nákladní vanou zastihl nad jezem ve Veletově, kde do něho právě nakládali vybagrované naplaveniny ze dna řeky. K remorkéru musel se svolením obsluhy zdymadla

nejprve přejít po zavřených spodních vratech komory, pár desítek metrů napříč ostrovem mezi komorou a hlavním tokem řeky a potom krkolomně vylézt na palubu lodi. V kabině mohl promluvit s kapitánem Jaroslavem Medunou a strojníkem Františkem Pelantem, kteří tvořili posádku soupravy. Pracovali zde už od začátku srpna, i celé září, pravidelně po naložení vždy vezli náklad na centrální skládku dolů po řece. S pomocí lodních záznamů si připomněli plavby, které Klímu především zajímaly: 10., 13. a 17. září. Plavby probíhaly naprosto normálně, nikde nečekali, komory měli vždy připravené, s jejich obsluhou se domlouvají vysílačkou. Jaké potkali lodě pod Kolínem, na to už se nepamatují, "ať se poručík nezlobí, jezdí po řece už mnoho let, tak malých lodí si všímají jen potud, aby nedošlo při míjení ke kolizi". Na břehu taky neviděli nic mimořádného.

Teprve po tomto sdělení jim poručík řekl, proč se na vše vyptává. Byli docela překvapeni, protože o případu neměli ani ponětí.

"Doufáme, že nás nepodezříváte. Kdybychom chtěli někam uložit mrtvolu, ale to bychom se museli nejdřív my dva dohodnout... a kdybychom se přeci jen domluvili... tak víme o daleko lepších místech, kam ji bez problémů uložit... vid' Fando," prohlásil bez obalu kapitán. Co k tomu dodat? Ale přeci, to je zajímavá myšlenka – proč posloužilo pro uložení mrtvoly právě a zrovna tohle místo?

"Jizeru" našel snadno v týneckém přístavu. Na lodi byl jen kapitán Viktor Janík, pomocník Kamil Jablonský odjel na den domů. Předevčírem se vrátili z plavby a nyní čekali na nový náklad lomového kameniva pro jednu stavbu na dolním Labi. O případu, o který se Klíma zajímal, věděl kapitán jen velmi málo. Zaslechl o tom, ale už ani něvěděl kde. Tak mu to Klíma musel trochu připomenout. K zářijovým plavbám, především k té 18. září, nemohl říct nic zvláštního. Nic mimořádného nebo neobvyklého, co by mu uvízlo v paměti, nezpozoroval. A je si jist, že i pomocník Kamil by odpověděl stejně. On totiž jeho parťák je taková zvláštní povaha, když má práci, maká jako

d'as, když nemá, je myšlenkami někde jinde.

"Mockrát jsem se to snažil pochopit, ale nějak se mi to nepodařilo, holt to tak je," doplnil úvahu o svém pomocníkovi kapitán Janík. Čímž se vlastně následný pobyt na remorkéru stal pro Klímu zbytečný. Ale v kabině remorkéru bylo docela útulno, tak mu nedalo, aby trochu nevyzvídal, jak to na řece chodí. Zatím se v téhle profesi moc nevyznal.

"No jak by to chodilo, chodí to docela normálně a v pohodě," začal hodnotit lodnickou práci kapitán *"Jizery"*. "Někdy lítáme několik dní za sebou bez přestávky po řece nahoru a dolů, jindy pár dní čekáme na naložení nebo na vykládku. Horší je zima, když někdy zamrznou i komory, tak to se nejezdí vůbec. To jsou takové dny nečinnosti. Ale jezdím takhle už mnoho let, tak jsem si na to tak nějak zvykl. A snad to ještě pár let vydržím."

S kapitánem tlačného remorkéru firmy Labská

stavební měl dojednanou schůzku přímo na palubě lodi kotvící ve chvaletickém přístavu na třináctou hodinu. Když vyrazil z Týnce, uvědomil si, že vlastně neví, jak se do toho přístavu dostane – snad ve Chvaleticích budou nějaké směrovky. Směrovky byly, přešel hlavní železniční trať, chvíli váhal, jak se promotat přes staré betonové plochy se spoustou nejrůznějšího materiálu a kontejnerů, až u mola uviděl ukotvený remorkér s nákladní vanou. Nechal auto pár desítek metrů od lodi a zbytek došel pěšky. Na palubě ho už očekával kapitán, postarší člověk, na první pohled vypadající jako opravdový "šífák". Proč si to myslel, to by asi Honza vysvětlit nemohl, protože v životě žádného opravdického šífáka neviděl, ale měl ten pocit.

"Dobrý den pane kapitáne, jsem rád, že tu na mne čekáte. Doufám, že jste kvůli mně nemusel extra přijet?" začal svůj rozhovor poručík Klíma.

"Já jsem Mirek Bašný, přijel jsem sem kvůli vám extra, ale vůbec mně to nevadí, protože, asi se

budete divit, já na téhle lodi pobývám hrozně rád. Prosím, pojd'te do naší kabiny. Je tady sice trochu zima, ale já něco teplého uvařím. Povídejte, co máte na srdci. Policie je opravdu na naší lodi vzácná návštěva."

Usadili se v kabině, za chvíli měli před sebou hrnky teplého čaje a Klíma seznámil kapitána s předmětem zájmu a se svými otázkami – především jak probíhala jejich plavba v pondělí 16. září. Pro kapitána nebyl problém si vzpomenout, byla to jejich poslední plavba nahoru do chvaletického přístavu.

"Trochu jsme spěchali, protože jsme měli v přístavu dojednanou schůzku s technikama, motorářema, malá oprava motoru. Tak jsme poprosili kluky na komorách, aby nám připravili cestu, abychom se nemuseli zdržovat, stejně byl ten den velmi malý provoz. A fungovalo to jako na povel. Jen jsme nad oseckým zdymadlem zdrželi více než půl hodiny jednu malou motorovou jachtu, sport'áka, jestli vám jde o tohle."

"Jasně, o tohle mi tak trochu šlo... a čeho jste si nad oseckou komorou všimli... která to byla jachta?" mířil svou otázku poručík na jachtu "*Janine*", která v tu dobu plula dolů po řece. To, že se potkaly nad oseckým zdymadlem právě tyhle dvě lodi, věděl ze svého přehledu lodí.

Kapitán Bašný hned odpověděl: "Co by bylo, čekala pár set metrů nad zdymadlem, až se jí rozsvítí zelená, takové čekání před komorou je v lodním provozu naprosto běžné. A chovala se naprosto normálně, pokud čekání považujete za normální činnost. Ale já jsem ji moc nevnímal, ani nevím, jak se jmenovala... jo, něčeho jsem si vlastně všiml, měla německou vlajku... to je v těchle končinách trochu neobvyklé..."

Čaj dopíjeli při příjemném rozhovoru o labské plavbě – konečně se Klíma dozvěděl něco zajímavého o řece, která protéká jeho rodným městem. Bašný už na lodi pluje drahnou řádku let, vždy na vnitrozemské plavbě. Začínal jako učeň na

nákladních lodích plujících až do Hamburku, potom léta jako pomocník na "uhlí" – lodní přepravě uhlí do chvaletické elektrárny, a potom jako kapitán u Labské stavební. "Jo, to byly šichy, do přístavu Chvaletice, rychle vyložit, honen "dolů" na nakládku, léto... zima, pěkný prachy jsme si vydělali... ale nebylo to zadarmo, furt na lodi. Ale to potom skončilo, dnes už ta nákladní plavba není co dříve. Místo lodí kamiony, narvaný silnice, škoda mluvit... a uhlí běží na vagonech po dráze," meditoval, nebo si stěžoval, těžko posoudit, kapitán Bašný.

Klíma se s kapitánem Bašným rozloučil, nechal ho "nostalgii" a remorkéru, omluvil se ještě jednou za zdržení a obtěžování a vyrazil ke Kolínu.

"Tak jsem se dozvěděl něco o nákladní plavbě, o řece Labi, ale v našem případě nás to neposunulo ani o kousek dál," přemítal při jízdě zpět poručík Jan Klíma. "Asi mne zítra čeká prověřování dalších lodí, těch "menších", soukromých. Musím

to s Vidrnou ještě probrat."

Vrátil se do kanceláře a rozhodl se ještě kontaktovat osobní loď "*Labena*", která trvale kotví na ostrově ve městě a provozuje občasně vyjížd'ky s výletníky. Vyhledal v poznámkovém notesu číslo na mobilní telefon kapitána Záhorky, které si už dříve zjistil. Usoudil, že nemusí navštívit loď osobně. Kapitán zvedl telefon ihned a po vyslechnutí, co od něho Klíma chce, velmi ochotně poskytl informace.

"Na tuhle plavbu v sobotu 14. září odpoledne se pamatuju, byla to jedna z našich posledních výletních plaveb a probíhala jako obvykle. Ve 13 hodin jsme vypluli dolů po proudu, propluli jsme zdymadlem Klavary, potom zdymadlem Velký Osek, zakotvili u mola na Osečku, na pravém břehu. Tam máme vždy půl hodiny přestávku, lidé se rádi jdou na tu chvíli projít po břehu, ten den bylo docela pěkné počasí. No a pak jsme pluli zpět, abychom byli v Kolíně v pět hodin. To je tak asi všechno. Jo, jelo s námi asi dvacet pasažérů,

přesně to nevím, převážně rodiny s dětmi. A jak už jsem řekl, počasí bylo pěkné, tak seděli skoro všichni na horní palubě."

Klíma však vyzvídal dále: "Ale já bych ještě chtěl vědět, jestli jste během plavby neviděl něco neobvyklého, skoro bych řekl podezřelého, na vodě nebo na břehu, jestli jste nepotkali nějakou jinou loď, prostě všechno zajímavé..."

I přes telefon bylo "vidět", jak se kapitán hluboce zamýšlí ve snaze vyšetřovateli vyhovět: "Nic mimořádného jsem neviděl, asi dvakrát cyklisty na břehu, ale už si nevzpomínám kde... ale vidíte, to jsem si hned neuvědomil, člověku to už nepříjde neobvyklé... nebo jak vy říkáte podezřelé... zpáteční cestu s námi plula přes komory "*Blu Lady*", plula od Poděbrad, na palubě bylo asi pět lidí. Ale teď už je to opravdu všechno, čím mohu sloužit. A pokud vám to nestačí, tak se hluboce omlouvám."

"Tak vám děkuju za čas a týrání paměti,"

rozloučil se Klíma s kapitánem "osobáku".

"Vždy k službám. A někdy se s námi přijďte svézt." Tímto návrhem ukončil poskytování informací kapitán Záhorka.

Poručík si odškrtl ze seznamu další prověřenou loď – výsledek opět nulový, ani od "*Blu Lady*" se toho taky pravděpodobně moc nedozví, i když tahle loď kotví v Kolíně v přístavu a tak je pro další ověření nejlépe dostupná... je to jediná loď z Kolína... a najednou mu začal v hlavě klíčit nápad... pomalu ale jistě. Ale potřebuje to ještě domyslet. A domyslet pořádně, aby nenarazil na odpor nervózního Vídrny. Ale dneska se ho asi už nedočká. "Takže další den v práci a nic nového, nic, co by je posunulo dál..." Klíma vypnul počítač a začal přemýšlet, co "s načatým večerem". Jako svobodný mládenec měl "neomezené možnosti", kterých ovšem využíval jen velmi zřídka. Většinu volného času trávil doma četbou nebo v tělocvičně.

XVI.

Středa 16. října, osm hodin ráno, kancelář kapitána Vidrny. Zamračený, pochmurný začátek dne, zaděláno na první podzimní plískanici. Zamračeně se tvářící Pavel. Od nálezu "mrtvé v lužním lese" uplynulo už dvanáct dní. Je to málo nebo mnoho? Byla by to krátká doba, kdyby se posunuli ve vyšetřování někam kupředu. Je to dlouho, když zatím nemají v podstatě nic? Zatím tápají v temnotách a jen prověřují a prověřují... Těch pár informací, které získali mravenčí prací, sice důležitých, je však neposunulo ani o kousek dál v jejich pátrání. Neznají identitu mrtvé, neznají motiv činu, nemají ani tušení o případném pachateli, zatím se jen usilovně drží mlhavé teorie, že mrtvá se na břeh dostala z nějaké lodi. Je dvanáct dní doba dlouhá nebo krátká?

"No nic, tohle za mne asi posoudí ředitel. Ale přeci si nenechám "dávat kapky" za něco, co nemohu ovlivnit... svědomí mám čisté, makáme jak můžeme... něco na ředitele musím vymyslet," chystal se na rozhovor se šéfem Pavel Vidrna.

Z beznadějných úvah ho vyrušilo pípnutí počítače a vzápětí se na monitoru objevil nový mail. "A hele, zpráva od Karase. Že by už měl nějaké laboratorní výsledky z dalšího průzkumu místa činu? To by byl opravdový rychlík. Tak copak objevil?" Vzápětí četl stručný, ale jak musel potom konstatovat, pro něho velmi potěšující text. Začínal sice trochu sarkasticky – tím oslovením, ale to je celý Karas.

"Tak copak nám Karásku píšeš, copak jsi objevil," otevřel Vidrna mail:

*Vážený pane kapitáne Pavle Vidrno,
posílám ti předběžné sdělení o výsledku našeho
zajišťování stop na konstrukci starého stavidla a
v jeho okolí poblíž místa činu, o které jsi nás*

"urgentně" požádal. Byla zjištěna následující fakta:

- na vodorovné příčce konstrukce stavidla bylo nalezeno několik vláknitých částecek*
- byl zjištěn materiál vláken: polyester, barva částecek modrá a bílá*
- na konstrukci stavidla, pokryté rzi, byly zjištěny nepatrné rýhy (odřenininy)*
- z toho vyplývá, že přichází v úvahu možnost, že konstrukce byla použita k uvázání lodního lana, umělá hmota polyester slouží k výrobě lodních lan*
- s přihlédnutím k povětrnostním podmínkám nejsou stopy starší dvou měsíců*
- na říční navigaci nebyly zjištěny stopy po kotvení lodě nebo po pohybu osob*

Podrobný protokol zasílám obvyklou cestou.

Kdyby byl vzorek na srovnání, budeme na tom dále pracovat.

Doufám, že ti toto sdělení bude k něčemu dobré.

Zdravím a těším se na další spolupráci.

Karas

krajská laboratoř

Vidrna si ještě jednou mail přečetl, aby si v duchu vychutnal pocit, že alespoň tímto zjištěním mají o pár procent zvýšenou pravděpodobnost, že jdou ve svém pátrání správnou cestou, pokud je možné nazvat správnou cestou cestu, když je jen jediná. Mail si vytiskl a založil do spisu. Vzápětí zvedl telefon: "Honzo, jsi-li tam, hned přijď ke mně. Mám něco, co tě potěší."

Zvědavost Honzy byla nezměrná, což bylo v tomto případě docela pochopitelné. Pavel ještě ani nestačil zavěsit telefon, a už stál u jeho stolu. "Prosím tě sedni si, bude to asi na dlouho. A vytáhni si ten svůj notes, ať na něco nezapomeneš. Tenhle mail od Karase potvrzuje, že možná s pravděpodobností blížící se jistotě byla mrtvá "odložena" do té odtokové roury na břehu z lodi. Všechny lodě v předpokládaném období máme zaevidovány. Zatím jsme začali posádky těch lodí kontaktovat jen jako svědky a taky tak jsme na ně tak pohlíželi..."

"... a teď je budeme prověřovat jako podezřelé, to máš na mysli?" skočil mu do řeči Klíma.

"No, tak jednoznačné to zas nebude. Za prvé: Jednotlivé lodě se v našem úseku pohybovaly, až na výjimky, jednotlivě a v dost velkých časových odstupech, takže se posádky nemohly navzájem vidět. Proto otázka, jestli viděli něco neobvyklého, není na místě a jejich odpověď nemá dostatečnou vypovídací hodnotu. Za druhé: Jestli byla mrtvá odložena z lodi, musela se tam nutně dostat z některé lodi, kterou máme v seznamu, jiné vysvětlení pro to nemám... jiná loď se tam nemohla dostat... ale ze které? Z některé, která tam plula v daném časovém období. Za třetí: Muselo se to stát v denním čase, kdy byla velká pravděpodobnost, že se tam na některém břehu objeví nějaký svědek, cyklista, rybář nebo někdo podobný. Za čtvrté: Potřebovali bychom vědět, jak časově a technicky náročné je takové zakotvení a přenesení těla z lodi na břeh."

Do Vidrnova výčtu skočil Klíma: "Na to jsem taky myslel a mám jeden, možná šílený, nápad. Chceš ho říct teď hned nebo až skončíš? Neboj se, já ho nezapomenu." Vidrna se však nenechal přerušit a pokračoval, jako by měl svůj proslov dopředu naučený.

"Za páté: Projdeme si jednu loď po druhé a zamyslíme se nad mírou jejich "podezřelosti". Ono nám vlastně nic jiného nezbyvá. A začneme od těch lodí, které tam pluly časově co nejbliž k předpokládanému datu úmrtí oběti. Jak jsem si ještě ověřil u doktora Vavřince, doba její smrti a doba uložení na místo nálezu se shoduje v rozmezí několika málo hodin. Ale oběť tam byla uložena už mrtvá. To je myslím dost důležité, byla zabita jinde než kde byla uložena. Za šesté: A to je věc, která mi stále nejde do hlavy. Jsem přesvědčen, že musela zemřít, no chceš-li, mohla, být usmrcena na lodi. Nedovedu si představit, že by ji někdo odněkud přivezl mrtvou na loď, pak ji tam nějaký čas "skladoval", potom ji kousek popovezl a pak zase vyložil na břeh. A za poslední: Ale to by

potom na té lodi musela při další plavbě chybět, musela by chybět i potom, musela by snad být potom někým pohřešována... krucinál... a jsme zase na začátku... kdo ta mrtvá vlastně je! A za sedné nebo už za kolikáté: motiv, chybí nám taky ten zatracený motiv!"

Chvíli na sebe koukali, došla jim v plné síla jejich bezradnost a předzvěst dalšího tápání. "Tak se pustíme do těch lodí. Asi by bylo Honzo dobré, kdybys to maloval do nějaké větší tabulky, po dnech a nechal tam dost místa pro poznámky a další zjištění."

Na to Klíma odpověděl poněkud sarkasticky: "Ale já už tu tabulku mám, dokonce jsi mě k jejímu stvoření nabádal, už tam všechno píšu, a vůbec... vždycky jsi mne nabádal, abych pracoval systematicky."

Po dvou hodinách dalších "špekulací" došli k těmto závěrům:

- míra podezřelosti u posádek remorkérů je takřka nulová, jsou na lodi vždy dva, pro úplnost ještě prověří všechny členy posádek, zda-li neměli v minulosti nějaký konflikt se zákonem. "Ale to jen pro úplnost, tuším, že pokud nedospějeme ke zdárnému konci, budou na nás hledat chlupy a ptát se, jestli jsme ověřili všechno, úplně všechno."

- osobák "*Labena*": bylo by obdivuhodné, kdyby mrtvolu převáželi a ukládali za účasti dvaceti pasažérů. "To by snad na té lodi musela plout nějaká sekta, jejímiž příznivci by byl i kapitán, majitel lodi a obsluha lodního bufetu. Takže tu "*Labenu*" budeme moci pro začátek odložit... no pro začátek, asi na furt."

- člun pořiční policie taky vyloučili: "Kdyby to sakra udělali dva spolu smluvení kolegové policisté, to bych snad odešel od policie."

- sportáček "*Labská princezna*": Vidrna alibi a bezúhonost posádky prověří v sobotu, ale i když jejich přítomnost u místa nálezu byla velmi blízká

době činu, nevěřil, že... "Nedovedu si to představit, táta, máma, dva malí kluci, stěhují mrtvolu, kluci pomáhají... fuj, už blbnu... jak by potom kolem takového místa mohli zase plout?"

- jachta "*Blue Lady*": je to kolínská loď, tu jsme ještě neprověřili, zatím víme, že nahoru plula s "*Labenou*" a na palubě byla nějaká parta, která plula i dolů. Tentokrát učinil poznámku poručík: "O té "*Blu Lady*" ti potom chci něco říct. Týká se to toho mého nápadu. Ale asi bych ji nepodezříval."

- německá "*Janine*": ve čtvrtek připlula do Týnce, v neděli zpět do Kolína, kotvila z neděle na pondělí u mola na Kmochově ostrově a v pondělí ráno vyrazila po řece dolů, asi plula domů do Německa. To zdržení mezi zdymadly Klavary a Osek by se dalo vysvětlit tím, že musela čekat kvůli proplavování remorkéru v protisměru. Posádka chlap a ženská tak kolem třiceti. Musíme je prověřit, ale bude to docela komplikované, jsou už doma... "Ale musím ti Honzo něco říci, víš, čím

mě překvapil správce týnecké maríny, když jsem mu ukázal obrázek mrtvé, počkej, já si vzpomenu, jak to doslova řekl... řekl: Mě trochu připomíná tu ženu, co tady byla na "*Janine*". Přesně takhle to řekl! Tak co teď s tím?" Honza Klíma zatím jen projevil němý úžas a nic k tomu neřekl. Ale s jasným návrhem se ihned vytasil Vidrna: "Tuhle loď a její posádku musíme prověřit taky. Ale asi s pomocí německé policie. Něco mi na jejich plavbě nehraje..."

Potom se věnovali dalším lodím, které v tom úseku a přibližném čase proplouvaly:

- "*Kormorán*": menší jachtička, starší manželé, trvale kotví v nějakém vodním klubu u Libeňského mostu v pražských Holešovicích, kontakt je možné získat třeba na internetu přes jejich klub, hlavně vysvětlit jejich čtyřicetiminutové zdržení nad oseckou komorou. "Asi tam budeš muset Honzo dojet. Ale myslím si, že teď se budou dost často zdržovat u lodi, aby ji zazimovali, jsou oba důchodci. Jméno znáš, ostatní zjisti!"

"A to jako budeme podezírat důchodce..."
kroutil hlavou nad požadavkem Pavla Honza?

"Starší nestarší, důchodce nedůchodce...
prověřit!" Trval na svém Vidrna. "No a ostatní
lodičky si necháme na příště, mám na mysli
"Lauru", *"Dobrou zprávu"*, *"Anetu"* a *"Delfína"*,
ty už pluly kolem docela dlouho od předpokládané
doby uložení mrtvé. Ale můžeš na ně průběžně
zjišťovat kontakty, to taky chvíli zabere. A
nezapomeň stále na ten registr pohřešovaných, ale
hlavně ho prověřuj důkladně, prosím!"

Honza se musel ohradit: "Ale to já dělám přes
den a fakt pečlivě. Ale copak za to můžu, že stále
nic! Už jsem to zadal i do Europolu a Interpolu.
Ale třeba to bude ještě chvíli trvat, než by se
mohla vrátit z dovolené, z nemocnice a co já vím
odkud... a třeba nikoho nemá, bůhví kde bydlí...
prostě dělám co můžu."

Pavel pokračoval: "Na zítra máme práce dost a

já musím jít za ředitelem a prodiskutovat s ním, jak to uděláme s tím Německem. Potřebujeme nějaký kontakt na jejich Polizei a já nevím, jak se to dělá. Leda že bychom tam dojeli osobně, ale o tom se snad v týchle chvíli říd'ovi nebudu zmiňovat."

"Pavle, ještě chvíli počkej, musím ti říct o svém nápadu," začal nesměle Klíma. "A dokonce, když jsme teď probírali ty lodě, tak jsem se ubezpečil, že to je potřeba udělat." A přestřel před Vidrnou svůj návrh. Už po prvních větách Vidrnu ten nápad natolik zaujal, že se ještě dneska určitě pustí do jeho zabezpečení, i když za zdárný výsledek se zaručit nemohl. Ale každý počín, který by je mohl přiblížit ke konci vyšetřování, se musí zkusit.

Ředitel na Vidrnu vzhlédl od podpisování nějakých dopisů či dokumentů. "Mám chvíli čas, to je dost žes přišel zase poreferovat, dneska ráno jsem tě na chodbě zahlédl a vypadal jsi nějak přešlej mrazem, tak co je nového, hlavně mě zajímá, jak jste pokročili s tím lužním lesem?" A dál pokračoval v podepisování. Ale tím zaujatým

podpisováním chtěl dát najevo pouze dvě věci – jak je zaměstnaný a že nadřízený nesmí dát moc najevo zájem o problémy podřízených. Protože podřízení jsou od toho, aby si své problémy řešili sami a k nadřízeným chodili pouze s pozitivními výsledky – a basta!

"Kvůli tomu jsem přišel, v případě jsme pokročili, ale zatím nic nevíme." Vidrna se hned zarazil nad tím protimluvem, který vypustil z pusy – pokročit a nic nevědět. Ale byla to pravda pravdoucí, tak proč "mlžit".

A pokračoval: "Potřebuju spolupráci s německou policií, jedna z lodí, která plula kolem místa nálezu takřka v době spáchání činu, je odtamtud a, ale to říkám zatím jen velmi neurčitě, se nám jeví tak trochu podezřelá." Potom řediteli ve stručnosti objasnil celý problém a jak by si tu spolupráci představoval. "Víš, dal bych přednost pokud možno spolupráci neformální, aby tam určili nějakého člověka, se kterým bych mohl třeba mailovat nebo telefonovat. On ten případ není

jednoduchý."

Ředitel se zavázal vše ve velmi krátké době zařídit, pokud mu Pavel ihned dodá stručné zdůvodnění žádosti. "Ale Pavle, při tvých znalostech němčiny bych to chtěl v němčině, ať se na ústředí nemusí zdržovat překladem, víš jak jim to potom trvá dlouho. A my spěcháme. Kolik nám ještě zbývá dní?" Zase ty proklaté termíny...

Pavel se ihned přesunul do své kanceláře a připravil pro ředitele žádost na součinnost s německou policií. Zbytek odpoledne věnoval sepisování, taky v němčině, popisu případu a vysvětlení, co budou v Německu potřebovat vyšetřit. Pokud ředitel domluví příslušný kontakt, jistě se mu někdo z německé strany ozve. To psaní v němčině ho velmi zaujalo. Konečně po dlouhé době práce u policie může projevit svou minulou odbornost. Zatím pro to neměl moc příležitostí. Ale na druhou stranu mu to přineslo další poznání: jak člověk cizí jazyk každodenně nepoužívá, znalosti se vytrácí... více než kdy jindy se musel

obracet o "pomoc" ke slovníku.

XVII.

Poručík Jan Klíma našel kotviště motorové jachty "*Kormorán*" majitele pana Aloise Jeřábka na Libeňském ostrově celkem snadno. Při dnešních možnostech automobilových navigací, kterými, světe div se, měl vybaveno i své služební vozidlo, to nebyl problém. Po jízdě přes celou Prahu se musel v závěru cesty, když se protáhl pod Libeňským mostem, promotat kolem několika autobazarů, kolem na první pohled zanedbané zahrádkářsko- chatové kolonie a překonat zavřená vrata do maríny. Ale nakonec zaparkoval pár metrů od "*Kormorána*". Alois Jeřábek ho včas zahlédl, protože právě něco opravoval na palubě lodi a pozval ho do kajuty, kde měl rozpité kafe. Pan Jeřábek byl, jak odhadl Honza, statný

sedmdesátník, opálený od častého pobytu na čerstvém vzduchu na lodi a na první dojem byl ochoten se o svých lodních dobrodružstvích bavit i s kriminalistou.

"To mohou jen lidé s čistým svědomím," zapracovalo Klímovo profesionální uvažování.

Téhle cestě ovšem předcházelo přímo detektivní pátrání předchozího dne: nejprve po delší době "uhnal" správce maríny, jehož číslo se dozvěděl z internetu. Ten mu po krátkém zdráhání dal číslo na jejich člena Jeřábka. Pana Jeřábka sehnal až v podvečer, ale o co více mu dalo práce ho sehnat, o to více byl Alois Jeřábek vstřícnější. "Ano, zítra od deseti hodin budu u své lodi a tak přijedte kolem poledne. To tu bude i manželka, víte, přinese mi oběd..." Přijel o něco dříve, ale k polednímu se dočkal i paní Jeřábkové. Z jejich pozdějšího povídání bylo jasné, že jsou oba zapálení lodníci a své jachtice, jako jedinému důchodovému koníčku, věnují až rozmařilou péči.

"Tak vy chcete především vysvětlit zdržení mezi zdymadly Velký Osek a Klavary v sobotu 14. září při naší plavbě do Týnce. Počkejte, pro jistotu si vezmu k ruce svůj lodní deník, který si vedu už mnoho let... jednou, až už nebudu moci plout, si v něm budu alespoň listovat. Z Prahy jsme vypluli 12. září, první den jsme kotvili v maríně v Nelahozevsi... víte, to je ještě na Vltavě, potom jsme dopluli už po Labi do Nymburka a další den, to je ten, který máte na mysli, jsme vypluli ráno s cílem v Týnci, abychom tam byli do odpoledne. Asi si myslíte že jsme pluli pomalu... ale my už se nikam nehoníme. Ale k tomu zdržení, docela mě překvapuje, jaké máte přesné informace."

"To už je náš úděl, pane Jeřábku, mít přesné informace," přerušil ho nenápadně Klíma.

"No vlastně jo, záznamy z komor," pochopil situaci zkušený lodník Jeřábek. A klidně pokračoval dál: "Tak už před komorou Velký Osek se mi začal přehřívat motor, je trochu starší, tak kontrolku chlazení už ze zvyku sleduji velmi

pečlivě. No a před oseckou komorou mi začala varovně svítit... tak si říkám sakra, musím se na to hned podívat, než dojde k maléru. Propluli jsme tedy oseckým zdymadlem a hned za ním je takové malé soukromé molíčko, bylo volné, tak jsem tam zastavil na opravu. Tušil jsem – mám už nějaké zkušenosti, že bude ucpané sání chladicí vody z řeky."

Honza Klíma ho pozorně poslouchal a případné doplňující otázky si nechával na později. Měl pocit, že spíš než u "výpovědi svědka" je na přednášce o plavbě a o provozních problémech starších lodí.

"Tak jsem tam teda přistál a protože k takové opravě manželku nepotřebuju, tak jsem ji "vyhnal" na půl hodiny ven z lodi projít se po navigaci. A to byste nevěřil, přívod vody do chlazení motoru byl ucpaný – na sacím otvoru na dně lodi pod hladinou bylo přicucnuto kus igelitu. V Labi dneska plave kde co. No a po těch čtyřiceti minutách jsme zase vypluli dál. To je celé to naše

zdržení. No jo, ale vy byste na to chtěl svědky, že jo. Tak ty nemám. Vlastně, může to dosvědčit manželka. Do Týnce jsme pak už dopluli zdárně a podle plánu."

Pak přicupitala s obědem paní Jeřábková a byla překvapena přítomností policie na jejich lodi: "A řekl ti pan kriminalista, proč nás vůbec vyslýchá?"

Klíma tady musel paní Jeřábkové naznačit, co vyšetřují, což ji docela vyděsilo, protože až do téhle chvíle si nedovedla představit, že by se na "jejich vodě" mohly dít podobné nepravosti. Evidentně byla paní Jeřábková ze staré školy a s podobnými věcmi se nemohla – nechtěla, smířit... není se čemu divit.

"To abychom si nyní při našich plavbách dávali větší pozor," ukončila své přemítání o popsané události. "Kam ta dnešní doba spěje..."

Na závěr veškerá tvrzení manžela potvrdila,

pozvala Klímu na oběd v jejich malé kajutě nebo alespoň na kávičku, které obě s díky odmítl, popřál oběma hodně naplutých kilometrů a vyrazil zpět. Návštěva u Jeřábkových na jejich "*Kormoránu*" ještě více nahlodala jeho přesvědčení, že by kontaktování a vyslýchání jednotlivých posádek mohlo vést k zásadnímu poznání. No, ještě s Pavlem projednají, jestli v tom má pokračovat se stejným nasazením. Ale dokud nezjistí, kdo mrtvá je, tak kde sakra hledat?

Jízda po dálnici, v tu dobu s nepříliš velkým provozem, mu dávala prostor pro všelijaké úvahy: "Máme přehled všech lodí, které kritickým úsekem Labe propluly... zatím se ukazuje, že v žádném okamžiku na žádné lodi, alespoň na těch, u kterých by to připadalo v úvahu, nikdo nechyběl... ale víme to určitě... nemělo by se to ověřit... ale jak? Na zdymadle v Klavarech měli kameru, která sledovala provoz v komoře... mají záznamník?"

Po chvíli zastavil na nejbližším dálničním odpočívadle a začal telefonovat. Začal hovorem na

zdymadlo Klavary: "Tady poručík Klíma, pamatujete se na mne... to víte že jo, co byste ještě chtěl vědět... máte kamery se záznamníkem... nemáme... a kde je mají, pokud je někde mají... nevíme... tak mi prosím dejte telefonní číslo na nějakého technika k vám na ředitelství. Já bych tuhle informaci potřeboval velmi nutně znát."

Navolil poskytnuté číslo na mobilním telefonu: "Ředitelství Povodí Labe, technik inženýr Mraček... prosím, na kterém zdymadle nejbliž ke Kolínu mají kamery se záznamem ... v Nymburce, tam jsme je instalovali při nedávné rekonstrukci... a mohu si tam záznamy půjčit... a na co je potřebujete... vyšetřujeme vraždu, možná jste o tom slyšel... jistě, já tam zavolám... děkuji, já se tam za půl hodiny zastavím." Klíma předem netušil, že to půjde tak snadno. A byl docela spokojen, že jeho momentální nápad se bez problémů bude moci realizovat a možná přinese nějaké užitečné výsledky: "To bude Vidrna koukat," přemítal.

Odbočil z dálnice a opravdu za půl hodiny již

stoupal do velína Plavební komory Nymburk. Podobal se jako vejce vejci klavarskému velínu, takže měl dobrý pocit, že se v tomhle prostředí už dobře vyzná. Vedoucí zdymadla už o něm věděl a tak nemusel nic moc vysvětlovat. Záznamy nebyly obsáhlé, protože jsou zaznamenávány jen chvíle, kdy je komorou proplavována nějaká loď nebo jiné důležité momenty. A to v období, které si vyžádal, nebylo až tak často. "Moc vám děkuji za ochotu, po neděli vám vše vrátím," prohlásil, když napsal vedoucímu potvrzení a zastrčil CD do tašky. Docele se těšil, až si v sobotu záznamy přehraje, měl totiž od soboty ráno "čtyřadvacítku" – celodenní službu, tak bude mít alespoň nějakou smysluplnou činnost. Pokud ovšem nenapadne nějakého pachatele spáchat něco ošklivého a zkazít mu plán. Ne že by si to přál, ale stávalo se to až moc často. Už si ani nepamatuje podobnou službu bez nějaké "mimořádky".

Pavel Vidrna trávil dnešní den ve své kanceláři. Kromě své práce se musel vypořádat i s mnoha dalšími šéfovskými povinnostmi. Jeho

funkce obnášela, jak už to v dnešní administrativou přebujelé společnosti chodí, i vyřizovat spoustu naprosto zbytečných "papírů". Neboť každá reorganizace, které se bohužel nedokázala vyhnout ani policii, přináší dnes především snížení počtu lidí a navýšení počtu právě těch papírů. A říká se tomu zvyšování efektivity. Taky bylo potřeba vyřídít několik konzultací se spolupracovníky, kteří chtěli znát jeho názor na právě řešené případy, kterými se zabývali. Ovšem to byla práce, která alespoň byla k něčemu. Takže až do poledne na "lužní les" ani nepomyslel.

Teprve po obědě přepnul myšlení na svůj případ, už se na něj dokonce nepochopitelně těšil, mohlo by se říct "jako na svůj osud". Opravdu, ten případ už tak začal vnímat. Možná i tušil, že pokud se jim ho podaří vyřešit, bude to řešení velmi překvapivé.

Nejprve zařídil vše potřebné na zítřek – a nebyla to žádná snadná záležitost. Obsluha

telefoní ústředny má jistě méně práce. Už mnohokrát ho napadlo, jak dříve kriminalisté řešili své případy třeba bez mobilních telefonů, internetů a podobných vymožeností. Ale asi stejně, protože zločinci nepáchali své skutky za použití mobilních telefonů, internetů a podobných vymožeností. A úvahy o tom, že dnes vítězí ten, kdo má v jejich používání náskok, jsou jistě na místě a je s nimi nutné vždy počítat. A nezapnou myšlenku, že se možná jednou dožije doby, kdy policie bude před "přestupníky" v předstihu, zavrhl!

Že ředitel zařídí spolupráci s německou policií, o tom vůbec nepochyboval. Zatím mu pro začátek dal jen rámcové údaje a čekal, že v nejbližších dnech obdrží kontakt na konkrétního kriminalistu, který se ujme prověření posádky lodě "*Janine*" v Německu. Ale musí se na to dobře připravit, aby mohl do Německa sdělit naprosto přesně, co od nich potřebuje. A rozhodl se to sepsat sám, snad mu na to jeho znalosti němčiny získané studiem na vysoké škole budou stačit. Pro počáteční kontakt jistě nebude třeba překlad od

úředního překladatele. Alespoň státu ušetří pár kaček a výrazně zkrátí dobu navázání kontaktu. Moc si přál, aby ten kontakt byl neformální – "úřední forma" by mohla celou věc neúměrně prodloužit.

Když v podvečer končil, dorazil na "základnu" i Honza Klíma, společně si poplakali nad chabými výsledky vyšetřování a upřesnili plány na dny příští, především na zítřek. A Honza Klíma se pochlubil i kamerovými záznamy z nymburského zdymadla. "Už se těším, co z toho získám. Hodně posádek už známe naživo, tak si "pokoukám"."

"Zítra podnikneme tu zatracenou akci, vše je připraveno," ubezpečili se navzájem a s tím se rozešli domů. A akce na zítřek byla připravena opravdu perfektně a přinesla mnoho podnětných poznání a utvrdila je více ve směru pátrání.

XVIII.

V pátek před desátou hodinou dopoledne se shromáždilo na přístavní hrázi kolínského přístavu několik "podezřelých" osob. Obhlíželi k molu připoutanou motorovou jachtu "*Blu Lady*", jachtu asi desetimetrovou, zatím opuštěnou, bez svého majitele a kapitána. Skupina nevypadala na to, že chce na téhle lodi absolvovat příjemnou projížďku s piknikem – především jejich oblečení vypadalo spíše na bramborovou brigádu než na plavbu "lepší společnosti". Co měli v úmyslu?

Ve skupině byl Honza Klíma, který to všechno vymyslel a navrhl, možná jako zoufalý pokus získat další podněty k vyšetřování a ověření jejich vyšetřovací verze. Vymyslel proto rekonstrukci, opravdovou rekonstrukci možnosti uložení mrtvé na místo nálezu z lodi.

Potom Pavel Vidrna – ten to všechno zařídil. Po poradě s kamarádem Josefem Bláhou se

rozhodli požádat o pomoc majitele výše zmíněné lodi Břetislava Černíka, který nakonec souhlasil vzít na sebe a na svou loď tuhle nevděčnou roli, roli "přepravce mrtvoly". Jeho loď odpovídala svou velikostí a charakterem případné lodi pachatele.

A důležitou členkou téhle podivné party byla... no samozřejmě "mrtvá", lépe řečeno, dle policejní hantýrky, figurantka. Sehnat ji bylo velký problém, protože musela splňovat alespoň přibližně tělesnou podobnost se skutečnou obětí. Nakonec si museli "půjčit" mladou policistku Martu Jandajskovou od dopravky. Důležité bylo, že byla ochotna, po vysvětlení předpokládané akce, podstoupit případné útrapy. A pochopila to velmi důsledně, protože v batohu si nesla kompletní náhradní oblečení. Asi tušila, když ji předem seznámili s její rolí, že s ní nebudou zacházet zrovna v rukavičkách. Co taky mohla od těch bláznivých kolegů očekávat. Její představy se dokonale vyplnily...

Josef Bláha, který byl taky přibrán do rekonstrukční party, už odjel autem ke klavarskému zdymadlu, odkud se vypraví pěšky k místu činu a bude vše fotit ze břehu a jako nezaujatý pozorovatel následně poreferuje o provedené rekonstrukci.

Batoh měl taky Vidrna, ale jeho obsah byl trochu odlišný – spousta obložených chlebů a dvě termosky s kávou a čajem. Předpokládal, že jim plavba k místu činu a vlastní rekonstrukce zabere několik hodin a že něco na občerstvení se bude hodit. Všechno mu to musela ráno doma připravit manželka, která se už z otrlosti ani neptala, kam a s kým zase vyrazí na nějakou pochybnou akci. Během pár minut dorazil Břetislav Černík, seznámil se z přítomnými a bez dalších řečí nastartoval loď. Všichni se nalodili a akce mohla začít. Během plavby ke klavarskému zdymadlu budou mít dost času poznat plavbu na lodi a ještě si přesně rozdělit a upřesnit úlohy v téhle "hře". Ale Honza Klíma už měl scénář dopředu připravený, tak ho jen konzultoval s Černíkem –

jako s "odborným poradcem".

Kromě "kapitána" byli ostatní na lodi, jak se dobrovolně přiznali, nováčky. Propluli vzápětí kolínským zdymadlem, na kterém domluvil Černík i proplavení zdymadlem v Klavarech. Po vystřízlivění z počátečního nováčkovského nadšení z plavby si začali plánovat provedení vlastní rekonstrukce. Vycházeli z předpokladu, že na lodi, která se měla "dopustit" činu, museli kromě mrtvé ženy být ještě minimálně dva členové posádky. Předpokládali tak proto, že při zjišťování lodí proplouvajících přes zdymadla v inkriminované době neupozornil nikdo z obsluhy zdymadel, že by na některé lodi byl jen jeden člověk. A určitě to potvrdí i záznamy z kamery nymburského zdymadla, až si je Klíma v sobotu přehraje. Na lodi byli však čtyři, proto se rozhodli, že v roli kapitána "podezřelé" lodi se budou střídat Klíma a Černík, Vidrna bude hrát roli druhého člena posádky, no a Jandejsková, ta bude představovat "mrtvou". I když na to chudinka vůbec nevypadala. Jo, a Vidrna bude taky časoměřičem, byl na to

vybaven stopkami pověšenými na krku.

Poctivá příprava a jasná domluva se jako vždy vyplatila. Rychlostí 12 km za hodinu připluli od klavarského zdymadla za 10 minut na dohled starého stavidla na pravém břehu řeky – k místu činu. Černík, dosud v roli kapitána, otočil loď proti proudu a bezchybně přistál u břehu, který byl pro tento manévr docela příznivý, bez velkých kamenů břehového obložení. Vidrna již při obratu proti proudu spustil stopky a v okamžiku přistání u břehu v roli druhého člena posádky vyskočil na břeh a lanem na přídi lodi přivázal plavidlo ke konstrukci stavidla. Klíma, nyní už v roli "kapitána", mu ze zádi hodil lano, kterým bude loď držet u břehu po zbývající dobu akce. Vše z břehu od samého počátku sledoval Bláha a fotil jako o závod. Ať si potom z toho množství fotek vyberou.

A nyní nastala nejdůležitější část akce: Honza Klíma "vytáhl" z kabiny připoutané lodi zatím se usmívající Martu, obratně ji ze zadní paluby

spustil na břeh, kde ona poslušna své přidělené roli se složila k zemi. Malá plošina na břehu pod stavidlem byla pro tenhle manévr příznivá. Honza vyskočil z lodi, chytil ji zezadu v podpaží a rychle ji táhl nahoru na potahovou stezku, pár metrů na druhou stranu a pomalu ji snesl dolů k trubce propusti. Nyní však nastaly menší komplikace s tím, jak ji vtáhnout dovnitř a pořádně ji neumazat. Ale Marta nic nechtěla slevit ze své role – tak se vžila do akce: "Nešetři mě, mám oblečení, které jsem stejně chtěla vyhodit a boty jsem si sundala!"

Tak i závěr přesunu mrtvé proběhl dle plánu. Honza ještě za sebou uhrabal rukama listí na svahu laguny, doběhl k lodi, Pavel mu hodil zadní lano, došel odvázat lano přední, naskočil na loď a Černík, nyní už zase v roli kapitána odrazil od břehu, provedl obrat a po proudu vyrazil k oseckému zdymadlu.

Posledním úkonem bylo zastavení stopek. "Osmnáct minut čtyřicet vteřin," hlásil Pavel, "docela dobrý čas... ale co s tím..."

"A teď, kapitáne Břetislave, bych prosil vrátit se, znovu přistát u místa činu, abychom mohli naložit Martu a Josefa," požádal o další lodní manévry Vidrna, už od ukončení rekonstrukce viditelně spokojený s výsledkem. Přistáli opět u břehu, tentokrát loď přivázali pevněji, aby tam mohli bezstarostně nějakou dobu kotvit. "Marto, honem se jdi převléknout, aby jsi zase vypadala jako slušná mladá žena a ne jako blátivá koule. A vy všichni, než začnete vyprávět své zážitky a hodnotit tuhle naši rekonstrukci, pojd'te na ty chleby a kafe, co vláčím v batohu z domova. A než o tom začneme povídat, tak si to všichni během jídla necháme trochu projít hlavou."

"Tak spust'te," vyzval potom Pavel ostatní, i když sám měl ještě plnou pusku chleba se salámem. Ostatní taky dojídali a do diskuze se jim moc nechtělo.

První se osmělil "kapitán" Černík: "Já se do toho plést nebudu, ale tenhle způsob provedení se mi jeví z hlediska plavby jako velmi pravděpodobný,

ale jinak o tom moc nevím. Jenom bych chtěl poznamenat, že mě těší, že jsem vám mohl pomoci."

"A jak to vidíš ty, Josefe," vyzvídal dál Pavel.

Josef už s nimi seděl na palubě lodi a pojídal jeden z Vidrnou nabídnutých obložených chlebů. "Já jsem to všechno nafotil, fotky ti přivezu na flešce zítra odpoledne, ale svůj názor neřeknu, abych tě neovlivňoval. Ta rekonstrukce dopadla super a něco by ti to mělo říct... ale co, to je na tobě. A potom mě vysaďte na klavarském zdymadle, mám tam auto a chci jet domů zpracovat ty fotky."

"A co ty, Honzo, dejte ten třetí obložený chleba a taky něco moudrého prones, vždyť sis to vemkoncem vymyslel," chtěl vyrazit Pavel nějaký názor i z Honzy.

Honza polkl sousto chleba se salámem:

"Vymyslel, to máš pravdu, ale co bude dál, nad tím musím chvíli přemýšlet. Zatím přemýšlím nad tím, jak policie zaplatí tady Břet'ovi náklady na tuhle akci. A ostatní si budu "prohánět" hlavou zítra o službě. Jo, a ještě takovou malou připomínku, ale ne abyste to vzali doslova... Pokud se nemýlím, tak oběť byla v té trubce úplně nahá... tak proč byla Jandejsková oblečená..."

"Hele , Honzo, soustřed' se na jiné věci a ne na... Při tvý představivosti jako by byla!" uzemnil Klímu Vidrna a zle se na něho podíval.

Marta Jandejsková se do diskuze moc nezapojila, protože se ještě v kabině převlékala do suchého oblečení a snad si i upravovala make up, ale to ostatní nad obloženými chleby a plastovými kelímky s kávou a čajem ji nezajímalo.

"Pokud už nic převratného nemáte, tak frčíme domů. Do přístavu v Kolíně to máme přes dvě zdymadla skoro dvě hodiny. A taky bychom se mohli naučit řídit loď, jestli nám to Břetislav

dovolí, jako policajtům se nám to může hodit, i James Bond to uměl. Tak pěkně prosím, Břetislave, půjč mi jako prvnímu kormidlo... a vy všichni ostatní, zítra v jednu u mne v kanceláři!" Tímhle proslovem chtěl Vidrna naznačit, že skončila "oficiální" část akce, kterou nazvali rekonstrukcí a která se jako rekonstrukce docela povedla.

Za hodinu a padesát minut opravdu přistáli v kolínském přístavu. Zatímco Klíma pomahal ještě Černíkovi dobře uvázat loď, přitočila se Marta Jandejsková k Pavlovi a nesměle se mu snažila povědět své přání: "Hele kapitáne, já bych nechtěla zneužít své dnešní zásluhy, pokud nějaké zásluhy a dnešek mám, ale měla bych jedno přání, mohu?"

"Jasně, dneska můžeš všechno," s nadsázkou prohodil Vidrna a stěhoval svůj batoh do auta. Byl zvědav, co z kolegyně "vypadne".

Jandejsková se osmělila a řekla své přání naplno: "Víš, mne už to u dopravky moc nebaví, je

to taková beznadějná práce. Někoho přistihneme při dopravním přestupku, on si nechá poslat oznámení na město, tam vyřešení trvá bůhví jak dlouho, řidič vše popírá... no snad ti to nemusím říkat. A ten pocit bezvýsledné práce mně nedělá moc dobře..." odmlčela se, ale po chvíli pokračovala, protože viděla, že Vidrna ji se zájmem poslouchá. "... ráda bych pracovala na kriminálce. Nemáš nebo nebudeš tam mít volné místo pro ženu – vyšetřovatelku? Kdybys měl, vzpomeneš si na mne?"

"Vždyť víš, že to nezáleží na mně... ale vzpomenu si." Ženu mezi vyšetřovateli opravdu neměl. A možná že by potřeboval. Už ho to před nějakou dobou napadlo... žena je opravdu někdy potřebná... pro specifické úkoly... a Jandejsková by nemusela být špatná.

"Ale Marto," chtěl trochu na pravou cestu uvést Vidrna Martin požadavek, "ono je to u nás taky mnohdy jaksi bezvýsledné a... vůbec. Ještě o tom podumej..."

XIX.

Sobota je obvykle dnem pracovního volna, ale říkejte to policejním vyšetřovatelům, kteří jsou plně zaujati svým úkolem, mnohdy svým tápáním, nejistotou, pochybnostmi... to potom sobota nesobota, neděle neneděle, svátek nesvátek. Copak vydrží v nečinnosti, když jim možná utíkají další podstatná zjištění? No, ale taky to říkejte pachatelům trestných činů a dalších všelijakých lumpáren, aby se v sobotu a v neděli zdrželi svých pochybných aktivit. Kéž by jednou nastala doba, kdy se oba tábory aktérů domluví na sobotním a nedělním "klidu zbraní".

Poručík Jan Klíma nastoupil v sobotu 19. října ráno v osm hodin do služby. Trvá dvacetčtyři hodin a není to žádná výhra v loterii: buď se něco stane a

pak je to fofr – nejen pro službu, ale i pro ostatní povolané, nebo je klid a pomalu ubíhající čas služby se obvykle vyplňuje doháněním restů v podobě sepisování různých zpráv a psaní hlášení ve všední den zanedbaných. A nebo taky jen obyčejnou "nudou"... ale to se prý stalo naposledy asi před... někdo tvrdí před více než deseti lety.

Ale Honza měl pro dnešní službu připravený program, který mu určitě zajistí, že se nebude nudit – prohlížení záznamů z kamer nymburského zdymadla. Do jedné hodiny, než se zde sejdou účastníci včerejší rekonstrukce, bude mít určitě co dělat. Ale hned zkraje prohlížení záznamů si uvědomil jednu zapeklitou skutečnost, na kterou musí Pavla upozornit – dnes jim vypršela "lhůta" od ředitele na vyřešení případu. Snad na to ředitel zapomněl, nebo si na to možná hned tak nevzpomene. Ale Pavel se musí pro jistotu připravit na pondělní poradu, kdyby na to přišla řeč – a řeč na to určitě přijde, tenhle případ je v "zorném poli mnoha zúčastněných".

Záznamy byly v docela dobré kvalitě. Vzal si

k ruce seznam lodí – připravenou tabulku – proplavených v inkriminovanou dobu zdymadly v Oseku a v Klavarech, aby si mohl k jednotlivým lodím dělat poznámky. Nešlo mu o to, kdy lodě propluly, ale chtěl vysledovat posádky lodí, které byly na lodích při plavbě tam a zpět. Před obědem, po neustálém přetáčení záznamů, když už měl oči vykoukané sledováním monitoru počítače, dospěl k výsledkům, které potvrdily počáteční pochybnosti o rozumné použitelnosti záznamů pro další vyšetřování, neboť nepřinesli nic převratného:

- remorkér "Ohře": úterý odpoledne nahoru, kapitán Meduna je v kormidelně, strojník Pelant váže soupravu, pátek dopoledne dolů, vana naložená vybagrovanou zeminou, stejný obrázek, další úterý odpoledne nahoru, prázdná souprava, oba na palubě, kapitán hovoří s obsluhou zdymadla, na první pohled idyla, hlavně pro nezúčastněného pozorovatele, hledat něco podezřelého by bylo...

- remorkér "*Jizera*": středa odpoledne nahoru, na palubě je vidět jen strojníka Jablonského, kapitán je v kormidelnické kabině, stejný stav jako u "*Ohře*", jen jiné jméno na boku remorkéru, a hlavně žádná ženská na palubě, ani živá... a v podpalubí snad taky ne...

- remorkér "*Labská stavební*": pondělí dopoledne nahoru, prázdná vana, pomocník uvazuje soupravu, kapitán Bašný se baví s obsluhou zdymadla, co si asi povídají...

- jachta "*Delfín*": ve středu odpoledne nahoru a ve čtvrtek dopoledne dolů, to je ta jachta, co asi kotvila na Sandberku nad Kolínem, v obou případech jako posádka dva starší chlapíci, možná je bude nutné ještě prověřit, zatím o nich nemáme žádné údaje, ale ti pluly "dolů" už několik dní před kritickou dobou

- "*Janine*": čtvrtek odpoledne – do komory vplouvá společně s člunem poříční policie, když voda vystoupá "nahoru", obsluha nechává horní

vrata zavřená, aby policisté mohli provést kontrolu, kontrola trvá asi deset minut, je vidět, že policisté se chovají docela přátelsky, potom spolu vyjíždějí z komory, na záznamu je vidět "kapitán" lodi a žena z posádky – pondělí dopoledne, loď se stejnou posádkou proplovává komorou směrem dolů, stejný kapitán i stejná žena na palubě... v obou případech je zřetelně vidět německá vlajka na zádi lodi

- "*Kormorán*": staří známí, manželé Jeřábkovi, v sobotu dopoledne nahoru, v úterý dopoledne dolů, prověření, žádné podezření... ale zdymadlem proplovávají jako profici

- čtvrtek odpoledne nahoru, dvě motorové jachty, to budou asi podle záznamu z Oseka a z Klavar "*Laura*" a "*Dobrá zpráva*", jasně, v pátek dopoledne zase plují pohromadě zpátky, v posádce na obou lodích je chlap a ženská, to jsou ti, co dopluli jen nad Kolín, ještě prověřit, ale posádky jsou opravdu totožné při cestě tam i zpět, na kameře je to jasně vidět

- malá sportovní jachta "Aneta": v pátek 20. září nahoru, jméno lodi je vidět velmi nejasně, ale budou to oni, dva chlapi, jak říkal správce maríny v Týnci, je to inženýr Procházka se synem z Litoměřic, možná ještě prověřit, kontakt na ně má, ale pluli kolem místa předpokládaného umístění oběti více jak tři dny potom

Honza Klíma ukončil "film" o desetidenní činnosti nymburského zdymadla... a co teď s tím? Všechny záběry v pořádku, posádky "tam i zpět" kompletní... žádná nová informace. Snad si jen pořídí z těch jasných záběrů kamery fotky některých členů posádek. Možná se budou hodit. "Ale je to stále jen bloudění v temnotách," brumlal si pro sebe. Po chvíli se přistihl ve stavu, kterému se obvykle říká... "už mi asi hrabe". Pokud je naše teorie o lodi pravděpodobná, to musela některá posádka lodi cestou naložit nějakou ženu, cestou ji zamordovat a potom odložit do toho propustku... to je ale příšerné... ale kdo a proč... Fantastické úvahy ukončil rázným konstatováním,

které, jak měl pocit, si už omílá moc často a... zbytečně... zbytečně? "Pokud nezjistíme totožnost mrtvé, a to platí od samého začátku pátrání, nehleme se z místa!" zopakoval si už snad po sté.

Počasí na návštěvu maríny v Týnci bylo jako stvořené pro podzimní pobyt u vody. A když Pavel Vidrna v deset hodin dorazil do již známého areálu, viděl, že je taky jako stvořené pro vyndávání lodí z vody a jejich umístováním na souši před nadcházející zimou. Mumraj majitelů lodí a mnoha pomocníků, autojeřáb s konstrukcí na uchycení lodí zavěšenou na háku, traktor s podvalníken na vytahování lodí z vody po šikmém nájezdu... skoro měl pocit, že tam bude překážet a rušit lodníky v jejich soustředěné práci. Všechno to s přehledem organizoval správce Hálek, který, když ho uviděl, nasměroval ho k Jaromírovi Rovenskému, který připravoval na konci mola svoji "*Labskou princeznu*" na choulostivou operaci vytažení z vody. "Vítám vás tady, jak vidíte nemám moc času, ale vy jste přijel za Rovenským. Ten čas teď má, na řadu pod jeřáb

přijde asi za hodinu."

Jaromír Rovenský už byl asi dopředu správcem upozorněn, že se za ním dnes zastaví někdo z kolínské kriminálky a bude ho chtít vyzpovídat o jeho zářijové plavbě do Nymburka. Pavel Vidrna, když se usadil v kabině lodi, začal neformálně: "Kde máte dnes malé plavčíky, pane Rovenský? Snad jste tak snaživý kluky nenechal doma?"

"No, pro jistotu jsem je dnes nechal doma s mámou, oni jsou trochu moc aktivní a mohli by tady v tom chaosu ještě přijít k úrazu. A já bych taky neměl klid. Ale kvůli mým klukům jste asi pane kapitáne nepříjel, vidíte?" Kvůli nim Vidrna fakt nepřišel, proto vysvětlil Rovenskému důvod své návštěvy – chtěl by od něho podrobně popsat jeho plavbu ve dnech 15. a 16. září dolů po Labi a zpět. Jestli ho tím moc nezdrží.

Rovenský nalil Vidrnovi do plastového kelímku z termosky kafe a celkem ochotně spustil:

"Nemám tady sice lodní deník, mám ho už doma, ale není to tak dávno a všechno si dobře pamatuju. Vypluli jsme v sobotu dopoledne a bez zastávky jsme pluli do Nymburka. Cestou jsme potkali "*Kormorána*" a někde kolem Poděbrad jsme viděli "*Blue Lady*" a kolínský osobák "*Labenu*". V Nymburce jsme přenocovali na lodi u mola nad zdymadlem a šli jsme před večerí pocourat po městě. V neděli jsme vypluli ráno zpět, pluli jsme bez zastávky do Kolína, kde jsme zastavili u mola na ostrově a manželka si skočila do města na nákup, protože večer doma by už na to neměla čas. Tím jsme se zdrželi asi hodinu a pak jsme pluli rovnou do Týnce. To je tak asi všechno," popsal bez zaváhání jejich plavbu Rovenský.

Ale Vidrna chtěl popsat cestu zpět trochu podrobněji. Rovenský tedy doplnil: "Cestou nás předjela nymburská říční policie, to víte, mají trochu rychlejší člun, ty jsme taky potkali když pluli dolů, no a na ostrově v Kolíně kotvila "*Janine*", sotva jsme se k ní na molo vešli. To byli ti Němci, co jsem je viděl v sobotu ráno v Týnci.

Asi už pluli domů. Ale na lodi v té době nebyli, asi šli do města, asi na večeři do restaurace. Už nevím, co bych vám dál řekl."

"A jak dlouho jste se zdrželi v Kolíně, přišli ti Němci zatím?" chtěl vědět Vidrna.

"Asi necelou hodinu, manželka šla nakupovat a tak si asi dovedete představit, za jak dlouho se vrátila. Já byl s klukama na dětském hřišti," řekl bez výčitek Rovenský. "Pak jsme rychle pokračovali v plavbě. To vám potvrdí na kolínském zdymadle."

Vidrna se po chvíli rozloučil: "Já myslím, že mi to bohatě stačí, nebudu vás víc zdržovat... a nezapomeňte pozdravovat malé plavčíky. Abych pravdu řekl, tak jim ty plavby opravdu závidím."

Potom ještě chvíli pozoroval majitele lodí v maríně při jejich opatrné a sehrané manipulaci s loděmi a po rozloučení s hafenmeisterem odjel směr Kolín.

Cestou – měl ještě do třinácti hodin čas, se zastavil doma na obědě. Měl to takřka při cestě a přeci si nenechá ujít pochoutku avizovanou jeho manželkou – uzené se zelím a bramboráčky. Oběd ho nezklamal a s obzvlášť dobrou náladou vpadnul do kanceláře Honzy Klímy. Už tam na něho čekali účastníci včerejší rekonstrukce: kromě Honzy i policistka Marta Jandejsková a kamarád Josef Bláha. Kapitán "*Blu Lady*" se už včera omluvil, protože chtěl využít příznivého počasí a dodělat si na lodi menší úpravy přední kabiny. Ale jak uznali, asi ho nebudou potřebovat... a jak poznamenal sarkasticky Honza Klíma: "Ani ho nepodezřívají..."

"Jdem ke mně do kanclu, je tam víc místa," pozval všechny Vidrna o patro níž. "Tak jak ten včerejšek zhodnotíme, doufám, že se vám to přes noc v hlavě rozleželo? Jo, a kdo uvaří kafe, ať tady neseďme nasucho."

K vaření kafe se přihlásila Jandejsková, i když nejdřív musela vypátrat, kde má Vidrna to kafe,

varnou konvici a nějaké ty hrníčky.

Vzápětí si vzal slovo Honza: "Když jsem si to vymyslel, tak začnu. O plavbě a přistání mluvit nebudu, zhodnotím to stěhování mrtvé – i když to bude jen můj "osobní dojem" ze stěhování Marty: "Nebylo to špatný, ale to sem nepatří. Terén na břehu je příznivý, ne moc členitý, myslím, že těch padesát kilo není pro trénovaného chlapa až zas takový problém, nejhůře šlo to vtahování postavy do roury. Ale jak jste viděli, tak se to dá zvládnout. Závěr: myslím si, že se to takhle mohlo stát. A to jsi asi chtěl Pavle vědět především. Ta rekonstrukce potvrdila možnost provedení dle našich předtím mlhavých představ."

Pokračovala Marta – pár postřehů z hlediska své role: "Asi na to musí být určitá zručnost jak tělo uchopit, a mrtvé tělo se "chová" úplně jinak než živé, a taky fyzická zdatnost, pokud to tělo nestěhovali dva – a jak víte, že na to nebyli dva? Ale jinak to tady poručík zvládl perfektně, ani mě moc neotloukl, ale pořádně zamazal, to jo. Ale dál

se vyjadřovat nebudu, vím toho o celém případě dost málo..."

"A co ty Josefe?" vyzval Pavel dalšího účastníka hodnocení včerejší rekonstrukce.

Josef se tvářil obdivuhodně nezúčastněně: "Já jsem fotil, tady máš všechno na flešce, je těch fotek asi padesát. A jak jsem se mezi focením stačil koukat, bylo to provedeno, a to je důležité, hned napoprvé, opravdu zdařile. To napoprvé je strašně důležité, protože ani pachatel neměl pravděpodobně víc pokusů. Břetislav přistál, jak jinak než bravurně, čímž se to všechno zrychlilo. Předpokládám, že i pachatel by mohl být zkušený lodník. A proto si myslím, že předpoklad, že se celá ta věc stala takhle, je z hlediska vyšetřování oprávněný. Ale musel to pro něho být hrozný risk, aby ho někdo neviděl. A doufám Pavle, že tě ty fotky budou alespoň trochu inspirovat. Dej mi vědět, zda-li se ti líbí."

K tomu poznamenal Honza Klíma: "Z jiných

lodí podobnou akci v inkriminovanou nebo jinou dobu nikdo, koho jsme oslovili, neviděl a případné svědky ze břehu se nám taky nepodařilo sehnat. Asi tam v té době opravdu nikdo nebyl. Pachatel měl holt štěstí... teď abychom měli štěstí i my..." ještě ironicky dodal.

"Tak vám všem děkuji za včerejší účast a dnešní postřehy, ale ať se na to dívám jak chci, nevím, jestli nás to posunulo kousek dopředu. Uvidíme, co přinese spolupráce s německou policií ohledně prověření lodi "*Janine*". Jsem moc zvědav, co se od nich dozvíme?" Na Vidrnovi bylo vidět, že pomalu ztrácí optimismus, i když to se mu nestávalo příliš často. Ale ta rekonstrukce proběhla perfektně.

Další pátrání musí nyní, chtě nechtě, přenechat někomu v cizině, někomu, koho vůbec nezná a nic neví o jeho schopnostech. "Ich muß hoffen..." Vidrna začal pomalu myslet německy. Ani si neuvědomoval proč, ale ta stopa do Německa se mu "zamlouvala" čím dál víc.

XX.

Na Policejním presidiu Spolkové země Brandenburg v Postupimi vyhodnotili žádost o spolupráci z Prahy jako urgentní a oprávněnou, byť na základě jen velmi stručného popisu případu. Kausa se týkala oblasti spadající do kompetence Policejního ředitelství Brandenburg a proto ji neprodleně odeslali do Brandenburgu s tím, aby bylo české policii v plném rozsahu vyhověno. Na Policejním ředitelství West v Brandenburgu taktéž uznali požadavek od české policie opodstatněný a u vědomí dlouholeté spolupráce začali konat. Úkol dostal na starost mladý komisař kriminálního oddělení poručík Ernst Gabler. Proč právě on? Příklad se týkal evidentně lodní plavby, lodí, lidí od vody... Ředitel z Brandenburgu proto správně a jednoduše usoudil, že Ernst, o kterém je všeobecně

známo, že vlastní malou motorovou jachtu a má k vodě blízko, bude tím nejlepším vyšetřovatelem. Jistě to pro něho nebude žádný problém a zvládne to ve velmi krátké době. A bylo rozhodnuto a tak od 21. října se tímto problémem začal zabývat právě komisař Ernst Gabler. A Ernstovi Gablerovi to vůbec nebylo "proti srsti", neboť si řekl, "... bude to zajímavá zkušenost. A ředitel má pravdu, o lodích něco vím."

A tak si komisař Ernst Gabler prostudoval stručnou žádost, která obsahovala i kontakty na vyšetřovatele české policie. "Policie Kolín, vrchní komisař Pavel Vidrna, telefon, E-mailová adresa... najít motorovou jachtu s uvedeným registračním číslem, najít posádku lodě a vyslechnout ji ohledně jejich plavby po Labi do Čech, to nebude problém... týká se to vyšetřování vraždy, to je docela závažné... potřeboval bych vědět něco víc, abych nebyl třeba později překvapen... taky z této stručné žádosti jasně nevyplývá, zda-li osoby na lodi jsou jen svědkové nebo zda-li je česká policie i podezřívá... takže asi ne," snažil se představit si

svoje angažmá v "českém případě" Ernst. Sedl a po chvíli přemýšlení, jak se s případem co nejlépe vyrovnat, napsal mail svému kolegovi do Kolína a požádal ho o další podrobnosti k případu. A taky si řekl, že nebude od věci s českým kolegou navázat neformální kontakt.

A tady ho čekalo první milé překvapení – odpověď přišla téměř obratem: "To on ten Vidrna asi musí umět německy a byl na můj dotaz dopředu připravený. Tím lépe, spolupráce bude určitě fungovat." Popis případu byl stručný ale výstižný, jasně definoval, co česká policie potřebuje zjistit. Na jednu stranu pouze prověření průběhu plavby jedné lodní posádky do Čech, na druhou stranu i jakési podezření, že... A ještě další požadavek byl obzvlášť naléhavý. V německé databázi pohřešovaných osob důkladně prověřit, zda-li v Německu není pohřešována osoba, která odpovídá popisu a identikitu nalezené mrtvé ženy. "S tímhle úkolem se musím obrátit na kolegyni komisařku Inge Roithovou, která s vyhledáváním pohřešovaných má bohaté zkušenosti," zakončil

své úvahy a plánování další činnosti související s případem Ernst Gabler. Pro jistotu si zprávu prostudoval ještě jednou.

Ernst se tedy pustil do práce. Sice už bylo dost pozdě odpoledne a v tuhle roční dobu je v místních marínách klid, lodě a jejich majitelé "odpočívají" před novou sezónou, ale na hafenmeistry by se mohl dovolat. Měl k dispozici brandenburské evidenční číslo lodě a její jméno: BRB-A 165, "*Janine*" a jméno majitele: Herbert Hoffmann. To nebude problém zjistit. Podle evidenčního čísla je loď poměrně starší, asi bude kotvit v některé maríně, která je v provozu delší čas. Hned napoprvé měl štěstí, majitel "*Yacht mariny*" na levém břehu řeky Havoly, pár desítek metrů nad brandenburským zdymadlem, mu potvrdil, že Herbert Hoffmann se svou "*Janine*" u nich už mnoho let kotví. A protože v maríně právě není, domluvili si schůzku na druhý den dopoledne. Usoudil, že je lepší marínu navštívit osobně než tahat rozumy z hafenmeistera po telefonu. A může si taky jachtu prohlédnout, ale to spíš jen z jeho

lodnické zvědavosti. Tuhle marínu velmi dobře znal, kdysi v ní měl zakotvenou svoji "lodičku", než se přesunul do jiné, která byla o trochu levnější – i mladý policista, i v Německu, musí šetřit.

Druhý den ráno vyhledal v maríně majitele a hafenmeistera v jedné osobě Wolfganga Schöna. Základní informace, které mu podal o Herbertovi Hoffmannovi, byli stručné a jasné a taky první odpověď hafenmeistra byla stručná a jasná: "Jachta *"Janine"* je naším stálým "zákazníkem", kotví tu už od dob Herbertova otce. Herbert se o ní velmi dobře stará, má ji opravdu v pořádku," začal odpovídat hafenmeister na všetečné dotazy Ernsta, který se pouze prokázal odznakem kriminální policie, ale zatím nechtěl prozradit, proč potřebuje tyhle informace. Schön pokračoval: "V září, pokud se nemýlím, dělali velkou plavbu do Čech, prý je to tam docela dobrodružné. Vrátili se nějak koncem září, ale že by byli nadšeni, to se říct nedá. Herbertova manželka Simona hned po zakotvení šla domů a Herbert

ihned po vyklizení lodě mě překvapil sdělením, že chce loď prodat, abych se o to přes zimu postaral, do té doby že ji tady nechá. Docela mě to po těch letech překvapilo, ale tak to chodí. A tak tu teď jeho loď stojí určená k prodeji."

"A uvedl alespoň nějaký důvod, proč ji chce prodat?" vyzvídal komisař Gabler, kterého takové sdělení taky překvapilo – dlouholetý majitel lodi svou loď prodává... nepochopitelné.

"Abych pravdu řekl, tak jsme o tom moc nemluvili, předběžně jsme se dohodli na ceně... ale vyrozuměl jsem, že se budou stěhovat z Brandenburgu, někam, kde není žádná vodní cesta, že se chtějí věnovat jiným zálibám, no... moc jsem tomu nerozuměl," snažil se komisaři vyjít vstříc Schön a při tom se vyhnout jasné odpovědi, kterou asi stejně neznal.

Ale Gabler měl ještě v zásobě další doplňující otázky, pro něho zásadní: "A kde tedy Hoffmanna zastihnu, předpokládám, že se s manželkou z

Brandenburgu odstěhoval."

Wolfgang Schön se zatvářil poněkud překvapeně: "Měli v úmyslu jít někam na jih od Berlína, snad do Senftenbergu nebo někam tam, nechal mi tady pouze telefonní číslo, ať mu zavolám, kdyby byl nějaký zájemce o loď. Ale poplatek za uskladnění lodi mi zaplatil až do března příštího roku."

Ernst Gabler si ještě prohlédl "*Janine*", umístěnou na kovové konstrukci na břehu. Docela pěkná a pohodlná jachtička, určitě o ní bude zájem... A potom odjel do své kanceláře v centru města. Nezbude mu, aby splnil svůj úkol, než zavolat Herbertovi Hoffmannovi, zjistit kde nyní s manželkou bydlí a zajet za nimi je "vyzpovídat". Ale začínalo mu vrtat hlavou, proč zrovna po výletu do Čech se odstěhovali z Brandenburgu, proč oba asi změnilí zaměstnání a proč se tak náhle zbavují lodě... Ani neměl zájem se zeptat na jejich původní adrese, kterou si zjistil na evidenci obyvatel. Po návratu do kanceláře přemýšlel,

nemá-li úkol předat místní policii z místa předpokládaného Hoffmannova bydliště, ale nakonec, společně se svým nadřízeným, dospěli k názoru, že jeho návštěva v Senftenbergu bude přeci jen rychlejší jak splnit zadaný úkol. I když do Senftenbergu to nebylo z Brandengurgu nejbliž.

Telefonní číslo, které mu dal hafenmeister Schön, fungovalo: "Dobrý den, je to pan Herbert Hofmann, který ještě donedávna bydlel v Brandenburg?" začal telefonní rozhovor Ernst, když se účastník a majitel telefonního čísla ozval.

"Ano, co si přejete, kdo volá," ozvalo se z mobilního telefonu. Komisař se představil a stručně Hofmannovi vylíčil, proč s ním a s jeho manželkou chce mluvit. A pokud možno nejen po telefonu, ale osobně. "Ale my o té naší plavbě nemáme co zajímavého říct, probíhala naprosto v pořádku..."

Velmi jasně zaregistroval Gabler Hoffmannovo zaváhání a možná i náznak obav. Hlavně když se

ještě Hoffmann zeptal: "Jak jste nás objevil?"

"No, zjistil jsem si vaše telefonní číslo v maríně v Brandenburgu, máte tam přeci loď na prodej?" Posléze se komisař dozvěděl, že nyní bydlí opravdu v Senftebergu a že opravdu loď chtějí prodat. Ohledně Gablerově návštěvě nic nenamítal a sdělil současnou adresu.

"Víte kde to je?" A ještě dodal, že pokud ta návštěva spěchá, tak budou zítra odpoledne oba doma. On že bude doma celý den, ale manželka že přijde z práce v nemocnici v šestnáct hodin.

"Takže mohu přijet v těch šestnáct hodin?" vnutil se Gabler na návštěvu. A dostal i podrobnější upřesnění jejich nového bydliště. Velmi snadno to prý najde, je to na hlavní ulici senftenberského sídliště. Ale v duchu si představil hledání příslušné adresy na sídlišti... na mnohatisícovém sídlišti.

Do Senftenbergu dorazil komisař Ernst Gabler

po dvou hodinách jízdy po dálnici a po sjezdu na odbočku do města. V tomhle městě ještě nikdy nebyl a tak mu dalo trochu přemýšlení a bloudění najít na sídlišti ulici a dům, který hledal. Panelák pamatoval socialistickou výstavbu bytů pro pracovníky povrchových uhelných dolů v okolí města, ale byl nově rekonstruován a zářil novou zateplenou fasádou – jako mnoho dalších okolních domů v rozlehlém sídlišti. První myšlenka, která ho napadla: "Proč Hoffmannovi vyměnili centrum Brandenburgu, krásného historického města, kde původně bydleli, za tohle, i přes vylepšovavčí snahy stavitelů, neutěšené sídliště ve městě a v krajině, která se teprve postupně vzpamatovává z minulých ekologických poškození?" Ale zároveň si uvědomil, že takovéhle uvažování nemá zatím v popisu práce. Přijel přeci jen vyslechnout svědky. Ale ta myšlenka ho v podvědomí neopouštěla...

Manželé Hoffmanovi ho už očekávali. Přivítali ho celkem srdečně a uvedli ho do obývacího pokoje, který stále ještě jevil známky "neobydlenosti". Herbert Hofmman a jeho

manželka Simona Hoffmannová byli značně nervošní, což přisuzoval možná jejich prvotní zkušenosti s kontaktem s policejním vyšetřovatelem. Než Simona Hoffmannová přinesla kávu, kterou neodmítl, zopakoval Herbertu Hoffmannovi důvod své návštěvy:

"V září letošního roku jste podnikli svojí motorovou jachtou cestu po Labi do Čech. Přibližně v té době došlo u českého Kolína, na břehu Labe, k trestnému činu vraždy a začátkem října k nálezu mrtvé ženy mezi zdymadly Velký Osek a Klavary. A česká policie nyní vyšetřuje všechny možné svědky, kteří tam v té době pluli nebo v těch místech pobývali. Proto mě pověřili, abych získal i vaše svědectví o vaší plavbě v tomto úseku," začal svůj rozhovor s manželi Hoffmannovými. Docela ho překvapovalo, že i přes tento pokojný úvod se Herbert ani Simona nezbavili znatelné nervozity. Přesto na všechny další otázky se snažili odpovídat relativně podrobně a přesvědčivě. Během rozhovoru a kladení otázek se přesto komisař Gabler nemohl

vcítit do rozpoložení manželů Hoffmannových, které bylo evidentní a během rozhovoru se znatelně stupňovalo. Ale vzhledem k tomu, že je vyslychal pouze jako svědky, nepřikládal tomu podstatnou vážnost. Jeho hlavním úkolem bylo ověřit, že se oba, hlavně Simona Hoffmannová, vrátili domů.

Asi po hodině jim poděkoval za zdržování a rozloučil se s nimi. Před odjezdem do Brandenburgu ještě navštívil místní služebnu policie, aby je uvědomil o své přítomnosti. Na nic zatím jejich spolupráci nepotřeboval, ale nikdy není na škodu seznámit se s dalšími kolegy, byť ze vzdálenějšího rajónu. A taky přeci patří Senftenberg do Braniborska. Domů dorazil už za tmy a zbytek večera využil pro návštěvu fitcentra. Co taky jiného by měl mít svobodný mládenec "na práci".

Protože byl svým založením perfekcionista, druhý den sedl v kanceláři k počítači, zapnul diktafon, který si včera s dovolením Hoffmannových při návštěvě zapnul a přepsal celý

rozhovor. Po třech hodinách mohl do Čech odeslat E-mail obsahující průvodní dopis s přílohou – zápis rozhovoru s manželi Hoffmannovými. A v průvodním dopise popsal i své dojmy z návštěvy u vyšetřovaných, protože se nedokázal zbavit dojmu, že by to mohlo být pro další vyšetřování v Česku důležité.

Taky nezapomněl připojit i výsledek pátrání v seznamu pohřešovaných žen v celém Německu, jak ho o to kolega Vídrna požádal. Komisařka Inge Roithová odvedla dobrou práci, jak bylo vždy jejím zvykem: "Milý Ernste, věnovala jsem se tomu skoro dvě hodiny, ale nic pozitivního jsem nezjistila, nikoho podobného, ani vzdáleně, v evidenci pohřešovaných nemáme. A podle čeho Češi soudí, že je to někdo od nás? Nejsou to jen takové jejich mlhavé představy?"

"Tak to fakt nevím, asi prověřují všechny možné stopy. Dík za zprávu." Inge se s ním rozloučila s milým úsměvem, za který ji měli všichni na oddělení moc rádi. Úsměvů na policejních

odděleních opravdu moc nebývá... A pro Ingu milou povahu si na ni občas... myslel i Ernst. Svobodný policista a svobodná policistka... Ale jestli i v Německu platí zásada, že "co je v domě není pro mne"...

A tak komisař Ernst Gabler ukončil svoji první spolupráci s českou policií a byl zvědav, jak další vyšetřování tohoto případu, který ho docela zaujal, bude pokračovat. Jistě se to časem dozví. Netušil, že to nebude dlouho trvat. Ale kdyby to mělo pokračovat, jistě by se toho rád zúčastnil. Kterého mladého ambiciozního policistu by nezaujal "přeshraniční" případ, a dokonce případ vraždy?

Začal třetí týden od data objevení mrtvé. Pavel už vlastně pracoval po uplynulé lhůtě pro vyřešení případu "mrtvé v lužním lese", který mu tak nějak neurčitě dal ředitel. Přes dva týdny usilovné práce a... nic. Honza Klíma už dokončil osobní nebo telefonické kontakty se všemi posádkami lodí, které v daném období propluli kolem místa činu, ale výsledek byl taky negativní. Nikde se nedalo objevit sebemenší podezření. Nezbývalo než ještě počkat na zprávu z Německa o lodi "*Janine*". Snad bude německý kolega schopný a rychlý...

A opravdu byl. Z E-mailu, který vyskočil Vidrnovi na monitoru počítače, musel uznat, že schopný a rychlý je! Zprávu vytiskl, donesl ji "úředně" přeložit, ale to jen pro úplnost do spisu, jinak sám neměl se čtením německého textu žádné problémy. A zpráva byla podrobná, dokonalá...

Opravdu, s Ernstem Gablerem, i když ho osobně nezná, je radost spolupracovat:

Zpráva o rozhovoru s manželi Hoffmannovými dne 23. října v Senftenbergu:

Rozhovor provedl komisař Ernst Gabler z kriminálního oddělení policie Brandenburg.

Účastníci rozhovoru:

Herbert Hoffmann, 34 let, samostatný programátor a konzultant IT

Simona Hoffmannová, 30 let, zdravotní sestra v Městské klinice v Senftenbergu

oba bydliště Senftenberg, do 30. září bydliště Brandenburg an der Havel

Oba účastníci rozhovoru souhlasili se zvukovým záznamem.

Záznam:

Ernst Gabler: "Byl jsem pověřen Policií ČR, abych vás vyslechl jako svědky v souvislosti s trestným činem vraždy, který se stal v předpokládané době mezi 13. a 17. září na řece Labi v úseku u města Kolín. Vy jste v té době touto oblastí proplouvali na své motorové obytné jachtě "*Janine*". Můžete mi říci, zda-li jste při své plavbě touto oblastí nezaznamenali nějaké podezřelé nebo neobvyklé události?"

Herbert Hoffmann: "Promiňte, ale můžete mi nejdříve říci, jak víte, že jsme tam v té době pluli? Docela mně překvapuje, proč česká policie vyšetřuje i nás tady v Německu."

E.G.: "To je prosté, protože ví, že jste tam pluli – ze záznamů na zdymadlech, z kontroly poříční policie v Nymburku a ze záznamů v maríně v Týnci nad Labem, kde jste kotvili."

H.H.: "Tak jo. My jsme si naplánovali plavbu z Brandenburgu až na konec labské cesty do Týnce nad Labem v České Republice. Během celé plavby se nic pozoruhodného nestalo, pokud nepočítám tu "neobvyklou" policejní kontrolu v tom Nymburce, byl to myslím Nymburk. Ale i ta byla bez jakýchkoliv problémů. Všechno bylo z naší strany v pořádku."

E.G.: "V maríně v Týnci jste se zdrželi dlouho?"

Simona Hoffmannová: "Na to odpovím já. Tři dny, potom jsme dopluli do Kolína, kde jsme se zdrželi půl dne a v pondělí ráno jsme vypluli zpátky domů. Ani při cestě zpátky jsme neviděli nic podezřelého nebo nezažili něco neobvyklého."

E.G.: "Českou policii by zajímalo, proč jste se

zdrželi při zpáteční plavbě mezi zdymadly Klavary a Velký Osek o přibližně třicet minut déle, než je pro plavbu běžné? Doufám, že si na tato zdymadla a na tuto situaci vzpomínáte?"

H.H.: "Je to už sice hodně dlouho, ale tohle zdržení si vzpomínám, bylo zcela normální. Proti nám plula nákladní loď, tak jsme museli před zdymadlem počkat, až se proplaví. Vzpomínám si na to proto, že jindy už taková situace nebyla. Vždy jsme v českých zdymadlech pluli hned. Víte, on je tam už v září docela malý provoz."

E.G.: "A jak jste se dozvěděli, že proti vám pluje nákladní loď a budete muset před zdymadlem čekat? Je tam v Čechách běžné, že obsluha zdymadel informuje posádky o lodích plujících v protisměru?"

H.H.: "Asi nám to řekla obsluha na předchozím zdymadle, už si na to nepamatuji. Mám pocit, že jeden z obsluhy znal pár slov německy a volal to na nás."

E.G.: "Už jste někdy dříve pluli po Labi až do Čech?"

H.H.: "Ne, nikdy. Obvykle jsme pluli na kanály do

Meklenburska, nebo po Havole nebo po Labi dolů, pěkné je to i na řekách Spree a Dahme u Berlína, skutečně moc hezké. Znáte to tam?"

E.G.: "Takže si opravdu na nic mimořádného v tom úseku řeky nepamatujete, mám na mysli obě vaše cesty, tam i zpět. Abych přesně věděl, co mám české policii sdělit."

H.H.: "Ne. Opravdu. Plavba probíhala naprosto normálně."

S.H.: "Opravdu, a to jsem vždy ze zájmem pozorovala okolí řeky. Mne to moc baví..."

E.G.: "A kde jste kotvili z neděle na pondělí a co jste tam dělali?"

H.H.: "Kotvili jsme na takovém molu v Kolíně, je to na říčním ostrově, mimo hlavní řečíště řeky, moc pěkné místo, je to blízko do centra města. Proto jsme toho využili a šli jsme se do města podívat a večer jsme zašli do jedné restaurace na náměstí na večeři. Bylo to příjemné."

E.G.: "Takže teď svoji loď prodáváte?"

H.H.: "No, to víte, nyní jsme se přestěhovali sem a tady ji nemáme kde kotvit a běžně používat. A do nějaké vhodné maríny je to odsud dost daleko."

E.G.: "A promiňte mi moji další otázku. Proč jste se odstěhovali z Brandenburgu?"

H.H.: "Já vám tu otázku prominu, ale na to je dost těžká odpověď, která myslím s tímhle vaším vyšetřováním vůbec nesouvisí... nebo si policie myslí, že ano?"

S.H.: "... ale já na to panu komisaři odpovím, mohu Berte?"

H.H.: "Když chceš, tak to řekni..."

S.H.: "My jsme bydleli v Brandenburgu asi deset let a stále jsme chtěli mít dítě. Ale nějak se nám to nedařilo. Tak jsme se rozhodli "změnit prostředí". A taky jsme proto možná vykonali tu delší plavbu do Čech... jestli mi rozumíte... tu změnu prostředí... rozumíte?"

H.H.: "... a já jsem tady v Senftenbergu získal hodně zakázek, spolupracuji zde s jednou velkou firmou... a pokud jde o manželku... zdravotní sestry jsou zde taky potřeba..."

S.H.: "... snad se nám to podaří... moc si to přejeme..."

Další část rozhovoru popsal Gabler už jako

"společenskou", která se netýkala jejich plavby a ve které se komisař chtěl víceméně omluvit za to, že je svým výsledkem zdržoval a způsobil jim nepříjemné starosti. Ale daleko zajímavější byly pro Vidrnu Gablerovy poznámky v úvodní části mailu.

Psal tam: Po celou dobu byli oba manželé dost nervózní, podle mého úsudku více, než by odpovídalo normálnímu rozhovoru. Při svých odpovědích se nechtěli podrobně rozhovořit o své plavbě, která pro ně jistě mohla být velkým zážitkem. Také jsem ověřil, že paní Hoffmannová pracovala do 31. srpna v Městské nemocnici v Brandenburgu, odkud dala před třemi měsíci výpověď.

A dále tam bylo stručné vyjádření k požadavku prověřit registr pohřešovaných v Německu. Žádná osoba, která by odpovídala popisu a identikitě, nebyla od září a ani nyní není v hlášení. A na závěr napsal kolega komisař něco... co bylo spíše jako jeho osobní postřeh... skoro něco neuvěřitelného...

Psal: "Simona Hoffmannová mi připadala velmi podobná té ženě z identikitu, který jsi mi poslal, a odpovídala by i zaslanému popisu." Tak!

Vidrna zůstal dlouhou dobu sedět bez hnutí. "Něco podobného mi přeci už někdo řekl. No jasně, správce maríny v Týnci. Jak to vlastně řekl... mně trochu připomíná tu ženu, co tady byla na "*Janine*"..." A Vidrna dál seděl v hlubokém zamyšlení, které však zatím k dalšímu poznání nevedlo. Tak i tahle žena se vrátila domů... i německá stopa nevede k cíli, co dál! Odložit případ... neb jsou v koncích! Měl náladu, o které by se opravdu, ale opravdu, mohlo říct, že je blbá...!

XXII.

Celé dopoledne příštího dne se Vidrna

odhodlával k bolestnému rozhodnutí. "Musíme případ odložit, protože... protože... sakra proč? No protože nic nevíme, protože jsme selhali... takhle chytit "účastníka" hospodské rvačky, to bychom zvládli, ale pořádná a tajuplná vražda, u té máme právě teď objasněnost nulovou, co blbnu a motám do toho procenta objasněnosti... Odpoledne si na to ještě naposledy s Klímou sedneme. Nic dalšího asi nevymyslíme, ale alespoň případ "důstojně odložíme", protože uzavírat ho v žádném případě nebudeme!" A zároveň ho napadlo, jaký je rozdíl mezi případem "odloženým" a "uzavřeným". Kdo kromě nich to takhle vnímá? Každý si uvědomí pouze "selhání", každý "odložení" nahradí slovem "nevyřešeno!"

Pozdě odpoledne ten samý den ve Vidrnově kanceláři: poručík Jan Klíma se usadil na židli u Vidrnova psacího stolu a tvářil se, jako by nevěděl "vo co de". Ale moc dobře to věděl. I on měl pocit, že dál pokračovat v řešení případu "mrtvé z lužního lesa" a věnovat tomu všechen čas je skoro nemožné. Ale byl přesvědčen, že nic nezanedbali,

že udělali všechno co mohli... jen jim prostě neprálo štěstí. A štěstí je v případě vyšetřování komplikovaných trestných činů nezanedbatelným fenoménem. Byl zvědav, co vymyslel Vidrna. A vůbec se mu Vidrnova, na první pohled špatná nálada, nelíbila.

"Podívej Honzo... ale co ti mám říkat, ty to víš taky, jsme na suchu. Jsme na suchu, nic nevíme, nepohnuli jsme se ani o kousek, všechno jsme prověřili a nic, ředitel z nás nebude mít radost, budeme mít ostudu... budeme za neschopný blbce..."

V tom okamžiku mu Klíma skočil do řeči, i když by si to jako podřízený nadřízenému, a zvláště u policie, neměl dovolit. Ale atmosféra byla natolik pochmurná, že veškerá podřízenost byla zapomenuta. "Takhle se nikam nedostaneme, pojď si to celý probrat od začátku, že bychom na něco přišli v to nedoufám, alespoň budeš mít zdůvodnění pro odložení případu. Víím, že to nerad slyšíš, já taky ne, ale není každý den posvícení."

Vidrna hned kontroval. "Už prosím tě přestaň, co myslíš, že jsem chtěl teď řešit. Zapomeňme na naštvanost a pojďme se konstruktivně bavit." Na stole měl rozložené všechny během vyšetřování vytvořené materiály a přemýšlel od čeho začít. Asi od nálezu mrtvé, vlastně od mrtvé samotné.

"Takže co jsme o té mrtvé zjistili? Vůbec nic. Známe její přibližnou podobu, přibližný věk a přibližnou dobu smrti, ale její identita je stále neznámá, jen jsme měli jakousi mlhavou stopu do Německa, ale ani ta nevyšla. Od její doby úmrtí už uplynula dostatečně dlouhá doba, aby ji někdo postrádal. Ale v žádném prověřovaném registru pohřešovaných se neobjevuje. Honzo, zkus ještě jednou Europol a Interpol, ať máme úplnou jistotu." Začal s rekapitulací Vidrna. Bylo to však jako že "tonoucí se stébła chytá".

Honza navázal s hodnocením místa nálezu: "Myslím, že se můžeme držet předpokladu, že na místě nálezu nezemřela, ale že tam byla

"odložena". Je to místo, kde vlastně byla nalezena náhodou, je to místo, kde taky mohla být nalezena až za hodně dlouhou dobu, možná i za několik měsíců nebo let. To místo musel mít pachatel předem připravené, nebo o něm musel alespoň vědět. Ale kdo? Ale kde tedy nalezená žena zemřela?"

Vidrna se svou odpovědí váhal a až po chvíli přemýšlení vyjádřil to, co se celým vyšetřováním táhlo jako "hustý med": "My jsme přeci, po zhodnocení odborných posouzení všech možných stop, přijali verzi, že tam mrtvá byla "odložena" z lodi. Dobře... Ale nic nám nepotvrdilo, že se tak stalo. Snad ta "pochybná" rekonstrukce, ale to je málo."

"To máš pravdu. Při prověření všech lodí jsme zjistili – z výpovědí posádek a ze záznamů nymburské kamery, že na žádné lodi nikdo nechyběl. Tak kde se sakra ta mrtvá na lodi vzala? To je asi to nejdůležitější, co nám do skládky chybí... ale jak to zjistit... mám pocit, že tady jsme

vedle..." A po chvíli zarputilého mlčení Honza Klíma dodal. "A můžeme to vůbec někdy zjistit? Bez zjištění totožnosti mrtvé? A co takhle motiv? Taky nic."

Vidrna byl čím dál tím víc zasmušilejší. "Pokud jsme někde neudělali chybu nebo jsme něco nezanedbali, tak jsme u konce s dechem." A sarkasticky dodal: "Rád bych věděl, jak by si s tím poradil Herkule Poirot?" Ale to už byl opravdu jen projev zoufalství. Zoufalství člověka, který je za něco zodpovědný a věc ne a ne se podařit.

A jeho další výrok jen to zoufalství potvrdil: "Do úterý celý případ, všechny vyšetřovací zprávy, dopracujeme a případ odložíme. Já si hlavně musím promyslet, jak to řediteli zdůvodním. On dosud žije v přesvědčení, že spějeme k "úspěšnému konci". Snad pochopí, že ani na kraji by s tím nepohnuli. S tímhle případem určitě ne..."

Dopili kafe a šli pracovat na "tragédii", která se u policie nazývá odložení případu. V úterý, po

pondělním státním svátku, by měl být den D, kdy Vidrna sdělí tu sladkou zprávu řediteli. Že by se na to těšil, to se fakt vůbec netěšil. I když měli čisté svědomí. Ale o čistotě svědomí však dotyčný obvykle nerozhoduje sám, což je jeden z velkých životních paradoxů každého z nás.

Když už Klíma otevíral dveře na odchodu z Klímovy kanceláře, Pavel ho zarazil: "Honzo, ještě ti chci něco říct..."

Honza se ve dveřích otočil a se samozřejmostí jemu vlastní prohodil: "Já vím, co mi chceš říct... Že to prostě tak jednoduše nevzdáme. Musíme ho chytit, ať to bude trvat jak dlouho chce."

"Dík Honzo, my to nevzdáme, ta mladá holka si to nezaslouží. Toho grázla nebo grázly musíme dostat... A teď už padej makat, ať splníme tu "produktivitu práce"."

Tak po svátcích vyrazí za ředitelem.. sdělí

mu, že musí případ odložit... a děj se vůle boží. Jak však přišel na to, že s tím "jeho případem" má něco společného "vůle boží"?

To jsou takové tragické chvílky v životě kriminalisty. Ne každý případ se podaří dovést do zdárného konce... Samozřejmě, zjistit pachatele a "předhodit ho soudu" je jeho prvořadým úkolem. Tak si to všichni představují. Ale: Nebyl snad tentokrát pachatel chytřejší než oni? Nebo se mu podařilo neudělat při páchání trestného činu žádné chyby?

XXIII.

V úterý 29. října, první den po státním svátku, hned ráno – neodkládej na později, co můžeš (v tomto případě musíš) učinit hned, se kapitán

Vidrna ohlásil u ředitele majora Vaňáska. Do jeho kanceláře napochodoval s tlustou složkou symbolicky zavázanou na "mašličky", sedl si ke stolu a spis položil před sebe. Z výrazu jeho tváře by usoudil i naprostý neznalec duševních pochodů členů kriminálky, natož ředitel Vaňásek, starý praktik, proč přišel. Vidrna stále nic neříkal, čekal až ho ředitel vyzve.

Ředitel začal, ale jinak a jiným tónem, než Pavel předpokládal. Jakoby vše tušil už dopředu – že by opět ta tichá pošta na "baráku"? "Tak aby bylo Pavle jasno: Moje čtrnáctidenní lhůta sice vypršela, ale nám oběma bylo od začátku jasno, že jsem to myslel pouze z "výchovných a motivačních" důvodů. Od prvního dne jsem věděl, že pokud nezjistíte totožnost mrtvé, tak jste nahraný. A to se vám nepodařilo. I když jste pro její zjištění udělali, předpokládám, co jste mohli. Doufám, že se teď nebudeš sáhodlouze vymlouvat a omlouvat..."

Teď už si kapitán Vidrna dovolil ředitele

přerušit: "Promiň řediteli, já tu nejsem proto, abych se omlouval, nebo dokonce proto, aby se mne někdo snažil litovat a nebo mne dokonce snažil taky omlouvat, ale proto, abych ti oznámil, že jsme se rozhodli ten případ "mrtvé z lužního lesa" odložit, protože... protože... prostě nevíme jak dál. Prostě nemáme další stopy, selhala dokonce i ta německá, kde jsme si mysleli, že... A prostě nevíme co dál. Takže se kvůli tomu na nás nezlob. Ale pro tvoje uklidnění, ještě čekáme na náhodu. Sice je to chabý argument, ale ty to jistě pochopíš."

Major Vaňásek teď mohl udělat pouze jednu jedinou věc. Nemluvit o tom, že ho zklamali, nepřipomínat, jak těm "na kraji" chtěli ukázat, že to tady "na okrese" taky umí... a produkovat podobné řeči. Věděl, že ne vždy se úspěch dostaví snadno. Věděl, že dva jeho vyšetřovatelé pro zdar vyšetřování udělali vše co mohli: "Já to Pavle беру, ale musíš mi na oplátku něco slíbit. I když případ odkládáte, tak ho stále povedete v patrnosti a budete přivolávat tu náhodu, která je součástí

práce nás kriminalistů. A taky trpělivost. Snad se časem něco objeví. Budeme společně doufat... Jak zní jedna kriminalistická moudrost..."

Pavel hned v duchu zareagoval: "... co se nevyřeší do čtrnácti dnů..."

A ředitel pokračoval: "... co se nevyřeší do čtrnácti dnů, to se pak vleče dlouho a dlouho..."

"Dík řediteli. Když jsme s Honzou Klímou zavazovali tyhle mašličky na spisu – mimochodem ty uzle jsou utažený jen velmi lehce, tak jsme si slíbili to samé. Spis neskončí na dně skříně v archivu. Budu ho mít ještě dlouho na očích v nejhořejším šuplíku svého stolu. Ta mrtvá holka si nezaslouží, abychom to vzdali!"

Tak byl případ "mrtvé z lužního lesa" odložen "de jure", v žádném případě ne "de facto". Stalo se to přesně za dvacetpět dní po nálezu mrtvé a stejný počet dní pečlivého a usilovného vyšetřování a pátrání. Ale byl odložen jen formálně, v myslích

obou vyšetřovatelů "bude žít" velmi intenzivně dál. Stal se případem, kdy se trpělivě čeká na náhodu, která přinese nějaký nový impulz či poznání... nebo se čeká na zázrak?

Ale kolik "beznadějných" případů bylo vyřešeno na základě náhody, zázraku... po mnoha měsících či letech? Ale tuhle statistiku snad ještě nikdo nespočítal... pro policii snad jen dobře. Protože policie si nechce oficiálně přiznat "zázrak či náhodu..." jako v jistých případech povolenou metodu své práce? Ale tohle uvažování o zázraku či náhodě se netýká jen policie.

Tak takhle to zatím dopadlo s případem "mrtvé z lužního lesa". A Pavel Vidrna a Honza Klíma se samozřejmě neocitli bez práce... vzápětí se "ohlásily" další případy.

Druhá část: "Mrtvá z lužního lesa"

*Iveta dnes večer nemohla usnout... nic
nového... tenhle stav u ní trval už delší dobu.*

To se jí dříve vůbec nestávalo. Donedávna usínala spokojeně, ale nyní se nemohla zbavit vzpomínek na poslední tři měsíce, které přinesly tolik dramatických událostí. Ale ani poslední dva roky nebyly nikterak jednoduché. Rozhodovalo se v nich o jejím dalším životě. A právě dnes chtěla s Bertem probrat jejich opravdové společné soužití. Nebo snad něco víc? Snad jejich společný osud? Proč právě dnes? Způsobila to návštěva toho mladého policisty a jeho všetečné otázky?

Co se to vlastně stalo? Změnilo se toho mnoho, opravdu mnoho. Hlavně Bert se dost změnil. Především v posledních dvou měsících. Byl stále nespokojený, nervózní, nemluvný, doma s ní prohodil jen pár neurčitých slov.

"Vždyť na tom nemám vinu jenom já, na všem jsme se přeci dohodli! Proč o tom se mnou nechce mluvit? Já o tom potřebuji mluvit!" Tyto a podobné otázky se jí honily hlavou častěji, než

byla schopná snést.

V současném novém zaměstnání byla dokonce spokojená, i když ráno do něho mnohdy odcházela jako nevyspalá mátoha. A dalo ji mnoho přemáhání, aby na ni nikdo její rozpoložení nepoznal. Důležité pro ni bylo, že všichni spolupracovníci k ní byli přátelští a svoje povinnosti zdravotní sestry v nemocnici plnila vzorně a práci odváděla v požadované kvalitě. Ale to jí ke spokojenosti nestačilo... A ke štěstí jí ani nestačilo, že před třemi dny zjistila, že je v jiném stavu. Ještě to ani Bertovi neřekla...

Bert i nadále pracoval jako programátor a konzultant pro informační technologie "na volné noze" a zdržoval se doma velmi nepravidelně. Ale vadilo jí, že veškerý čas, který byl doma, který byli doma spolu, trávil zarytě a bez jakéhokoliv kontaktu s ní ve své pracovně u počítače... Ona jako kdyby v bytě neexistovala... Takhle si to před těmi dvěma měsíci

nepředstavovala, takhle tedy ne! Určitě by se rozhodla pro jiné řešení.

Doma, ve stávajícím bydlišti, se necítila šťastně. V novém městě zatím znala jen cestu z bytu do zaměstnání a pár obchodů pro nákup nejnnutnějších potřeb. Pronajali si sice pěkný byt, který zařídili Bertovým původním nábytkem, ale neměla ani pomyšlení na jeho vylepšování, jak se to u nových bytů obvykle dělá... jak by si to ten nový byt zasloužil, aby se mohl stát skutečným "domovem". Snad v podvědomí cítila, že to nemá cenu. A sousedy z domu zatím znala jen z občasného a letmého potkávání na schodišti nebo ve výtahu. Stále měla pocit, že se na ni dívají jaksi podezřívavě.

Dříve tomu tak nebylo. Žila celkem spokojeně, měla spoustu zájmů, pár dobrých přátel, vše to ji dávalo zapomenout na občasné rozpoložení z obav, že i přes přátele je vlastně sama. Sama bez manžela, bez rodiny, bez jasné

budoucnosti... A podobné dlouhodobě plíživé pocity její spokojenost znatelně nahlodávaly. Až se před dvěma lety více sblížila s Bertem. Znali se už skoro devět let, ale tohle bylo víc než "znát se". I když to pro něho nebylo jednoduché – bydlel od ní dost daleko – začal ji navštěvovat častěji. A poznenáhlu začali plánovat společný život... v té době ji vůbec nedocházelo, jak dramatické a v konečném důsledku beznadějně to všechno bude. Snad to všechno přehlušily plány na vlastní dítě, které si společně vysnili, po kterém především Bert toužil a které mu jeho současná manželka nebyla schopná dát.

Takhle si to v žádném případě nepředstavovala. To psychické vypětí už bylo k nevydržení... každý den na to myslet, každý den se obávat, že... a Bert ji není dostatečnou oporou...

Jistě se všechno k dobrému obrátí. Snad brzo zapomenou na... i když, dá se na takovou

hrůzu vůbec zapomenout!

Bert jako obvykle předstíral, že pracuje u počítače. Iveta si vzala prášky na spaní a doufala, že spánek všechno nepříjemné pohltí... ale jsou prášky pro spaní trvalým řešením? To by jich muselo být opravdu hodně...

I.

Automobilová hlídka policistů z kolínské služebny ve složení nadstrážmistr Jaroslav Okolek a strážmistr František Konopásek projížděla na své pravidelné kontrole Velkým Osekem. Oba policisté už spolu odsloužili nemálo hlídkových směn a byli opravdu sehranou dvojkou. Bylo nepříjemně sychravé počasí, pondělí 4. listopadu, deset hodin

dopoledne. V ulicích Oseka bylo pusto jako o půlnoci. No, o půlnoci by možná narazili na nějakého podroušeného ochmelku... Ale dopoledne?

Ticho v autě přerušil řidič Konopásek: "Já kdykoliv projíždím v poslední době tímhle Osekem, pořád ještě si musím vzpomenout na ten případ v lužním lese, jak nás tam bez varování nasměroval operační k zajištění místa činu. Ten pohled do té roury mám stále před očima... brr... Co ty, Jardo, už jsi se z toho vzpamatoval? Tys byl vždycky otrlejší..."

Jarda Okolek byl o něco starší a možná opravdu méně citlivější k mnohým případům: "Mně už to nevadí, mně by spíš zajímalo, jak to celé dopadlo a jestli už toho pachatele chytili. Něco jsem zaslechl z kriminálky, že to museli odložit nebo přerušit pátrání nebo co, nevím... Jed' opatrně, za hodinu nám končí šichta, ať se včas dostaneme na služebnu!"

Projížděli právě ulicí směřující k místní samoobsluze, když jim málem pod kola vběhla starší žena, vehementně na ně mávající deštníkem. "Bacha Franto, ať ji nepřejedeš, zastav, asi nám něco chce. Doufám, že to nebude stížnost na sousedy, to já mám nejraději. Nebo že ji utekly slepice," předvídal Okolek obsah nastávajícího povídání s paní, která už čekala na chodníku, až některý policista vystoupí nebo alespoň stáhne okénko u spolujezdce. Tvářila se však docela klidně, vlastně vážně, což nevypadalo na nějakou banální stížnost.

"To jste hodný, že jste zastavili..." započala své povídání zatím neznámá paní.

"... my ale nejsme hodný, my jsme zastavit museli, jinak bychom vás přejeli," opáčil nadstrážmistr Okolek, který už stál vedle paní na chodníku. "Tak co máte paní na srdci, jak vám můžeme pomoci? My jsme tady totiž od toho... Snad vás nevykradli?"

Paní začala trochu rozpačitě, nebyla si jistá jak na to a taky zda-li mluví s těmi vhodnými policisty. "Vy jste od kolínský policie? A pamatujete se na ten případ, jak tady našli to mrtvé děvče u Labe? Já bych potřebovala mluvit s tím mladým policistou, co to vyšetřoval. Ten co u mne byl s obrázkem té mrtvé. Znáte ho?"

Tak tohle nadstrážmistr opravdu nečekal. Myslel na zaběhnuté slepice a najednou z paní vypadne vražda, kterou objevili před měsícem. "Proboha paní, o čem to mluvíte, vždyť se to stalo už před měsícem... to si pište, že o tom víme... my dva jsme tam byli od policie jako první zajistit místo činu... ale proč to chcete vědět právě dnes? No a ten policista se jmenuje Klíma, poručík Jan Klíma," stále se nemohl vzpamatovat z překvapení.

Ale paní se tvářila dál klidně a její dotaz nevypadal na momentální uspokojování babské zvědavosti.

"Víte, on u mě po té vraždě ten mladý policista byl... říkáte Klíma... s obrázkem té

mrtvé... toho děvčete... obcházel prý celé okolí... já jsem ji nepoznala... ale stále mi to vrtalo hlavou... až jsem si tuhle na něco vzpomněla. Tak mu to ode mne vyřídíte? Já jsem totiž ztratila tu jeho kartičku s telefonem, jinak bych řekla sousedovi, aby mu zavolal."

"A co mu máme vyřídít, paní... paní, jak se vlastně jmenujete a kde bydlíte?"

"No já jsem Zoubková... Růžena Zoubková a bydlím tady u rybníka, ale to on bude vědět. A řekněte mu, ať se u mne zítra v deset dopoledne zastaví." Chtěla ještě dodat, že v té době bude vyndávat z trouby tvarohové buchty, ale pak ji to přišlo trochu hloupé. "A nezapomeňte, to by se na vás ten poručík určitě zlobil. Ale teď už musím běžet na nákup."

"Tak tohle jsem ještě nezažil," kroutil hlavou Okolek, když se zpátky nasoukal do auta. "Hele Franto, já radši tomu Klímovi dám vědět hned, ať na ten zítřek musí myslet sám a ať si na to zařídí

čas. Nechám mu vzkaz u operačního." A tak tahle policejní hlídka byla první nejen u začátku celého případu, což už věděla, ale určitě netušila, že se možná ocitla u začátku úspěšného pokračování tohoto zatím "beznadějného" případu.

Odpoledne operační důstojník konečně dostihl poručíka Jana Klímu v jeho kanceláři a předal mu vzkaz, ze kterého nebyl vůbec moudrý a nebyl z něho moudrý ani Klíma, než mu to po chvíli došlo. Vzkaz zněl: "Chlapi z hlídky dnes v deset hodin dopoledne potkali ve Velkém Oseku paní Růženu Zoubkovou, která velmi nutně potřebuje mluvit s poručíkem Klímou a proto ho zve na zítra na desátou k ní domů. Je prý to velmi důležité, týká se to té vraždy na břehu Labe. Konec."

No jasně, Zoubková od rybníka, makové buchy a přeslazené kafe... vždyť jsem ji chtěl navštívit... a zapomněl jsem... vzpoměla si sama... to bude něco zajímavého... to nebude jen o buchtách," předvídal Klíma obsah zítřejší návštěvy u paní Růženy Zoubkové. Nejraději by tam vyrazil hned,

ale to by asi pokazil potěšení důchodkyně, která si jistě chtěla své překvapení vychutnat. A buchty bude určitě péct až zítra. Proto v klidu pokračoval ve své každodenní práci. Některé záležitosti se nesmí uspěchat.

A čím se vlastně poručík Klíma nyní zabýval, když minulý případ museli "odložit"? Hned druhý den, dva dny před svátkem Všech svatých si pár vandalů, no, ona to možná byla dobře organizovaná banda "sběračů" kovů, zařádilo na kolínském hřbitově. Ráno tu hrůzu objevili první návštěvníci hřbitova a správce se ihned obrátil na policii. Byl z toho náramný poprask... a zrovna před významným svátkem, kdy návštěvnost hřbitova mnohonásobně převyšuje ostatní roční období. Škoda byla neskutečná, nejen finanční. Jak někdo může něco takového spáchat pro pár tisícovek: ulámané bronzové ozdoby z pomníků, lucerny, a co bylo opravdu zavrženíhodné... vytrhaná dvířka z urnových míst v kolumbáriu.

Klíma se pustil do vyšetřování s neobvyklým

zanícením, už jen pro morbidnost činu. V podvědomí ho napadlo, že pachatelé se svou lumpárnou snad čekali, až bude "volný". Stopy po pachatelích veskrze žádné, kovy přehodili na opuštěné straně hřbitova přes zeď a asi naložili do přistavené dodávky. Svědkové žádní. Pro Klímu a jeho kolegu podporučíka Brázdu, který s ním na případu začal pracovat, nezbývalo než prověřování legálních – i mnoha nelegálních, sběren starých kovů. Ale výsledek zatím negativní. Možná, že lupiči čekají na uklidnění situace. Případ se začal rýsovat do obvyklého schématu: kdo s koho, kdo bude mít větší trpělivost.

II.

Přesně v deset hodin vystoupil Honza Klíma před domkem paní Růženy Zoubkové ve Velkém

Oseku. Ještě než stačil stisknout tlačítko zvonku před vrátky, otevřely se dveře domku a usmívající se paní Zoubková ho zvala dál.

"Vidím, že jste přesný, pane poručíku... jste poručík, vidíte, pojdte dál a nezouvejte se, já tu taky chodím v botách," navodila přátelskou atmosféru paní domu. "Nesmíte se na mě zlobit, že si stará ženská dovolila pozvat tak neomaleně policii k sobě domů. Ale něco pro vás mám," nepustila Klímu ke slovu. "Nezlobíte se na mne?"

"Ale paní Zoubková, kdybych si o vás tohle myslel, tak bych nepřišel. Ale pokud se nemýlím, tak už před měsícem jsem vám slíbil, že se u vás ještě zastavím. Ale nějak jsem zapomněl, spíš jsem neměl čas a měl jsem jiné starosti. Teď jsem tady a rád si vás poslechnu." Věděl, že menší omluvou nic nezkaží a paní Zoubkové tím udělá radost.

Hostitelka před něj postavila talíř buchet – "posledně vám tak chutnaly" a hrnek kafe – "dnes jsem vám ho tolik neosladila"... a než začala

povídat o tom, co měla na srdci, najednou se optala, zda-li už toho vraha chytili. Po váhavé odpovědi, že zatím ne, se Honza zaposlouchal do jejího povídání. Nikterak ji nepřerušoval, i když to, co poslouchal, ho víc a víc překvapovalo a vzbuzovalo další nezměrnou a nezastíranou zvědavost.

Začala trochu nesměle, jako by se bála toho, co se chystá vyprávět: "Posledně jsem vám řekla, že ta z toho obrázku, co jste mi ukázal, mi někoho připomíná. A dlouho jsem nad tím přemýšlela a dlouho mě nemohlo nic napadnout. Až potom..." Paní Růžena se odmlčela, srkla si trochu kafička z velkého kafače a pokračovala. "Na hřbitov chodím skoro každý týden, zdržím se tam krátce, ale teď o Dušičkách jsem si chtěla trochu zavzpomínat a tak jsem se po hřbitově procházela, bylo to po ránu, skoro nikdo tam nebyl... a když jsem šla okolo hrobu sousedky Holmanové... tak mě to praštilo do hlavy... vemte si ještě jednu buchtu, pane poručíku... ty všechny tvarohové jsou pro vás."

Klíma poslouchal s napětím, takže tu poslední poznámku úplně přeslechl. Ale další buchtu si vzal jaksi automaticky... když jich byl kopec před ním na talíři – a ještě teplých.

"Víte, ona už tam leží pár let, teda sousedka Holmanová, a ten její podstatně déle... ale proč vám to říkám? Ta mrtvá, vlastně ta na tom vašem obrázku... mě připoměla jednu z těch děvčat Holmanových, vnučku nebožky Holmanový... tak to je, to jsem vám chtěla říct. No a vy si asi teď myslíte, že mám nějaký halucinace nebo tak něco..." Paní Zoubková skončila a jako by se jí ulevilo, když to z ní "vypadlo". A buchtu si vzala konečně i ona. Zaslouženě!

Klíma na paní Růženu zíral málem s otevřenou pusou. "Ale paní Zoubková, kde by se tady proboha vzala. A proč říkáte jedna z těch... to jich bylo nebo je víc... a vůbec, můžete mi k tomu povědět něco podrobnějšího, zatím to vypadá dost tajemně a pro mne nesrozumitelně."

"Tak jestli vás to zajímá, tak můžu, pokud si ovšem na všechno vzpomenu. Ale bude to delší povídání." Bylo vidět, že ji poručíkův zajem těší. Nakonec se třeba ukáže, že bude mít velký podíl na vyřešení takového velkého případu jako je vražda. To budou v Oseku koukat.

"Já tady v obci bydlím odjakživa a přes pár baráků vedle bydleli Holmanovi, Božka a Lád'a. Byli to dobrý sousedi, slušný, byli o pár roků starší než my. Měli syna, po tátovi taky Lád'u, který vystudoval nějakou vysokou školu, snad stavební a potom se oženil do Pardubic, kde potom měl velmi dobrý místo. Nevadí vám, že to říkám tak zdlouhavě?"

Klíma zvedl oči od notesu, kam si dělal stručné poznámky: "Ne, vůbec ne, jen pokračujte, zajímá mě to a mám času dost. Vůbec mě nezdržujete, je to zajímavé."

"Jak se jmenovala Lád'ova manželka, to už si nevzpomínám, byla snad učitelka, ale měli spolu

dvě dcery, dvojčata, a jak stará Holmanová vzdy zdůrazňovala – jednovaječný. A že se jmenovaly Simona a Iveta, to vím moc dobře. A vím to proto tak dobře, protože obě tady u báby a dědka trávily skoro všechny prázdniny. Byly to takový čiperný holky, furt spolu, jedna bez druhý ani ránu, pořád někde lítaly na kole, nejvíc kolem řeky, sbíraly kytky v lužním lese. A všechno vždycky organizovala a vyjednávala Iveta, byla trochu víc razantnější. Já jsem žádný vnoučata neměla, tak jsem byla ráda, když se u mně občas stavily na buchtu... a ty já dovedu, vidíte." Paní Zoubková se trochu zasnila a přerušila povídání.

Poručík ji nechtěl nijak popohánět a v klidu vyčkával na pokračování. Ale přesto ji musel po chvíli vyzvat: "A co se přihodila potom dál?"

"No, co by bylo dál? Potom už to bylo takový smutný, s tou Holmanovic rodinou. Nejdřím zemřel děda, na nějakou divnou chorobu, a když potom měli holky před maturitou, víte, ony obě studovaly na zdravotní sestry v Pardubicích, tak se stala ta

tragédie, tu zimu před maturitou se jim v autě zabili rodiče, někde u Bohdanče dostali na ledě smyk a oba byli na místě mrtví." Paní Zoubkové se to opravdu neříkalo dobře. Asi to taky tehdy se sousedkou Holmanovou prožívala těžce.

"Takže vlastně zůstala dvojčata s babičkou sama," vstoupil opět do vyprávění Klíma.

"To máte pravdu. Měly to všechny tři těžký. Ale vypořádaly se s tím. Stará Holmanová se nastěhovala k nim do Pardubic, holky udělaly maturitu, ale potom nějak zblbly a odešly do Německa, snad na to hlídání dětí, no a pak tam začaly pracovat v nemocnici a už se nevrátily. Holmanová to těžce nesla, tohle všechno mám od ní, no a za dva roky "šla". Dvojčata se tady jen mihla na pohřbu a víc už jsem o nich neslyšela. Ale ta jejich podoba, jedna jako druhá, občas se i stejně oblíkaly, ta mi z hlavy nevypadla."

Za pár minut už seděl Klíma na říční navigaci nedaleko oseckého zdymadla, nejel totiž hned

zpátky do Kolína, dojídal druhou tvarohovou buchtu, kterou mu paní Zoubková dala na cestu, a... snažil se pochopit vše, co se právě dozvěděl. Pohled na proud mírně zkalené labské vody ho pomalu inspiroval k dalšímu pátrání, které je čeká – až případ opět otevřou!

Zmáčkl na mobilu kontakt na Vídrnu: "Jseš u sebe... tak nikam nejezdí, za dvacet minut jsem u tebe... mám pro tebe bombu, a už vyndej ten spis "mrtvé z lužního lesa", budu pokračovat..." A vypnul telefon, aniž by vyčkal na Vídrnovu reakci.

III.

Vidrna ten úterní předpolední čas trávil vyřizováním otravné běžné agendy šéfa kriminálky, když zazvonil Klímův telefon a vyslechl si jeho sdělení. "Proboha, co kde

vyšťoural, co mu proboha přeletělo před nosem." Ale telefonát zněl tak rozhodně. Kdyby Klímu neznal, tak by dál přemýšlel o své práci a Klímovo hektické telefonování by pustil z hlavy. Ale on Klímu znal... snad to nevypadá na to, že se v nejbližších dnech zase budou zabývat případem "mrtvé v lužním lese"? "Ježíšmarjá, co řekne ředitel, až za ním přijdu s návrhem případ zase otevřít?" napadlo Pavla Vidrnu nejdřív. "No jo, ale to budeme muset mít v ruce něco opravdu konkrétního, prostě bombu..."

Klíma po slíbených dvaceti minutách vstoupil, spíše veplul do šéfovy kanceláře. Tvářil se jako kouzelník při vstupu na jeviště, který si je vědom toho, že po pár minutách sklídí potlesk za vytažení králíka z kapsy saka. "Pavle, pořádně si sedni a poslouvej mě bez přerušování. Doplňující otázky až na konec. Já už jsem si taky trochu promyslel co dál."

Během několika minut Honza Klíma zopakoval Pavlovi Vidrnovi svůj rozhovor s paní Růženou

Zoubkovou z Velkého Oseka a chystal se pokračovat svými závěry z tohoto objevného zjištění, když ho Vidrna přerušil zásadní otázkou: "A jak dalece můžeme paní... jak se jmenuje... Zoubkové věřit?" A po kratší odmlce pokračoval: "A kde bereš jistotu, jestli si to všechno nevymyslela, aby byla v obci důležitá... a kolik jsi tam vlastně snědl těch buchet? Neodkrvil se ti nadměrným jídlem mozek?"

"To bys mě Pavle naštvál... máš snad v tuhle chvíli něco lepšího... nebo jsi to vzdal... domluvili jsme se na něčem jiném... a ty buchty byly dvě u ní doma a dvě mi dala na cestu... to není žádné nadměrné jídlo..." Honza vypadal dost rozčileně, ale přesto plynule navázal: "Ono to opravdu vypadá na první pohled šíleně, ale zkusme si pohled druhý a pojd'me se nad tím zamyslet. Paní Zoubková o celém našem vyšetřování, ani o naší "lodní" verzi vůbec nic nevěděla. Viděla při moji první návštěvě jen obrázek mrtvé a někoho ji připomínala, ale nevěděla koho. A pak si nějak vzpoměla na děvčata, která znala před více než

deseti lety. Tak tohle by opravdu mohlo být docela fantastické, možná i nedůvěryhodné, ale..."

"... tak vidíš... fantastické... nedůvěryhodné... tak jaképak ale..." stále nechtěl Pavel přistoupit na Honzovu hru na "velký průlom" v jejich neúspěšném vyšetřování.

"... ale když ono to do sebe tak nějak zapadá," nedal se odradit poručík a začal před kapitána skládat jednotlivé části skládky, jak si je sesumíroval, když seděl po návštěvě u paní Zoubkové na labské navigaci a při cestě autem na "základnu". Říkal to sice trochu chaoticky, ale bylo vidět, že to na Vídrnu pomalu působí. "Podoba té mrtvé někoho připomněla nejen Zoubkové, ale jak si dobře vzpomínáš, i správci maríny v Týnci a taky tomu německému detektivovi, když byl navštívit Hoffmannovi v tom... no v tom městě, kam se tak náhle přestěhovali. A ta podoba jim všem připomněla Simonu Hoffmannovou z té německé lodě "*Janine*". "

Opět měl Vidrna připomínku: "Ta Simona Hoffmannová se přeci vrátila domů, tak nemohla zůstat ležet mrtvá na břehu Labe. A vůbec, z našeho šetření vyplývá, i z tvého důkladného průzkumu kamerových záznamů z nymburského zdymadla, že nikdo z lodí mezi "našimi" zdymadly nezmizel. Pořád zůstává neobjasněna otázka identity mrtvé, stále nikde žádná žena není pohřešována. A jak chceš spojovat nějakou Němku s holkama, který jezdily k babičce do Oseka na prázdniny? A vůbec, stále nám chybí motiv..."

Klíma se nedal odradit ani touhle připomínkou. Bylo vidět, že o tom opravdu systematicky přemýšlel. "Tak já ti to povím. Paní Zoubková přeci řekla, že obě holky vystudovaly zdrávku a po studiích odešly do Německa. To je přeci souvislost, kterou nemůžeme jen tak přejít. A dál, napsal nám ten detektiv z Brandenburgu, jestli ta Hoffmannová není původem Češka? Zjistil pouze, že se vrátila z toho jejich lodního výletu a že pracuje jako zdravotní sestra... no vidíš, zase zdravotní sestra... A ta z Oseka se taky jmenovala

Simona!"

Vidrna dlouho nic neříkal. Klímovy vývody začínaly nabírat logiku, začínaly dostávat obrysy možného – zatím však velmi mlhavého – vyřešení případu. A potom pronesl možná nejdůležitější větu, která... : "Tak a kde je to druhé Holmanovic děvče, snad Iveta, nebo jak to říkala paní Zoubková? Ta by měla být přeci taky v Německu, ale kde...?"

"Takže se do toho pustíme? Kde a jak začneme?" Klíma byl celý žhavý něco podniknout.

Další půl hodiny rozvíjeli plány na znovutevření případu "mrtvé z lužního lesa". Vidrna nejdříve zajistí souhlas ředitele. Ale o jeho souhlasu nikterak nepochyboval. I ředitel byl zklamán, že případ nedotáhli do konce a tak nová poznání byla velmi nadějná a budou zajímavá i pro něho.

Další nezbytná pátrání si vzal na sebe Honza

Klíma. Bude to vyžadovat dost cestování a spoustu návštěv. Vidrna to shrnul naprosto přesně: "Do pozítří do večera seženeš a sepíšeš podrobné "curriculum vitae" celé rodiny Holmanovi z Pardubic, počínaje oběmi dcerami přes rodiče a babičku z Oseka. To znamená: zjištíš kdy se narodily, navštívíš tu zdravotní školu a promluvíš s učiteli, seženeš nějaké fotky, třeba z maturitního tabla nebo ze školních výletů, prověříš autonehodu rodičů a hlavně se budeš pít po nějakých adresách, kde žijí v Německu. Ale to bude dost komplikované. Já bych se v tomhle bodě zaměřil taky na vyřizování dědictví po babičce z Oseka, asi obě zdědily její domek, který se potom prodal."

"To není zrovna málo na dva dny. To už blbneš s tou produktivitou práce jako ředitel? Budu makat jako ďas, ale takhle mě zas nesmyslně neúkoluj," ohradil se Klíma, i když na nadcházející pátrání byl evidentně "nabuzen": "Tak jo, dám se do toho."

Námitku musel kapitán uznat jako oprávněnou, neboť si zároveň uvědomil, že Honza má rozdělaný i jiný případ. "A jak jsi na tom s těmi vandaly ze hřitova. Máš teď čas?"

"To je celkem v pohodě. No, v pohodě to není, zatím nic nemáme, náš nováček Mirek Kouba teď objíždí výkupny šrotu a jiná podezřelá místa, jestli se ten lup někde neobjeví. Takže já mám relativně volno pro naše pátrání."

"Tak fajn. Já promyslím, jak do toho taky zase zapojíme německou policii, asi se bez toho neobejdeme. Snad by v tom mohl zase pokračovat ten brandenburský komisař Ernst Gabler," skončil pro dnešek Pavel Vidrna. Evidentně v lepší náladě než s jakou zahajoval den.

IV.

Ve středu ráno se tedy pustil Jan Klíma do dalšího náročného obstarávání potřebných informací v kauze "mrtvá z lužního lesa". Vyrázil do Pardubic, kde už si včera telefonicky zajistil několik schůzek a zjistil si adresy všech, které měl v plánu navštívit.

Když po necelé hodině dojel do sousedního krajského města, jeho první kroky vedly, kam jinam – na oddělení evidence obyvatel na magistrátu města. Tam se hodlal dozvědět úplně ty nejzákladnější informace. A zjistil: Simona a její sestra Iveta Holmanovi se narodily v Pardubicích 26. května 1983, otec Ing. Ladislav Holman a matka Mgr. Kateřina Holmanová, bydleli nedaleko centra města v starším městském domě, rodiče zemřeli 15. února 2002 a děvčata se z bytu odstěhovala v srpnu 2002. Ochetná pracovnice matriky ještě k této informaci dodala něco navíc, než jen citaci úředního záznamu. Ing. Holman pracoval do své smrti taky jako pracovník magistrátu, byl stavař, jeho havárie zde všechny hodně zasáhla. A pokud se nemýlí, jeho manželka

byla učitelkou na jedné základní škole. Byla to tehdy velká tragédie. Ale co bylo potom s děvčaty, to bohužel neví...

Poručík Klíma poděkoval za důležité informace a přesunul se do zdravotní školy, kde měly Simona a Iveta Holmanovi studovat – jak mu řekla paní Zoubková. A opravdu, její předpoklad byl pravdivý. Ale šetření zde ve škole mu zabralo trochu více času. Sice se hned v kanceláři školy dozvěděl, že obě studentky úspěšně ukončily školu maturitou v červnu 2002, ale chtěl ještě získat nějaké další informace od některé profesorky, nejlépe od třídní jejich ročníku. Ředitelka školy Mgr. Kolocová ihned zjistila, že tou třídní byla profesorka Loumanová, na kterou ovšem bude muset dvacet minut počkat, až ji skončí její hodina. Potom má jednu vyučovací hodinu volnou a bude se mu jistě ráda věnovat.

Profesorka chemie a biologie Ing. Loumanová, sympatická, asi čtyřicetiletá pedagožka, dovedla poručíka Klímu do svého

kabinetu a vyslechla si důvod jeho návštěvy. Potvrdila, že byla třídní profesorkou ročníku zdravotních asistentek, které maturovaly v roce 2002.

"A jestli se mě ptáte, jestli si pamatuju na Simonu a Ivetu Holmanovy? Kdo by si na ně nepamatoval, i když je to více než deset let. S takovým případem, spíše osudem, se kantor setká na vlastní kůži snad ani ne jednou za život. A nechtěl byste mi říci, pane poručíku, proč se policie o ta dvě děvčata zajímá? Vlastně už to jsou dnes třicetileté ženy," docela logicky a ne z přílišné zvědavosti se zeptala paní profesorka chemie a biologie.

Co jí na to Klíma měl odpovědět, na tuhle otázku nebyl jaksi připraven. Přeci ji nemohl říct, že vyšetřují vraždu a že možná se to těch dvou žen týká. Přeci ji nebude ukazovat identikit mrtvé, jestli ji náhodou nepřipomene jednu z nich. Uchýlil se proto k malé lži: "Víte, obrátila se na nás německá policie, abychom o nich zjistili něco z

jejich minulosti... asi se jedná o získání německého občanství... oni si to nyní dost prověřují... obě totiž žijí v Německu... " Paní profesorka zdůvodnění přijala, ale že by tomu stoprocentně věřila, to z jejího povytaženého obočí vůbec nevyplývalo.

"Byly to velmi slušné studentky, studovaly docela úspěšně a řekla bych, že se na profesi zdravotních sester hodily. Chodily spolu do jedné třídy, což někdy způsobovalo docela komické situace. Víte, byla to jednovaječná dvojčata, i když si na to zase moc nepotrpěla, mám na mysli tu důslednou jednotnou identitu. Ale když je to napadlo a přišla do školy stejně upravená a ustrojená, tak za mnou chodily kolegyně profesorky a požadovaly, samozřejmě z legrace, aby děvčata nosila jmenovky, aby si je nepletly. Ale možnost téhle záměny děvčata nikdy nezneužila..." Bylo vidět, že profesorka si na tyto výjimečné studentky opravdu dobře vzpomíná a asi na ně dlouho nezapomene.

"A jak to bylo potom, co se jim tragicky zahynuli rodiče?" vyzvídal dál Klíma.

"To byla opravdu smutná událost, bylo to v té pro ně nejhorší době, vlastně těsně před maturitou. Ale překonaly to a studium dokončily. Bylo to hlavně zásluhou babičky Holmanové, která bydlela někde u Kolína a se kterou měly vždy krásný vztah, jezdily k ní na prázdniny. Babička se k nim do Pardubic přistěhovala, vše zařídila a celou dobu se o ně starala, opravdu velmi obětavě. Taky se nemuselo nic řešit přes sociální péči, protože obě byly už plnoleté." Paní profesorka byla z líčení událostí před deseti lety trochu "naměkko". Jistě se i ona zasloužila o to, že její studentky v tak nelehké situaci dokončily školu. "Ale ještě na něco si vzpomínám, po tom neštěstí s rodiči už obě dvojčata tak spolu nedržela jako dříve, nevím proč, byla trochu rozhádaná... ale třeba se mi to jen zdálo..."

"A vy jste pane poručíku říkal, že nyní žijí v Německu? Ani by mě to nepřekvapilo, němčina je

vždy zajímala víc než angličtina a asi chtěly změnit prostředí. Ale po maturitě jsem už o nich neslyšela. A vidíte, teď si uvědomuji, že ani nebyly na srazu maturantů po deseti letech... A kdybyste s nimi snad někdy mluvil, tak je ode mne pozdravujte."

Klíma paní profesorce srdečně poděkoval a odjel ještě na pardubickou dopravku, aby si ověřil informace o havárii Ing. Holmana a jeho ženy. Kromě ověření data havárie se dozvěděl i to, že Ing. Holman za havárii vůbec nemohl, protože na náledí dostal smyk rychle protijedoucí kamion a ten jeho auto smetl ze silnice. Jeli tehdy za matkou do Velkého Oseka. Ale tohle určitě s dnešním případem nesouvisí, chtěl to vědět jen proto, aby mohl Vidrnovi poskytnout vyčerpávající informace.

Cestou zpět mu probleskovaly v hlavě nejrůznější myšlenky, ponejvíce pochybnosti o správnosti cesty, kterou se začali ubírat po znovutevření případu "mrtvé v lužním lese".

Copak by se mohl nepříznivý osud dvou mladých žen završit něčím tak hrozným, jako je... jako je vražda?

V kanceláři ještě odchytil vyšetřovatele Ivana Brázdu, který s ním dělal na případu krádeže na kolínském hřbitově a kterého pověřil sledováním sběren. Seděl u počítače a nad mapou středočeského kraje, kam si pečlivě zakroužkoval již prověřené sběry a odškrtoval si je na pečlivě zpracovaném seznamu.

"Zatím nic, vid' Ivane?" zeptal se Klíma naprosto zbytečně. "Teď jedu z Pardubic a napadlo mě, že mnohé sběry na Pardubicku nebo Hradecku jsou z Kolína blíže než je odsud třeba do Rakovníka. Bylo by možná i dobré se podívat do dalších svodek, jestli už nebyl podobný případ. Hřbitovy tyhle vykuky lákají. Jo a zítra ještě musím jet do Oseka."

Brázda na to zareagoval velmi stručně: "Jeden takový podobný případ jsem už objevil a

zítra o tom budu vědět víc. Tak ahoj."

V.

Další den odjel Klíma opět do Velkého Oseka. Proč ještě musí jet pátrat tam? Vzdyt' už mu paní Zoubková všechno řekla. Zatím totiž neznají jednu podstatnou informaci. Kde se obě ženy, Simona a Iveta Holmanovy v Německu nacházejí – pokud jsou v Německu a ne někde jinde. Zatím nemají jakkoli potvrzeno, že Simona Hoffmannová je Simona Holmanová a o Ivetě Holmanové nevědí vůbec nic. A proč se zajímají o Ivetu Holmanovou? Copak paní Zoubková řekla, která z nich by to měla být? A to je právě ten problém, když se do něčeho "zamíchají" dvojčata. A která jsou si určitě dost podobná.

Proč... zase proč... se tedy prostřednictvím německé policie nezeptají přímo Simony Hoffmannové "co je zač" a kde případně bydlí její sestra Iveta? Honza Klíma měl připravený závažný důvod, proč to neudělat právě takhle. Co když je německá stopa taky nevede k cíli? Proč by měla Simona odpovídat na všechny otázky, když zatím se o obvinění nedá vůbec mluvit? A kdyby chtěla mluvit, říkala by pravdu? Honza Klíma logicky usoudil, že se k oběma musí dostat "z druhé strany". Vše musí zjistit a pokud jejich podezření bude mít solidní základ, potom půjdou najisto se všemi důkazy. A hodně potřebných a důležitých informací zjistí právě "přes" obecní úřad ve Velkém Oseku.

Čtvrteční návštěvu Velkého Oseka zahájil tedy na obecním úřadu. Zajímalo ho především, kdy přesně babička Holmanová zemřela a jaký byl další osud jejího domku. Protože podle zatím dostupných informací v době své smrti žádného jiného blízkého příbuzného než dvojčata neměla.

Na obecním úřadu se setkal s velkou ochotou přítomné pracovnice. "Promiňte, že vás musím zdržovat, já jsem poručík Klíma z kolínské kriminální policie. Potřeboval bych nějaké informace o zemřelé paní Boženě Holmanové. A taky co se stalo s jejím domkem tady v Oseku."

Ochota úřednice se projevila v pečlivém hledání v matričních záznamech. "Snad vaše dotazy nesouvisí s nalezením té mrtvoly u Labe... nebo se mýlím?" K její ochotě se připojila i trocha zvědavosti. Ale proč by ne, "obecní úřad" by měl být informován o všem, co se v obci děje.

Co na to měl Klíma odpovědět? Naučenou frází: "Musíme prověřit všechny stopy." A taky trochu zalhal, byť nějak nešikovně a krkolomně: "Musíme prověřit všechny osoby, kteří v době okolo vraždy proplouvali na svých lodích kolem místa činu. A podle našich poznatků by mohla být jednou z těch svědkyň i vnučka paní Holmanové Simona, ale nemůžeme zjistit její adresu v Německu. Tak jsem si myslel, že u vás na obecním

úřadu bych se mohl něco dozvědět. Jistě mě nezklamete."

Zdalo se, že oslovená pracovnice obecního úřadu se s vysvětlením spokojila a nehledala v tom nic neobvyklého. "Tak už jsem to našla. Paní Božena Holmanová zemřela náhle, doma, dne 30. září 2004. Pokud si vzpomínám, byl to takový smutný a pro nás komplikovaný případ. Zemřela neočekávaně, nebyla ani moc stará a nemocná. Pošťáčka se nemohla dozvonit s důchodem, tak nás zavolala, museli jsme tehdy otevřít domek násilím a našli jsme paní Holmanovou mrtvou. Zavolali jsme i kolínskou policii, ale podle nich a přivolaného lékaře zemřela na mozkovou mrtvici. Nic podezřelého se nezjistilo."

"No a jak to bylo dál? Příbuzní, kdo zajišťoval pohřeb, dědictví, co se stalo s domkem...?" chtěl ještě vědět Klíma, protože právě v těchto informacích by mohla být obsažena fakta, kvůli kterým vlastně přijel.

"Nechte mě chvíli přemýšlet, ono už je to taky pár let... My jsme tady věděli, že paní Holmanová má z blízkých příbuzných jedině dvě vnučky, které byly ovšem někde v cizině. Ale měli jsme štěstí a při prohlídce domku jsme v kalendáři našli na obě děvčata poznamenaná telefonní čísla. Tak jsme jim zavolali a třetí den jedna přijela, i s manželem, a potom i druhá a všechno zde zařídily. Pohřeb, dědictví a později i prodej domu. Zůstali tady několik dní a bydleli právě v tom domku. Ale to už šlo mimo nás."

"Vy jste jako chodící encyklopedie," pokusil se o lichotku Honza Klíma. "A když mi ještě řeknete, který notář vyřizoval dědictví a kdo dnes vlastní domek paní Holmanové, půjdu za starostou přimluvit se, aby tak schopné spolupracovníci zvýšil plat."

Po zazvonění u domku čp. 142 mu přišla otevřít mladá paní Zadražilová a protože její roční synek právě usnul a starší dcera byla ve škole, byla ochotná se mu věnovat. Kávu mu sice

nenabídla, ale velmi rychle našla všechny doklady o koupi domu: "Víte, manžel je na tyhle doklady velký puntičkář." A tak se poručík dozvěděl následující skutečnosti: domek opravdu koupili v roce 2005 od dědiček paní Holmanové Simony Hoffmannové a Ivety Holmanové, které obě v té době žili v Německu. Simona bydlela v Brandenburgu a Iveta ve Schwerinu. S nimi ovšem nikdy nejednali, vše zařizovala realitní kancelář První realitní z Kolína.

Klíma si německé adresy dědiček pečlivě opsal. Při jednání s paní Zadražilovou si nemohl nevšimnout, jak pěkně a účelně domek zrekonstruovali a asi se jim tam spokojeně bydlí. Poděkoval a ještě pro jistotu a ověření všech informací vyrazil do Kolína za notářem a do realitní kanceláře. Jak notář JUDr. Kosík, tak i realitník Ing. Šebesta mu všechny informace potvrdili a navíc u nich získal ještě jeden zajímavý údaj, čísla bankovních kont, na které byly sestřám zaslány peníze z prodeje domu a ze kterých byly hrazeny poplatky za dědické řízení. Ony osobně se

už zde neukázaly, vše bylo vyřizováno korespondenčně.

"Tak, pro dnešek mám vše na případu "mrtvé z lužního lesa" odpracované," s uspokojením si pomyslel Klíma, když se vrátil do své kanceláře. Sepsal o všem zprávu a čekal na Vídrnu, aby společně stanovili další postup pátrání. Nová zjištění jim nabízela mnoho možností, ale i stanovení další, přesnější vyšetřovací verze. Ale to musí důkladně promyslet, aby zbytečně nemrhali silami.

Ve zbývajícím čase se opět začal věnovat svému novému případu, případu "vandalismu na kolínském hřbitově". Ale jeho parták zatím pátral někde v terénu. Porada s Vídrnou bude taky asi zítra ráno, protože ani ten nebyl zatím ve své kanceláři... a světe div se, ani mu nebral mobil. Nějak toho mají v současné dny plno. Takže na to padne páteční odpoledne.

VI.

Páteční porada byla porada – neporada.

Nejdříve si na svůj problém "sedli" Vidrna s Klímou. Potom chtěli ještě probrat další dva případy, které měli na triku.

Porada by se spíše dala nazvat diskuzí ve stylu "co bylo, je a možná bude". Takové promývání mozků, ke kterému se uchylují odborníci, když neví kudy kam. V případě "mrtvé z lužního lesa" však už Vidrna a Klíma tušili "kam", ale teď už šlo jen o to, jak celý případ "uchopit".

Klíma ještě jednou zrekapituloval svá zjištění za poslední dny: "Do středu naší pozornosti se tím vším dostávají Hoffmannovi z Německa. Nemusím teď ještě jednou opakovat všechny indicie, které pro to svědčí...?"

"Ne, to nemusíš... ale přesto... rozleželo se mi to v hlavě: Simona Hoffmannová je nápadně podobná mrtvé... pluli tam v inkriminovanou dobu... a co mi to vlastně říkal patolog, když jsem se ho ptal na ty krátce zastřižené nehty... no jasně, že to tak mnohdy mají zdravotní sestry... a ona pracuje jako zdravotní sestra... ale vždyť se vrátila domů... a jak do toho zapadá, jestli vůbec, její sestra, taky žijící v Německu? A co motiv, ten nemáme žádný, ani mlhavý... Takže tohle všechno musíme vyjasnit: kdo je přesně Simona Hoffmannová, má nějakou sestru a kde ta je, jaký by mohl být motiv a další okolnosti zabití."

Do Vidrnova rozjímání vstoupil Honza: "Teď se musí pátrat v Německu, musí se ověřit existence obou Holmanovic děvčat a třeba nám z toho něco vyplyne. Třeba ten zatracený motiv. Obrat' se, Pavle, opět na toho brandenburského komisaře. My tam asi pátrat nepojedeme. A myslím si, že by měl jen zjistit a ověřit všechna námi zjištěná fakta. A nemusel by zatím nikoho kontaktovat."

Vidrna se na chvíli zamyslel: "To taky udělám. A co od něho budeme chtít? Především najít Ivetu Holmanovou. Pokud ovšem bude existovat a bude "v pohodě", jsme už opravdu vedle. Takže já mu během zítřka napíšu, co o ní do téhle chvíle víme, ať to prověří... Co vlastně o ní víme, co všechno jsi zjistil? Ale taky musíme zjistit, že ta dvojčata jsou totožná s těmi, po kterých jsi tady v posledních dnech pátral. Zatím je s naším případem spojuje pouze domněnka paní Zoubkové z Velkého Oseka... a jméno Simona."

Honza vytáhl svůj poznámkový notes, ale nejdřív si neodpustil menší poznámku. "Máš to všechno v mé zprávě, ale stručně řečeno: jméno a datum narození, z dědického řízení a ze sdělení realitní kanceláře adresu bydliště ve Schwerinu a číslo bankovního účtu. To je k té Ivetě. Abychom měli jistotu i u Simony, musí se ověřit datum jejího narození a příjmení za svobodna. Tohle všechno napiš tomu Gablerovi... vidíš, už si pamatuju jeho jméno... ať to všechno prověří. Doufám, že bude spolupracovat, jistě ho případ zaujme."

"Teď hlavně aby ještě platila dohoda našich slavných policejních šéfů o spolupráci. Snad ano, vlastně musí, vždyť chceme prověřovat německé občany. A pokud by tam vzniklo nějaké skutečné podezření, tak není o čem diskutovat. Všechno to sepíšu a v pondělí pošlu mailem do Brandenburgu Gablerovi. Domluveno!" A Vidrna už začal předjímat, zda-li jejich momentální "objevy" a současný entuziasmus přinesou předpokládané výsledky.

Další čas věnovali "Klímovu případu" vandalství na kolínském hřbitově. K tomu povolali ještě podporučíka Ivana Brázdu, který se z pověření Klímy případem zabýval na plný úvazek. A zabýval se jím velmi intenzivně.

"Tak jak to vypadá, jak jste pokročili," otázal se Vidrna, i když ze zpráv, které dosud měl, tušil odpověď.

Klíma ihned přehrál odpověď na Ivana

Brázdu. On sám vyšetřování případu zatím řídil "z povzdálí", protože stopy na místě činu nic neprozradily a další pátrání se zatím odehrávalo v režimu prověřování a prověřování a... hledání uloupených předmětů.

Brázda byl na "zpověď" dobře připraven: "Samozřejmě jsme s hřbitovní správou pořídili soupis ukradených předmětů a soupis škod. Je to seznam dost rozsáhlý. Loupeže se muselo zúčastnit víc osob a musely být vybaveni velmi šikovným náradím. Ukazuje to na profiky, z toho jsme dál vycházeli..."

"... a zajištění stop?" vpadl do jeho referátu Vidrna. "Co ukázalo?"

Odpověď na přesně cílenou otázku si vzal na starost Klíma jako šéf téhle malé vyšetřovací skupiny. "Stopy jsme se snažili zajistit v co největší míře, ale moc jich nebylo, teda těch použitelných, nikam nás nepřivedly. A svědkové taky žádní, oběhli jsme celé okolí. Stalo se to totiž

hluboko v noci v úplně opuštěném koutě za hřitovem, vlastně v lese."

Dál pokračoval podporučík Brázda: "Prověřil jsem asi dvacet sběren kovů, především těch malých a taky těch, které už mají nějaký vroubek za ne příliš legální činnost. A zatím se nic neobjevilo. Seznam ukradených předmětů jsem rozeslal k prověření i do dalších okresů, ale taky se zatím nikdo neozval. Asi zatím ten lup nebyl realizovaný. Čekáme... ale mám jeden tip, který jsem se dozvěděl od kolegů z Hradeckého kraje."

"No tak sem s ním! Je aspoň trochu nadějný?" ožil Vidrna.

"V poslední době se začíná objevovat jeden nový prvek v realizaci ukradených barevných kovů. Používají ho hlavně ti profíci, ne nějaký malý sběrači. Objevili to právě na Hradecku. Banda nedává lup do sběrně, ale domluví se přímo se slévárnou barevných kovů, která to od nich načerno odkoupí, samozřejmě za velmi výhodnou

cenu... pro slévárnu."

"Počkej Brázdo, to si z nás děláš srandu buď ty nebo hradečáci... to je fakt fikaný... a už něco takového odhalili?" Překvapení bylo vidět nejen na Vidrnovi, ale i na ostatních přítomných. Ale po chvílce to brali jako novou zkušenost, která jim však odhalení jejich zlodějů v této chvíli neposunula ani o milimetr dál.

"Fakt, myslím to vážně. To je na tom právě tak šokující, že si grázlové vymejšlejí nové metody. Budeme se muset snažit je dohnat. Ale pokud náš případ bude v týhle režii, tak s tím těžko hneme – pokud je někdo nechytne za ruku při prodeji."

Nakonec to trochu zahrál do autu Klíma: "Asi to budeme muset zabalit a jenom sledovat, jestli se něco neobjeví. Buď tady u nás nebo někde jinde. Docela mě to štve."

VII.

Po páteční poradě Karel Vidrna dorazil domů jako obvykle trochu později. Rodina už byla po večeři, ale laskavá manželka Irena mu jídlo přihřála a naservírovala. "Vidím, že jsi v tom zase až po uši," dodala, když mu nalévala sklenku piva a viděla jeho rozpoložení.

"Jak po uši, proč po uši, jen jsme zase začali pracovat na tom případě "mrtvé z lužního lesa". A je to tak zašmodrchané, že s toho máme zamotanou hlavu. Ale jak víš, o případech doma nemluvím. Tak mě nech prosím tě v klidu najíst..." nerudně odpověděl Pavel.

Irena se nedala, nebo spíš chtěla pomoci nějakým laskavým slovním pohlazením: "A co ti způsobuje to zamotání hlavy? Pokud vím, vždy jsi ke všem případům přistupoval chladně

konstruktivně a zamotávání hlavy jsi si zatím nepřipouštěl."

"To máš pravdu, ale tentokrát se do toho motá něco jako "kausa dvojčata", překonal mlčenlivost Pavel. "A já o tom nemám ani ponětí. Jak se chovají jednovaječná dvojčata, jak je rozlišit, a vůbec... co si o tom mám myslet. S tím jsem se nikdy nasetkal. To do celého případu vnáší pro mne naprosto neznámý fakt. Přiznávám, že bych si něco z pedagogiky a psychologie na ped'áku měl pamatovat, ale nevím a nepamatuji si..."

Dopíjel sklenici piva, když Irena přišla se zajímavou informací: "Říkáš dvojčata... a jednovaječná... tak o tom něco málo vím," a tvářila se zároveň tajemně a zároveň z ní vyzařovala touha mu pomoci se v té záležitosti orientovat.

Pavel byl založením pragmatik a proto zapomněl na domácí mlčenlivost o případech: "Tak mě nenapínej a vyklop co ti leží na srdci!" Věděl, že by Irena nemlžila, kdyby neměla nějaké

podstatné sdělení k jeho problému. A měla, a docela zajímavé a inspirativní.

Začala spíš vyprávět než poučovat: "Před pár lety k nám na školu taková dvojčata chodila. Já jsem sice nebyla jejich třídní, ale učila jsem tam dva předměty. Byla to taková vykutálená děvčata, občas jsme se jejich chováním ve sborovně bavili. A protože jsem do té doby o dvojčatech skoro nic nevěděla, tak jsem si půjčila takovou jednu zajímavou knížku a něco jsem si o tom přečetla. Ta knížka byla docela poučná, žádné vědecké pojednání, jen některé postřehy "ze života rodin s vícerčaty"."

Pavel manželku zarazil: "... a prosím tě, co na jejich chování bylo tak zajímavého, že sis to chtěla nastudovat? Co dělaly? A čím jste se bavili ve sborovně? To mě moc zajímá..."

"Tak především si byly hrozně podobné. A musím říct, že toho občas i zneužily. Jistě si dovedeš představit možnosti záměny třeba při

zkoušení. Jedna se naučí na jeden předmět, druhá na jiný... musely jsme je zkoušet obě najednou, vlastně hned jednu po druhé. A takových záměn bylo víc, obě měly stejné písmo, ani po hlase se nedaly rozlišit..."

"No a co ses potom dozvěděla z té knížky, to byla odborná knížka od nějakého psychologa?" zaujalo téma dvojčat Pavla.

"Knižka mi vlastně potvrdila jen to, s čím jsme se u nich setkávaly. Navíc jsem se dozvěděla, že kromě fyzické podoby jsou si jednovaječná dvojčata podobná i povahově, že jedno z nich bývá dominantnější, že jsou na sobě hodně závislá, jejich vzájemné mentální pouto je dlouhodobě velmi pevné, taky se tam dokládalo, že dost často nesou těžce odloučení, to hlavně v mladším věku. A taky se tam popisovala zajímavá situace, když jedno z těch dvojčat má v dospělosti partnera a druhé ne, a to především u žen, že to druhé může i dost žárlit... A není to, jen tak mimochodem, "tvůj" problém?"

"A víš o těch děvčatech něco i nyní když dostudovaly a odešly od vás ze školy?"

"Ne, potom už jsem o nich nešlyšela. Ale odmaturovaly dobře," doplnila ještě Irena a začala sklízet ze stolu. A tvářila se, jako by ji to už vůbec nezajímalo.

Právě nabyté poznatky Vidrnu zaujaly natolik, že si hned po večeři pustil počítač s úmyslem dozvědět se o fenoménu dvojčat ještě něco navíc. A po půl hodině "surfování" byl bohatší o další fakt, dalo by se říci fakt, související s jeho kriminalistickou odborností. A s tím, jak je možné ověřit identitu jednovaječných dvojčat: velmi těžko, protože... DNA u těchto jedinců je totožná a otisky prstů mohou nebo nemusí být stejné.

Zatracená práce. Zase další případná komplikace. Ale každý hlavolam má řešení.

Tahle zjištění mu jen připomněla, že musí

nejpozději v pondělí napsat Ernstu Gablerovi do Brandenburgu a požádat ho o další pomoc – o další asi dost pracné pátrání. A když už má puštěný počítač... Vyndal si z aktovky složku s případem a pustil se do práce.

Pozdě v noci, skoro nad ránem, byl s konceptem mailu hotov, většinu údajů a požadavků psal heslovitě. Jistě to tak bude vyhovovat i německému kolegovi. Popsal všechny skutečnosti, které se podařilo získat o obou ženách partákovi Honzovi Klímovi, ale především, co je potřeba zjistit, kam nasměrovat pátrání:

- *zjistit datum narození, jméno za svobodna, minulou státní příslušnost, popř. minulé zaměstnání Simony Hoffmannové*
- *najít Ivetu Holmanovou a ověřit její "existenci" a všechny údaje o ní. Má něco společného se Simonou Hoffmannovou? Pro tento účel uvedl její předpokládané bydliště ve Schwerinu, předpokládanou profesi, a taky známé číslo bankovního účtu.*

- *nezapomněl uvést, že mají podezření na to, že jsou to dvojčata a že by v tomto případě mohlo jít o záměnu identity*
- *a taky vysvětlil, že by nebylo vhodné v tomto stadiu šetření oslovovat obě ženy*
- *a ostatní informace už Gabler má*

Snad se z toho Gablerovi nezamotá hlava.

Ale i když všechno výstižně popsal, stejně měl dojem, že bude muset do Německa vyrazit. Ne že by toužil po "předvánočním" výletu, ale komplikovanost případu a jeho vyšetřování v sousední zemi bude asi vyžadovat osobní kontakt vyšetřovatelů. Ale tu cestu by měl vykonat, až Gabler zjistí všechna požadovaná fakta. Aby tam nejel jen na "poklábození" s německým kolegou.

Skončil práci pozdě v noci, skoro nad ránem, s dvěma předsevzetími: v pondělí, než odešle mail, tak ještě Gablerovi zavolá a... že v sobotu a v neděli si dá pauzu a na všechno se vykašle. Ale

"můra možnosti záměny identity" se mu usadila v hlavě... a na dlouho... natrvalo. Jak dlouho mu tam bude ještě "sedět"?

VIII.

A tak mladý komisař kriminální policie z Brandenburgu Ernst Gabler opět vstoupil do "hry". Jednak v pondělí dostal mail od svého českého kolegy kapitána Pavla Vidrny, jednak si ho později zavolal šéf a sdělil mu, že má "frei" pokračovat ve spolupráci s českou policií na tom "merkwürdig" případě od "Elbe" v Kolíně. Docela ho to potěšilo. Ne že by neměl právě jinou práci, ale byl už takový. Když byl jednou vtažen do nějakého případu – a tenhle se zdál být velmi zajímavý – tak chtěl být při tom a chtěl znát i konečný výsledek. A teď se mu to nabízelo. Sice podivný

případ až ze vzdáleného českého Kolína na řece Labi, ale s případným rozuzlením možná tady v Německu, a možná za jeho přímé účasti. Bude to jistě náročné pátrání, ale snad přinese výsledek.

Jak tak prostudoval Vidrnovy požadavky, měl za úkol provést jakési "neutrální a anonymní", i když konkrétní pátrání, lépe řečeno ověření totožností a ověření fyzické existence dvou osob. Rozložil si ho logicky na dvě části: Simonu Hoffmannovou a Ivetu Holmanovou. Část informací o nich věděl už z Vidrnova mailu a z návštěvy u Hoffmanových. Pustí se do práce hned nyní po obědě. Zarazil ho pouze požadavek českých kolegů, aby vše zjišťoval bez kontaktu s oběma ženami. Ale ten pochopil po telefonátu s kolegou Vidrnou, který ho překvapil krátce před polední přestávkou. "Docela sympatický kolega a umí perfektně německy... a taky řekl, že asi přijede." Ale nejvíce ho potěšilo, když mu český kolega – asi o pár roků starší, nabídl tykání – "pro lepší spolupráci". To se mu u nich doma stávalo

jen velmi zřídka.

O Simoně Hoffmannové už Gabler něco věděl. Ale podrobnějšího skoro nic. Jen Hoffmanovi navštívil v Senftenbergu a zjistil, že se vrátili z plavby po Labi a že jsou "živi a zdraví". To nyní z nového vývoje případu je opravdu strašně málo. Musí začít od začátku a ověřit minulost téhle Simony Hoffmannové. A taky na jedno asi Vidrna zapomněl: přeci by se měli dozvědět i něco o Herbertu Hoffmannovi. Ten v tom "jede" přeci taky!

Asi po hodině a po mnoha telefonátech na nejrůznější místa zjistil následující: Simona Hoffmannová až do konce září bydlela v Brandenburgu an der Havel, Plauer Strasse 28, v bytě svého manžela Herberta Hoffmanna a pracovala do konce srpna jako zdravotní sestra na interním oddělení Městské kliniky v Brandenburgu. Pro získání dalších potřebných a hlavně důvěryhodných informací se mu jako nejlepší

jevila návštěva personálního oddělení brandenburské městské kliniky.

Helena Blochová, vedoucí personálního oddělení Městské kliniky v Brandenburgu, byla šarmantní žena středních let, dlouholetá pracovnice kliniky a personalistka "na slovo vzatá". "Pane komisaři, už jsem si po vašem telefonátu připravila spis Simony Hoffmannové. Myslím, že budete z hlediska svého vyšetřování jednak spokojen, možná i mile překvapen. Nechám vám uvařit kávu a můžete si spis v klidu prostudovat. Ale, a to mi promiňte, jsem tak trochu zvědavá, proč to všechno chcete vědět. Simona byla vždy perfektní pracovnice a docela nás mrzelo, že odchází." Nezapřela se v ní ženská zvědavost, lépe řečeno zvědavost profesionální. Personalista přeci musí být o "všem" informován.

Z osobního spisu Simony Hoffmannové získal Gabler následující údaje: Simona Hoffmannová se narodila 26. května 1983 v Pardubicích v České

Republice jako Simona Holmanová, na podzim 2003 nastoupila na kliniku na místo pomocné zdravotní sestry. V roce 2004 se vdala za Herberta Hoffmanna a v roce 2008 získala německé státní občanství. Byla bezdětná, v práci velmi obětavá a spolehlivá, osvojila si dobré jazykové znalosti a v poslední době pracovala jako odborná zdravotní sestra. Ke konci června dala výpověď z pracovního poměru. Jako důvod uvedla stěhování a změnu zaměstnání. Na výpověď je to celkem dostačující – mohla dát výpověď i bez důvodu, ale proč se chtěla stěhovat a proč chtěla měnit zaměstnání? Jaké měla pohnutky k takovému jednání?

Když dokončil Ernst své výpisky z osobního spisu a dopil kávu, oslovil ještě pani vedoucí: "Jsem vám vděčen za poskytnuté informace, ale ještě mi dovozte jednu otázku. Měla zde na klinice Simona nějakou důvěrnou přítelkyni, se kterou bych si mohl chvíli popovídat? Chtěl bych se o Simoně Hoffmannové dozvědět něco víc, něco

neoficiálního..."

"Víte, tam znalosti nás personalistů nesahají, ale chvílku počkejte, zeptám se staniční sestry z naší interny." Po chvíli... po ukončeném telefonátu se staniční sestrou mu poskytla požadovaný tip na Simoninu spolupracovnici: "Takovou dobrou kamarádkou, se kterou si rozuměla, byla sestra Gläserová, Jollana Gläserová z interny. A jak mi bylo řečeno, má právě službu a můžete s ní chvíli promluvit."

Sestra Jolanna Gläserová si opravdu udělala chvílku na rozhovor s Ernstem: "Simona byla bezva holka a opravdu spolehlivá pracovnice. Docela mě mrzí, že odešla. I když jsem asi o deset let starší než Simona, moc jsme si rozuměly. A ve slabé chvílce mi řekla, že se tak domluvila se svým manželem. Víte, oni si oba myslí, že když změní prostředí, tak se jim konečně podaří "pořídít" si dítě. On o ně Bert, tedy jako její manžel, moc stál... Ale já na takový způsob moc

nevěřím. Kdyby se ten její více držel doma, tak se jim to mohlo podařit i tady. Co jim tady chybělo... a někde v Senftenbergu? Tam se odstěhovali."

"Moc vám děkuji za rozhovor, asi jste měla Simonu ráda," snažil se Ernst hned rozhovor neukončovat, i když už poděkoval. Možná má sestra Gläserová ještě něco na srdci.

"To máte pravdu, proto mě jejich rozhodnutí tak překvapilo. Stýkaly jsme se sice jenom v práci, Simona si moc na nějaké "babské" vysedávání po cukrárnách ve městě nepotrpěla, ale jinak jsme byly docela důvěrné kamarádky. Mnohokrát jsme spolu sloužili. A ještě něco, ale říkám to nerada. Měla jsem v poslední době takový dojem, že jim to doma moc neklapalo. Občas si na toho svého postěžovala, že se jí moc nevěnuje."

"A můžete mi ještě dát na sebe kontakt, kdybych ještě něco potřeboval, abych vás nemusel shánět přes zaměstnavatele." Ernst opustil

městskou kliniku se smíšenými pocity. Jako kriminální analytik měl pocity, že celá akce manželů Hoffmannových je velmi neobvyklá. "Zastavím se ještě v jejich minulém bydlišti, tím nic nezkažím, ať mám ucelený obrázek," chtěl Ernst ještě více proniknout do jednání Simony a jejího manžela.

Dům v Plauer Strasse byl starší městský činžák poblíž centra města. Na jednom ze zvonků byla letitá jmenovka "*Hoffmann*" – asi byt nebyl ještě přidělen novému nájemníkovi. Hlavní vchod byl otevřen a tak Ernst vyšel do prvního patra a zazvonil u sousedních dveří. Otevřela mu paní v letech, která na první pohled budila dojem, že zde bydlí "od nepaměti".

"Dobrý den, sháním Hoffmannovi, můžete mi prosím poradit?" nechtěl Ernst Gabler hned prozradit účel své návštěvy určitě zvědavé a podezřívavé sousedce.

Paní se chvíli zamyslela, spíše hledala vhodná slova na odpověď: "Vy myslíte Berndta a jeho manželku Simonu? Tak ti se koncem září odstěhovali, ale neptejte se mne kam, snad někam k Drážďanům, ale nevím. A proč se ptáte, vy jste jejich přítel? Tak byste to měl vědět a nevyzvídat u sousedů... nebo nejste jejich známý?"

"Víte, paní sousedko, já jsem od policie a potřeboval bych od nich svědectví o jejich zářijové cestě na lodi do České Republiky," musel s pravdou ven Ernst, i když i taková malá lež mu byla proti srsti. Ale zase až tak moc ne.

Sousedka se trochu zarazila, ale asi na policistově sdělení neshledala nic závadného a pokračovala: "Já jsem Herberta znala od malička, vždyť se tady narodil... to s jeho rodiči bylo neštěstí," přiznala svůj dlouhodobý pobyt na téhle adrese sousedka. "A o jaké zářijové cestě lodí mluvíte? Berndta jsem tady sice celé září neviděla, ale to u něho nebylo nic neobvyklého, stále někde

cestoval, ale Simonu jsem tady v první půlce září dvakrát potkala. Sice se ke mne nehlásila, ale ona byla taková... a potom snad byli na té dovolené. A nakonec se nakvalt odstěhovali, asi už to měli předem připravené. Ale dopředu tady nikomu nic neřekli. A že by se nějak rozloučili... to teda ne... po tolika letech. A jak jsem se dozvěděla, tak tenhle městský byt "pustili". Proboha, copak to se dneska dělá... pustit městský byt?" Sousedka projevila upřímné rozhořčení nad jednáním Herberta Hoffmanna.

To bylo pro Ernsta velice zajímavé sdělení, ale nechtěl sousedku dál obtěžovat doplňujícími otázkami: "Tak vám moc děkuji a snad zde budete mít nějakého slušného souseda."

"Kéž by, ono je dnes o slušné nájemníky nouze. Doufám, že se vám podaří Hoffmannovi sehnat. A promiňte, mám na plotně večeři," rozloučila se sousedka a běžela k té plotně. Že vařila něco dobrého, o tom nebylo nejmenších pochyb, vůně

pečeného masa se linula až na chodbu.

Ernst Gabler získal dnes docela dost zajímavých informací, ale s jejich vyhodnocením a zpracováním pro svého českého kolegu bude muset být opatrný. Zatím nezjistil nic podezřelého, nic co by neodpovídalo faktům, které se dozvěděl při návštěvě Hoffmanových v jejich bytě v Senftenbergu. Ale vlastně... až na jedno. Sousedka řekla, že Simona byla během září dvakrát doma... "Jak tam mohla být, když plula skoro celé září po Labi? To je námět pro zamyšlení, to budu muset konfrontovat s poznatky Pavla Vidrny o cestě Hoffmannových v Česku," v duchu si uložil Ernst úkol.

Nyní ho čeká ještě cesta do Schwerinu a pátrání po té druhé, po Ivetě Holmanové. Přesto v podvečer sedl k počítači a do Kolína poslal krátkou zprávu, ve které potvrdil totožnost Simony Hoffmannové jako – za svobodna – Simony Holmanové. "Ať mají nad čím přemýšlet..."

pomyslel si v duchu. A plán na zítra? Připravit cestu do Schwerinu, ať se tam zbytečně nezdržuje. Ale někde v podvědomí mu něco říkalo, že ta cesta nebude jednoduchá a možná přinese další překvapení.

A cesta do Schwerinu opravdu překvapení přinesla! Dost závažná pro další pátrání a vyšetřování. A později se ukázalo, že rozhodující.

IX.

V úterý od rána se komisař Ernst Gabler věnoval svým rozdělaným běžným případům, teprve brzo odpoledne "přešaltroval" na Ivetu Holmanovou. Co o ní věděl? Jen těch několik málo údajů od českých kolegů, a to ještě údaje z roku

2005: adresu bydliště ve Schwerinu, že pracovala v nějakém zdravotnickém zařízení jako zdravotní sestra a údaje o bankovním kontu. Tu banku nechal v záloze, protože s bankami je to vždy na dlouhé lokty - to jejich bankovní tajemství. Půjde po zaměstnanecké linii, to bude asi nejrychlejší a nejspolehlivější.

Asi po deseti minutách získal telefonické spojení na příslušného kolegu na Cizineckém úřadu ve Schwerinu, vysvětlil mu, co potřebuje vědět, nezapomněl dodat, že kdyby to nebylo možné sdělit po telefonu, že tam zítra přijede... Ale kolega byl vstřícný a když za půl hodiny zavolal znovu, poskytl požadované informace. A Ernst velmi ocenil, že ho kolega nezpovídal z toho, proč to potřebuje vědět.

Dozvěděl se: Iveta Holmanová, občanka České republiky, narozená 26. května 1983, má od roku 2007 "právo na pobyt" ve Spolkové republice Německo, pracuje v Oblastní klinice Schwerin

jako zdravotní sestra a bydlí ve Schwerinu, Langweg 32. V roce 2010 žádala o německé občanství, ale nebylo jí uděleno. Důvod však nevedl. Ernst nenaléhal.

Ale on musí ověřit fyzickou existenci této osoby. Zítra pojede do Schwerinu.

V středu 13. listopadu nebylo zrovna vhodné počasí na delší výlety, od noci padal studený déšť a podle předpovědi bude směrem k Baltu ještě intenzivnější. Ale Ernst nejel na výlet... Ernst Gabler byl naposledy ve Schwerinu služebně asi před dvěma lety a město mnoho neznal. Proto vyrazil na tu skoro 250 km dlouhou "štreku" pro jistotu brzo ráno.

Po třech hodinách jízdy zastavil na rozlehlém parkovišti před hlavní budovou kliniky. Celý areál byl obklopen parkem přecházejícím v přírodní lesopark na břehu jezera. Ohlásil se v recepci a už za několik minut seděl v kanceláři ekonomického a

personálního náměstka ředitele kliniky Paula Weinberga. Kancelář neoplývala luxusem, byla spíše zařízena prakticky, jak se sluší na výkonného manažera. Byl, jak Ernst odhadl, zhruba stejně starý jako on a od počátku se choval velmi vstřícně. Pozorně vyslechl komisařův požadavek a po chvíli začal listovat v sekretářkou přineseném osobním spisu Ivety Holmanové:

"Slečna Iveta Holmanová, základní osobní data už asi znáte, u nás pracovala od roku..." začal náměstek Weinberg citovat z otevřených desek.

Do Gablera jako by uhodil hrom a dost netaktně náměstka přerušil: "... a to už nepracuje... promiňte mi to přerušení..."

"... od roku 2005 a postupně se vypracovala na odbornou zdravotní sestru na dětském chirurgickém oddělení. Na jaře letošního roku podala výpověď a k 31. srpnu s ní byl ukončen pracovní poměr. K tomu bych chtěl dodat, že nás to

velmi mrzelo, protože byla velmi dobrá pracovnice. Snažili jsme se ji přemluvit, aby u nás pracovala dále – to víte, o schopné zdravotnické pracovníky je tady stále nouze, ale trvala na svém rozhodnutí," pokračoval dál Weinberg, čímž vysvětlil Gablerův údiv a přerušení, které taktně přešel.

"A je znám – oficiálně nebo neoficiálně, důvod odchodu slečny Holmanové?"

"Do výpovědi důvod nevedla, ale na oddělení prohlásila, že se chce po těch deseti letech, které strávila v Německu, vrátit zase domů do Česka. Ale pohnutky ke svému návratu nám neřekla," projevil se náměstek jako perfektně informovaný pracovník na svém místě. "Chcete nebo potřebujete ještě nějaké další údaje, pane komisaři?"

"A ještě bych prosil, pane náměstku, o ověření jejího posledního bydliště, které jsem si už

předem zjistil a jestli nemáte její telefonní číslo," na závěr se zeptal Ernst, když nabyl dojmu, že zde na klinice už víc nezjistí.

"Ano, to vám mohu říci, telefonní čísla zdravotníků máme pro případ náhlých událostí. A bydlela v podnájmu u jedné starší paní, tady nedaleko ve vilkové čtvrti Neumühle, Langweg 32.

A doufám, když se na ni vyptáváte, že se ji nestalo něco nepěkného... nebo se snad mýlím? Moc by nás to mrzelo, byla to opravdu dobrá pracovnice."

Oba se přátelsky rozloučili a Ernst využil příjemného bufetu, který zahlédl od recepce kliniky, na malý oběd a při něm na rozmyšlení co dál. Ať využije návštěvu ve Schwerinu beze zbytku.

Určitě navštíví paní domácí Ivety Holmanové, protože od ní se může dozvědět ledacos zajímavého o dalším osudu Ivety, který ho začal

zajímat stále víc a víc. Asi po hodině od návštěvy personalisty, po skromném obědě v nemocničním bufetu a po kratším bloudění v nepřehledné čtvrti se špatně označenými ulicemi, našel ulici Langweg a zastavil před domem č.32. Byla to starší, ne zrovna perfektně udržovaná vilka s předzahrádkou, postavená určitě už před válkou. Měla pouze přízemí a ve střeše dvě menší vikýřová okna, která určitě patří k podkroví, ve kterém by mohla bydlet Iveta... nebo snad ještě bydlí a tvrzení o návratu domů nebylo pravdivé? Zazvonil na zvonek s cedulkou Hellerová a kapuci od bundy si přetáhl přes hlavu, protože stále nepříjemně přšelo. Snad tu nebude muset stát dlouho, snad bude paní domácí doma, po obědě a ochotná ho přijmout.

Po delší chvíli se otevřely domovní dveře domku, ale jen na řetízek. Za nimi stála starší paní, v tvídové sukni a tlustém pleteném svetru. "Co si přejete!" pronesla klidně, ale z hlasu zaznívala i jakási obava či podezření, naprosto pochopitelná u starších osamělých žen.

"Dobrý den, potřeboval bych mluvit se slečnou Holmanovou a na klinice mi řekli, že bydlí tady. Nevíte, jestli je doma?" snažil se navázat kontakt Gabler.

"A kdo jste?" místo pozdravu odpověděla paní Hellerová. "Iveta tu už nebydlí."

"Promiňte, že jsem se nepředstavil. Já jsem komisař Gabler z kriminální policie Brandenburg. Jestli mohu přes zahrádku k vám, ukážu vám průkaz," musel odhalit svou totožnost komisař. Jinak by se asi k paní Hellerové nedostal.

"Tak pojd'te, ale Iveta tady opravdu už nebydlí... a podnájem mám zatím prázdný."

Nakonec, po důkladném prověření jeho průkazky, mu paní Hellerová dovolila vstoupit do domu, sundat si zmáčenou bundu a usadila ho u hrnku kafe v kuchyni. Protože na jejím obličej

stále viděl obrovské otazníky nad návštěvou policisty, stručně ji důvod své návštěvy vysvětlil. Ve zkratce ji vylíčil, že provádí šetření pro českou policii, protože ta má oznámení o tom, že Iveta Holmanová je nezvěstná. Tohle vysvětlení paní Hellerovou nejen rozesmutnilo – celkem pochopitelně, ale nakonec i rozpovídalo.

"Ale to snad není možné, vždyť se chtěla normálně vrátit domů, na tom není nic podezřelého... Ivetka tady u mne bydlela asi šest let, pracovala v nedaleké klinice a byla to moc hodná dívka. Hodně času trávila v práci, brala si služby, víte, chtěla si vydělat nějaké peníze... doma se chovala slušně a moc dobře jsme spolu vycházely. Až asi před půl rokem mi řekla, že se chce vrátit domů a že se asi ode mne odstěhuje. To mě moc mrzelo, musím shánět nového nájemníka..." paní Hellerová se odmlčela a snad čekala na nějaké Ernstovy otázky. Bylo vidět, že na ně jistě ráda odpoví.

"Měla nějaké přátele, nebo snad příbuzné tady v Německu?" snažil se Ernst vyzvědět něco o tom, jestli paní domácí ví o její sestře a švagrovi v Brandenburgu.

"No ano, vidíte, v Brandenburgu měla sestru. Vdanou. Občas s ní a švagrem trávila dovolenou na nějaké jejich lodi, jednou sem za ní do Schwerinu dokonce s tou lodí připluli. Ale v posledních dvou letech to nebylo tak často, pouze se tady občas zastavil ten její švagr, když jel ze služební cesty. Jinak moc známostí neměla. A taky jsem tady nikdy nepotkala nějakého nápadníka. I když to byla milá dívka a jistě taky pomýšlela na vdavky."

Komisař chvíli přemýšlel, jak paní Hellerové položit další připravenou otázku. Nechtěl, aby vyzněla "jako že Ivetu sledovala": "A mohla byste mi říci, co slečna Holmanová v posledních dvou měsících dělala a kdy se opravdu od vás odstěhovala a jak?"

Paní Hellerová zapátrala v paměti a Gabler si připravil blok na poznámky: "Nájem skončila koncem září. Do konce srpna chodila normálně do práce a potom si snad vybírala dovolenou, doma se moc nezdržovala a někdy v půlce září odjela asi na čtrnáct dní pryč. Potom se tady tři dny před koncem září objevila, druhý den ráno pro ni a její věci přijela taková menší dodávka... víte, ona měla jen své osobní věci, nějaké nádobí, pár těch elektronických přístrojů... nábytek je můj, rozloučily jsme se a ona odjela. Moc dobrou náladu zrovna neměla. Chudinka Iveta... měla jsem pocit, že má nějaké problémy... velké problémy, víte, to my starší ženské hned poznáme, ale neřekla ani slovo... a jestli se chtěla vrátit domů, tak z toho moc velkou radost neměla... chudinka Iveta."

"A ještě bych měl, paní domácí, jednu prosbu. Mohl bych se do toho jejího pokoje podívat?" Sice zatím neměl jasnou představu proč, ale... Nebyl to jen pokoj, ale vlastně malá podkrovní garsoniera:

větší pokoj, malá kuchyňka a koupelnička se sprchovým koutem. Zatímco si byteček zběžně prohlížel, tak ta představa, vlastně nápad se dostavil: "... a už jste tu uklízela?" jen tak neurčitě se zeptal paní domácí, která ho při prohlídce doprovázela – jak jinak, její barák a přirozená nedůvěřivost a zvědavost.

Ani ne tak uražená, jako spíše překvapená, se paní domácí ohradila: "Zatím jsem tu neuklízela, od nového roku to tady má zajednané jedna studentka a tak jsem to chtěla dát vymalovat a vygruntovat až potom. Proč se ptáte?"

Nyní musel vynaložit Ernst veškeré znalosti psychologie a možná trochu šarmu, aby dokázal ze sebe taktně vypustit to, co ho před chvílí napadlo: "Paní Hellerová, měl bych poslední prosbu, jak byste nám mohla ještě pomoci při hledání Ivety? Mohu sem zítra poslat někoho z místního komisařství, který by se tady podíval po nějakých stopách, které by nám pomohli najít slečnu

Holmanovou co nejdříve? Ale nebojte se, budou to třeba jen otisky prstů... víte, stále musíme mít na mysli, že Iveta je možná nezvěstná a mohlo se jí něco ošklivého stát."

Překvapení paní Hellerové netrvalo déle, než kolik očekával: "Když to Ivetce pomůže... a když to pomůže vám, co mám dělat... a nebojte se, já sem do zítřka ani nevkročím a na ty pány dopoledne počkám... a chcete ještě s něčím pomoci?"

Ernst přeběhl v přetrvávajícím dešti předzahrádku domu, vlezl do auta a rychle vyhledal budovu schwerinské kriminálky. Kolegům vysvětlil co potřebuje, ti mu ochotně, bez úředních formalit, slíbili to provést a tak mohl svoji misi ve Schwerinu ukončit.

Po dálnici jel neobvykle – na něho – pomalu, protože jeho "hlava se chtěla věnovat" více případu než řízení. Ano, mnoho získaných údajů je potřeba dát dohromady a je potřeba z nich něco

vyvodit. Především jedna úvaha, myšlenka, byla neodbytná: "Splnil dobře svůj úkol?" Měl ověřit totožnost dvou třicetiletých žen, sester, dokonce dvojčat, měl o nich něco zjistit, to udělal... Ale viděl je, když už ne společně, tak alespoň krátce po sobě... jednu viděl v Senftenbergu, druhá podle všech výpovědí je zpátky v Česku... vlastně je obě neviděl... Tak na tohle je krátký, zítra zavolá Vidrnovi!

A venku tak protivně prší, stěrače dělají co mohou, ještě že dálnice je relativně volná – už aby byl doma v Brandenburgu, musí se ještě stavit v kanceláři.

Ještě pozdě navečer poslal do Čech stručný mail:

"Iveta Holmanová, zdravotní sestra ze Schwerinu, je sestra Simony Hoffmanové. Ale zjistil jsem, že koncem srpna zaměstnání ve Schwerinu ukončila a začátkem října se vrátila do České republiky. Zítra odpoledne ti pošlu další

*informace. Asi se připrav na cestu do
Brandenburgu. Pavle, přeji hezký večer."*

V duchu si představoval, jak zítra Pavel Vidrna a jeho spolupracovníci začnou v Čechách po Ivetě Holmanové pátrat. Vůbec jim to nezáviděl, při dnešní migraci osob, když ne po světě, tak alespoň po Evropě. Ale potom ho napadlo, že by jim mohl trochu pomoci. Zítra se pokusí získat nějaké údaje o provozu Ivetina mobilního telefonu, jehož číslo získal na klinice. Nebude to přes mobilní operátory snadné, ale něco snad zjistí.

A v noci toho asi moc nenaspí... bude na to myslet. Stále bude v hlavě "obracet" tu ulpívavou myšlenku: Proč Iveta a Simona takřka ve stejný den změnily svoji "existenci"? Jedna se vrátila domů do Čecha a druhá se odstěhovala na druhý konec Braniborska... Proč tohle všechno podnikly, proč současně... a proč vůbec... uváděné důvody mu moc neladily, cítil tam mnoho falešných tónů!

X.

Vrchní komisař kolínské kriminálky Pavel Vidrna spal tu noc celkem dobře. Od chvíle, kdy další vyšetřování svěřil do rukou braniborské kriminálky, konkrétně do rukou komisaře Ernsta Gablera, měl spaní dobré, protože plně důvěřoval v jeho schopnosti pokračovat v pátrání – vlastně mu nic jiného nezbývalo. Už pondělní mail o ověření totožnosti Simony Hoffmannové mu potvrdil, že Ernst na případu intenzívně pracuje.

Potvrzením spolehlivé práce Ernsta Gablera byl i jeho druhý mail, který si Vidrna otevřel hned ráno v kanceláři. Sotva ho však dočetl do konce... jeho překvapení se náhle změnilo v úžas! Iveta Holmanová je zpátky doma v České Republice? Rozmněl tomu dobře... nebo tím jen Gabler chtěl

pro začátek kulantně nastítnit, že je v Německu pohřešovaná, i když to nikdo nenahlásil? A jak zjistit, kde se tedy nachází... tady v Česku? Tak takový obrat ve vyšetřování opravdu nepředpokládal! To je tedy obrat! Erstovi volat teď nebude, počká na jeho obsáhlejší zprávu do odpoledne.

Zavolal pouze poručíka Klímu, kterého stručně seznámil s posledními informacemi. Také Klímův údiv nad "osudem" Ivety Holmanové byl nepředstíraný. Pár minut jen tak seděli a koukali na sebe, než Vidrna trochu nejistě pronesl: "Tak a teď musíme, Honzo, ověřit, je-li opravdu ta Holmanová doma v Čechách. Ale abych ti popravdě řekl, tak nevím, jak na to. V jaké databázi nebo... proklatě... kde? A je-li tady, kde bydlí, kde pracuje, můžeš se na to podívat a něco vymyslet? Jestli ovšem něco vymyslet jde, při dnešním přesunu lidí, při mizerné evidenci... já počkám na tu obsáhlejší zprávu z Německa."

Honza Klíma se odvážil ozvat po chvíli: "No jo, tak já něco vymyslím a pokusím se něco zjistit... ale..." Klíma se odmlčel a přemýšlel, jak pokračovat dál. Jak vyslovit to, co ho před chvílí napadlo. Začal trochu oklikou: "Od samého začátku případu neznáme totožnost mrtvé. Hledali jsme ve všech možných databázích pohřešovaných, tady i v cizině, a nic jsme nezjistili. A teď tady máme jednu ženu, která je skoro nezvěstná, sice to nikdo nenahlásil, ale taky nevíme, kde je... nebo to zatím nevíme... Gabler ji taky nesehnal... nemohla by ona být tou "mrtvou z lužního lesa"?"

Vidrna se nad Honzovým nápadem vůbec nepohoršil. Bylo na něm vidět, že o něčem takovém už taky uvažuje: "Vždyť všechny indicie, které zatím máme, nás směřují právě k takové úvaze. Podoba, věk, možná profese, časové souvislosti, loď, celé se nám to zvrhává do křížovky, do rébusu, který musíme vyluštit. Víš co, Honzo, jdi teď pracovat, počkáme do odpoledne na zprávu od Gablera a pak tu křížovku začneme

doplňovat."

Odpoledne slíbený mail od Ernsta Gablera přišel. Obsahoval opravdu mnoho důležitých informací: průvodní dopis a několik zápisů o pátrání po obou ženách. Byly stručné a výstižné a co Pavel nejvíce ocenil, že Ernst při jejich zpracování myslel na toho, komu byly určeny a proto je napsal pro "cizince" velmi "srozumitelnou" němčinou. Pavel nad nimi seděl dlouho do večera. Pročítal si tu Gablerovu zprávu už poněkolikráté.

Zjištěné, zatím jen rámcové časové údaje o obou ženách, si přepisoval do "vidrnovštiny" a opravdu se to podobalo pracnému vyplňování křížovky, jen ta tajenka ne a ne vykuknout:

Simona Hoffmanová:

- dříve Holmanová, od roku 2008 občanka Spolkové republiky Německo, bezdětná
"Občanství taky asi získala na podkladu sňatku s

Herbertem Hoffmannem. To bylo pro ni jistě významné a pozitivní. To je snem každého cizince, který chce žít v Německu natrvalo."

- pracovala skoro devět let jako zdravotní sestra v Městské klinice Brandenburg, interní oddělení, spolehlivá pracovnice, byli neradi, že odchází, odešla z vlastní vůle

"Z pracovních důvodů neměla potřebu měnit zaměstnání. Proč ho tedy měnila?"

- pracovní poměr ukončila k 31. srpnu neoficiálně z důvodu stěhování a změny zaměstnání. Stěhování zorganizoval její manžel Herbert Hoffmann, který taky změnil místo podnikání.

"Proč tak náhle oba měnili bydliště a zaměstnání? Že by to bylo opravdu jen kvůli tomu "dítěti"? Ale jak to ověřit – to vlastně nepůjde! Nebo jen těžko ..."

- skoro celé září plula s manželem na jejich lodi po Labi z Brandenburgu do Týnce n. L. a zpět. Cesta jim trvala skoro měsíc, na několika místech plavby byla přítomnost potvrzena.

"Tato její přítomnost je doložena svědectvím z

maríny a ze zdymadel. Jak je možné, že ji sousedka v jejím bydlišti v Brandenburgu během září dvakrát viděla? Byla to opravdu ona, nemohla se sousedka splést?"

- koncem září se vrátili z plavby domů a ihned se odstěhovali do Senftenbergu

"Asi už měli celý "přesun" předem naplánovaný. Jak by to jinak stihli? Kdy si pronajali byt? Má cenu tohle zjišťovat a pověřit Ernsta Gablera, aby to ověřil?"

- začátkem října nastoupila do zaměstnání jako zdravotní sestra do Městské kliniky Senftenberg, na jistě předem domluvené místo

"Později by bylo dobré zjistit, kdy si tohle nové zaměstnání vyjednala nebo kdo ji ho vyjednal."

- 23. října s ní a manželem mluvil Ernst Gabler, který je navštívil v Senftenbergu

"Tudíž byla živá... A živá je "pravděpodobně" i nyní. Ale – je to Simona?"

"Tak co tady nehraje? Co je potřeba ještě zjistit? Je toho docela mnoho, ale to by vyžadovalo

zeptat se přímo jí. Ale s tím je dobré ještě nějaký čas počkat. Do kdy? Ale proč se jí zabývat, když víme, co s ní je?" Byť to neměl ve zvyku, párkrát přešel Vidrna kancelář a pokoušel se třídít myšlenky. Pak se vrátil ke stolu, aby pokračoval ve zpracování údajů, tentokrát o druhé ženě.

Iveta Holmanová:

- sestra Simony, svobodná, v roce 2010 žádala o německé občanství, nebylo jí uděleno

"Důvod úřady nesdělují, asi tam byla krátkou dobu. Jak to na ni zapůsobilo? Za jakých podmínek a za jak dlouho by mohla úspěšně o občanství znovu žádat?"

- pracovala skoro deset let jako zdravotní sestra v Městské klinice Schwerin, oddělení dětské chirurgie, spolehlivá pracovnice, byli neradi, že odchází

"Z pracovních důvodů neměla potřebu měnit zaměstnání. Proč se chtěla vrátit domů?"

- pracovní poměr ukončila k 31. srpnu, důvod: návrat domů do Čech

"Proč ukončila zaměstnání tak náhle a proč ve stejném termínu jako její sestra?"

- v podnájmu ve Schwerinu se během září nezdržovala, v první polovině měsíce jen občas, ve druhé polovině měsíce vůbec ne

"Kde v té době pobývala a proč? Dovolená? Ale kde a s kým?"

- z podnájmu se odstěhovala předposlední den měsíce září, dost narychlo

"Kam se odstěhovala? Kde se v současné době nachází? Je v České republice?"

A zase spousta pochybností a nezodpovězených otázek! A jak spolu tyhle časové harmonogramy obou sester souvisí. Jak moc se sestry spolu stýkaly, jaký měla Iveta vztah se svým švagrem? Proč se chtěla, pokud chtěla, vrátit se po tolika letech do Čech – vždyť tady už obě děvčata neměla žádné vazby. "Alespoň o nich nevíme," přiznal se Vidrna.

Tuhle "křížovku" vyluštit, to bude chtít nějaké "osvícení", nebo alespoň nápad.

Vidrna se už chystal k odchodu domů, když ten – no nápad to zrovna nebyl – když to vnuknutí... ho zadrželo v kanceláři. Vždyť my jsme stále nepoužili ověření totožnosti podle DNA a otisku prstů – máme vlastně dvě "podezřelé mrtvé" a tohle jsme zatím neudělali. To je asi tím, že se vlastně vyšetřování tříští na "českou" a "německou" linii. Musíme to dát dohromady. A musím do toho Brandenburgu dojet – je už nejvyšší čas. "Ale teď musím ještě poslat mail Ernstovi," rozhodl se Pavel už v pokročilé večerní době.

Mailová zpráva – vlastně žádost, vlastně naznačení dalšího postupu pátrání – byla stručná, ale výstižná. Obsahoval text asi v tomto smyslu:

- máme DNA a otisky prstů mrtvé

- potřebujeme získat referenční vzorky Simony a Ivety k porovnání, je možné tyto vzorky získat?
- je možné získat daktyloskopické stopy z lodě Herberta Hoffmanna?
- je možné získat vzorky vázacích lan z téže lodi? Máme vzorky ze břehu Labe.
- je možné ve vašich laboratořích tyto vzorky porovnat?
- nahlásil někdo v Německo Ivetu Holmanovou jako pohřešovanou?
- ověř existenci telefonního čísla mobilu Ivety Holmanové
- je možné získat nějaké informace taky o Herbertovi Hoffmannovi?
- v nejbližších dnech přijedu do Brandenburg - až budou nějaké výsledky

Doufal, že komisař Gabler si s tím hravě poradí.

A cestou domů, v pozdní noční hodině, se dostavilo ono "osvícení".... Až se toho zalekl....

proto ho uložil hlouběji do svého podvědomí... pro další "sofistikovanější zpracování", dnes už byl příliš unaven tím nekonečným probíráním případu. Zítra...

XI.

Hned ráno – páteční ráno, se vrchní komisař Pavel Vidrna objednal k okresnímu řediteli Karlovi Vaňáskovi. Ten shodou okolností na něho měl čas, i když nebyla doba pravidelné porady. Velmi podrobně ho seznámil s nejčerstvějším vývojem vyšetřování případu "mrtvé z lužního lesa" a se všemi dosud získanými poznatky.

Ředitel Vaňásek pozorně a beze slov poslouchal a na jeho tváři se střídalo překvapení, údiv, ale

taky potěšení... Potom se ujal slova a trochu zapochyboval: "Myslíš Pavle, že ten tvůj německý kolega... jak se vlastně jmenuje... jo, Gabler, je schopný to vyšetřování u nich dotáhnout do konce?"

"Na sto procent, je velmi vstřícný a zdá se i schopný, jsem o tom přesvědčen... to se hned pozná už jen z toho, co zatím udělal," celkem přesvědčivě obhájil Ernstovy schopnosti Pavel. A to nemusel vůbec přehánět.

"Já ti věřím. Ale to víš, zatím jsme tady na okrese takhle neformálně s německou kriminálkou nespolupracovali. Proto se ptám. Tak v tom pokračuj," uzavřel své pochybnosti ředitel. A ještě dodal: "Ale stejně bys do toho Německa měl zajet a všechno to tam probrat na místě, německy umíš dobře..."

Tohle prohlášení ředitele přivítal Vidrna ze všeho nejvíc a ušetřilo mu to přemýšlení, jak o to

ředitele požádat: "Právě jsem tě o něco takového chtěl požádat, o souhlas dojet v nejbližší době do Brandenburgu... teda přesně v tu chvíli, až budou k dispozici výsledky, o které jsem je požádal. A taky mne o návštěvu žádal Gabler."

"Když jsem to řekl, tak je to hotová věc. Návštěvu si dojednej a pak mi řekni, kdy tam chceš jet. Podle mne je to skoro nutné," chtěl uzavřít rozhovor ředitel a pokračovat ve své "ouředničině". A po chvíli dodal: "Pavle, já myslím, že tentokrát všechno dotáhneš do úspěšného konce, plně ti důvěřuju." Typická ředitelská mluva, ale, bohužel, bohudík, pravdivá.

Pavel zůstával sedět a bylo na něm vidět, že má ještě něco na mysli: "Mohu ti ještě něco říct, Karle?" K tomuhle důvěrnému oslovení ředitele se Pavel uchyloval jen velmi zřídka, jen když měl na mysli opravdu něco velmi ožehavého a co hraničilo s osobním sdělením... Před chvílí jsem ti popsal stav vyšetřování a jak budeme dále

postupovat... ale včera jsem měl takové to "osvícení", takové to kriminalistické "šimrání v zádech", takovou, skoro až fantastickou myšlenku... Mohu pokračovat?"

Ředitel byl Pavlovým úvodem poněkud překvapen: "No jasně, mne už v mých letech nemůže vůbec nic překvapit... pokračuj!"

"No, tak já to teda řeknu, ale fakt je to šílený... Jak víš, jsou do toho zapleteny dvě ženy, jednovaječná dvojčata a u těch je prokázání identity například podle DNA nemožné, protože ji mají totožnou, a to nemluvím o jejich rozeznání podle podoby... A včera mě napadlo, co když tam došlo k vědomé záměně identity... jedna se vydává za druhou... proč?... to zatím nevím, která je ta mrtvá... tohle musíme s Gablerem vyřešit."

"To je fakt úděsná myšlenka... s takovou možností jsem se dosud nesetkal... na to jsi přišel jen tak nebo se ti to v noci zdálo? Pokud jsi si

alespoň trochu jistý, tak v tom, Pavle, pokračuj..." trochu nepřesvědčivě a s jistými rozpaky opět vyzval ředitel Pavla.

"Jasně že budeme, nic jiného nám nezbývá, ale chtěl jsem říct... už jsem o tom přemýšlel... možná že budeme muset použít pro získání důkazů trochu nestandardní metodu... chtěl jsem, abys o tom věděl."

Po chvíli ředitel prohlásil: "Teď mi asi neřekneš, jaké nestandardní metody máš na mysli, pokud ovšem v tom máš úplně jasno... ale pusť se do toho!"

Ve své kanceláři seznámil Vidrna se vším, co se dosud stalo a co ho napadlo, Honzu Klímu. Když mu opatrně sdělil svoji úvahu o možné záměně dvojčat, Honza se tvářil jako tvrdé Y a po chvíli z něho vypadlo: "Už několik hodin jsem se snažil ověřit přítomnost Ivety Holmanové v Česku, probral jsem kde co... od databází zdravotního a

sociálního pojištění až po já už nevím co... ale nic se mi neobjevilo. A při tom jsem přemýšlel, jestli to není zbytečná práce, jestli ona tady vůbec je. Ale taky mě při tom napadlo to co tebe."

"Tak proč jsi to neřekl?" zapochyboval Pavel o pravdivosti Honzova sdělení.

"Je to tak šílený, že jsem se s tím bál vyrukovat už teď... ale později bych to řekl."

"Ty jsi opravdu ohleduplný! Ale teď k tomu tvému případu s vandaly na kolínském hřbitově, je něco nového? Abych byl v obraze... povídej, nebo se s tím taky bojíš "vyrukovat?" Ale tohle už říkal Vídrna trochu apaticky, trochu, dalo by se říci "psychicky unaveně".

Honza Klíma v obraze byl – pokud šlo o onen vandalský případ: "Jsme stále ve spojení s hradečáky, kteří mají "pifku" na tu jednu slévárnu v jejich rajónu. Stále ji monitorují. Nejčerstvější

informace říkají, že by se tam v sobotu nebo v neděli, nebo třeba někdy jindy, mělo něco stát. Uvidíme... Ale to záleží na nich. Stačí ti tahle informace?"

Když Pavel Vidrna osaměl při pátku ve své kanceláři, snažil se vyřizovat nutnou běžnou agendu šéfa kriminálky. Dařilo se mu to s obtížemi až do oběda. A zkraje odpoledne ho "osvěžil" mail od Ernsta Gablera. "Fakt je dobrý, ten Ernst," nutně mu proběhlo hlavou.

Po přeložení se z mailu dozvěděl:

- *zpracováváme vzorky DNA a daktylky z bývalého bytu Ivety Holmanové*
- *to samé zajišťujeme v bývalém bytě Herberta Hoffmanna*
- *pracujeme na získání vzorků DNA a otisku prstů Simony Hoffmannové*
- *mobilní telefon Ivety Holmanové byl zrušen*
- *na středu 20. listopadu máš objednaný nocleh v Brandenburgu v penzionu "U džbánů", čekám tě*

ve 12 hodin u nás na komisařství (adresa)

Nebýt sobotní služby, mohl strávit příjemný víkend. Snad to vyjde v neděli... pokud se zločinci budou "držet zkrátka".

XII.

Počasí Pavlovi na "německou misi" dvakrát nepřálo. Už od středečního rána z olověně šedé oblohy padal nepříjemný déšť, provázený na dálnici přes kopce za Ústím nad Labem prvními letošními sněhovými vločkami. Ale za Drážd'anami se počasí začalo vylepšovat, jako by mu chtělo dodat optimismu, že jeho cesta bude úspěšná.

Pondělí a úterý strávil přípravou cesty. Do aktovky si dal všechny možné laboratorní zprávy o zjištěních, která provedla krajská laboratoř. Chtěl je mít po ruce i v papírové podobě, i když rozhodující výsledky byly odeslány šéfem laboratoře Karasem již v pondělí na příslušné laboratorní pracoviště v Brandenburgu – na adresu, kterou mu sdělil Ernst Gabler. S ním dvakrát telefonoval, ale podrobnosti si nechali až na osobní kontakt.

Na cestu vyrazil raději o něco dříve, asi o hodinu, než jak "sděloval" na internetu vyhledaný plánovač cest. Chtěl mít malou rezervu pro nepředvídané okolnosti a chtěl za každou cenu dorazit včas. Vždy se řídil heslem, že na sjednanou návštěvu by měl dorazit raději o pět minut dříve, než o minutu později. A na trase dlouhé cca 450 kilometrů se může přihodit ledacos.

Cesta po perfektní německé dálnici ubíhala rychle. Tahle trasa nebyla pro Pavla neznámá –

několikrát po ní jel s rodinou na dovolenou. K moři na Balt... celá rodina si tohle "studené" moře oblíbila více než letně vyprahlé jižní destinace... a taky výlety na kolách po perfektních cyklostezkách po pobřeží byly úžasné. Ale za dálniční křižovatkou "Spreewald" se prováděly nějaké stavební úpravy – "co ještě na takovéhle dálnici vylepšují" – a náhle se jeho náskok smrškl na pouhých dvacet minut. Popojíždění v koloně využil na přemýšlení nad prvním přímým osobním setkáním s "německou policií", zosobněnou Ernstem Gablerem a jeho případnými kolegy.

"Grüß Dich, Pavel! Schön willkommen in Brandenburg," pronesl mladík, který přistoupil k Vidrnovu autu. Vyšel ze zaskleného vchodu policejní budovy, když přesně ve dvanáct hodin spatřil českou SPZ auta přijíždějícího na služební parkoviště před budovou.

Pavel Vidrna si opravdu načasoval příjezd k policejní budově v Brandenburgu na dvanáctou

hodinu – možná chtěl vyzkoušet Ernstovu přesnost. Nezklamal se, vysoký černovlasý asi třicátník na něho skutečně čekal. Dobrá spolupráce může začít: "Ahoj, jsem rád, že tě poznávám osobně, Ernste. Zatím jsi pro nás vykonal opravdu dobrou práci." Vidrna věděl, že na prvním setkání velmi záleží, jak se bude vyvíjet další komunikace: "Děkuji za zajištění noclehu... ale teď asi půjdem pracovat, nicht wahr?"

Vidrna odmítl Ernstovo pozvání na oběd – "gastronomický program" nechají na večer, od manželky měl na cestu vydatnou svačinu. A tak hned v Ernstově kanceláři, když byl nejprve zběžně představen šéfovi místní kriminálky, začali projednávat onen případ "die Tote aus einem Auwald" – už i Gabler přijal tohle jejich označení případu. Během odpoledne musí společně projednat vše potřebné a stanovit další postup vyšetřování. Ale v podvědomí obou spíš zazníval tón: "Musíme konečně ukončit tuhle kauzu. Už je možná konečně vidět světýlko na konci tunelu."

XIII.

Ernstova kancelář byla o trochu lépe zařízená než Pavlova. Pavlovu obdivu především neušel na stole stojící moderní počítač. Ale kancelář sdílel ještě s jedním kolegou, který momentálně nebyl přítomen – zabýval se nějakým vážným případem v terénu..." Jak jinak, jako u nás... spíš v terénu než v kanclu," pomyslel si Pavel. Usadili se u stolu, Ernst nalil z konvice kafe do dvou šálek s logem brandenburské policie a pustili se do práce.

"Jak dlouho se, Pavle, zdržíš? Odpoledne se půjdeš ubytovat, penzion "U džbánu" je kousek odtud a je moc příjemný. Ale nevaří tam, tak musíme na večer něco vymyslet, abys nám tu neumřel hlady. A jestli skončíme o chvílku dříve,

tak tě zavedu na předvánoční trh na náměstí... už jsi na nějakém takovém trhu v Německu byl?" předestřel Ernst Pavlovi podvečerní program, který se ovšem nikterak netýkal řešeného problému. Bylo vidět, že Ernst je i pozorný hostitel.

S projednáváním kauzy začal Vidrna – ne proto, že měl vyšší hodnost než Gabler. Na to si přeci nebudou hrát... Ale považoval za nutné stručně celý případ Ernstovi zrekapitulovat a zmínit se o některých faktech z vyšetřování, která dosud Ernst neznal, protože mu je Pavel dosud nenapsal. Ve zkratce popsal místo nalezení mrtvé a dobu od úmrtí do nalezení oběti, jakým způsobem přišli na ten možný originální "způsob přepravy mrtvé", prověřování všech lodí proplouvajících kolem místa činu, vznik podezření na manžele Hoffmannovi – jejich zdržení v daném úseku, zmínil se i o provedené rekonstrukci. Nezapomněl ani na prohlídku kamerového záznamu ze zdymadla. Pár minut věnoval i tomu, jak vlastně na

dvojčata Holmanovi přišli: vyprávění o vzpomínce paní Zoubkové znělo až trochu komicky... Tohle povídání nepovažoval za ztrátu času, pouze chtěl, aby jeho německý kolega lépe pronikl do "filosofie" případu, kterou si v Kolíně vytvořili a na základě které žádal Ernsta o sběr všech možných dalších důkazů. Gabler poslouchal velmi pozorně a bylo na něm vidět, že všemu velmi dobře porozumněl a se všemi Pavlovými vývody souhlasí.

A ještě Vidrna dodal: "A po několika dnech prověřování jsme nenašli ani sebemenší stopu po Ivetě Holmanové v České republice... Takže o ní nic nevíme. Tak kde tedy je?"

K tomu se ihned připojil Gabler: "... i my jsme taky pátrali u nás a nic! Kde se tedy vlastně nachází... a proč zmizela tak náhle a beze stop? Máš Pavle nějaké vysvětlení?"

"Nemám. Takže můžeme považovat Ivetu za

téměř nezvěstnou. Ale asi by bylo dost odvážné teď hned prohlásit... že máme konečně k mrtvé nezvěstnou..." přemítal nahlas Pavel. "Ale pojďme si vyhodnotit všechna zjištění, která jsi tady, Ernste, shromáždil."

"Dobře, tak začneme, vždyť kvůli tomu jsi vlastně přijel," vyzval Ernst k dalšímu jednání nad složkou všech vytvořených protokolů a laboratorních testů. A zároveň se pochlubil, že už mají provedena srovnání s výsledky z české laboratoře.

"Pokud s tím budeš Pavle souhlasit, začneme anyzami DNA," navrhl Ernst.

"No jasně, na to jsem nejvíc zvědavý... analýza DNA jednovaječných dvojčat je obvykle velmi zajímavé téma, nejen pro kriminalisty," nezapřel zvědavost Pavel.

"Porovnali jsme vzorek Ivety Holmanové –

teda vzorek z vlasů odebraný v jejím bývalém podnájmu v odpadním potrubí ve sprchovém koutě, o kterém předpokládáme, že je její, dále vzorek Simony Hoffmannové, získaný "trochu nelegálně" ze sklenice v nemocniční jídelně, a konečně vzorek mrtvé a... všechny tři vzorky jsou totožné! To je stručné konstatování, ze kterého je možné něco vyvodit... ale co?"

"Z toho tedy vyplývá, že jedna ze sester je tou mrtvou," pronesl zamyšleně, víceméně bez překvapení, Pavel. "Ale nyní musíme mít stále na vědomí, že DNA je u jednovaječných dvojčat stejná a nedají se podle ní sourozenci rozlišit. A co dál?"

"Já vím, že DNA je stejná. Nevím však co dál, zatím jen předkládám fakta. Budu pokračovat daktylkama. Odebrali jsme otisky prstů v podnájmu Ivety Holmanové ve Schwerinu, otisky v bývalém bytě Hoffmannových v Brandenburgu a na Hoffmannově lodi v maríně v Brandenburgu. A

musím říct, že tady se naši chlapi z laborek vyřádili, kdyby to nebyli fachmani, kteří vědí, kde se takové otisky nachází, i když třeba se je někdo snaží setřít, tak by toho mnoho nenašli. A taky jsme si obstarali "čerstvé" otisky Simony v Senftenbergu. A výsledek? Tak to je trochu hlavolam! Při vyhodnocování sejmutých otisků už technici věděli, že se jedná s největší pravděpodobností o otisky jednovaječných dvojčat, a proto to dělali s velkou pečlivostí. Otisky podobné byly, přesto oba typy bezpečně odlišili. A teď ten hlavolam..."

"To abych si to snad začal malovat... ty mě napínáš," vstoupil do Ernstova zasvěceného monologu Pavel a skutečně vážně si připravil papír a tužku.

"Asi jo... Tak tedy ty výsledky: Otisky z Ivetina bytu se zhodují s těmi, jak jsem řekl, "čerstvými" otisky Simony. Stejně otisky byly nalezeny i v Simonině bytě a na lodi. Druhé otisky

byly nalezeny v Simonině bytě a na lodi. Věrohodné otisky Ivety bohužel nemáme. Na všech těchto třech místech byly nalezeny ještě další otisky, pravděpodobně mužské, pravděpodobně Herberta Hoffmanna, ale pro ně zatím nemáme srovnání. Ale to časem napravíme. Nechtěli jsme vzbudit podezření. Už sis to, Pavle, namaloval?"

"Už jo..." zamyšleně pronesl Pavel a v duchu hledal nějaký německý ekvivalent k českému rčení... "že je z toho jelen". "No a co otisky mrtvé?" dodal netrpělivě.

Ernst tak trochu váhal, jak má začít: "Vím, že vaši technici dělali co mohli, aby zodpovědně sejmuli otisky mrtvé, nic proti nim, asi už to bylo dost komplikované. Ale při vyhodnocení těchto daktilék s ostatními otisky došlo ke shodě jen v sedmi markantech s otisky Ivety a Simony. Měli by to ještě ověřit vaši technici, možná jsou lepší machři."

"... takže to dokazuje jen nepřímou, že mrtvá může být Simona nebo Iveta, ale jako přímý důkaz se to použít nedá," dokončil myšlenku Pavel. Ale zároveň se zhrozil toho, co právě řekl – situace tím dostávala nový nečekaný rozměr. Oba se na delší dobu odmlčeli.

"A jak budeme pokračovat nyní, abychom se v tom rébusu "nezasekli"?" nadhodil Gabler a začal se přehrabovat ve svých poznámkách. To byla opravdu zásadní otázka!

XIV.

"Ještě moment," náhle se nad svými poznámkami rozpomněl Ernst. "Udělalí jsme i rozbory vzorků odebraných z lan na Hoffmannově lodi... tady to mám... jsou vyrobena z polyesteru v

barvě modré a bílé. Ale takových lan jsou spousty a proto by bylo dobré, abys je vzal do vaší laboratoře a provedli jste přímé srovnání. Pro všechny případy, ať máme případné důkazy dokonalé... vždyť my těch důkazů zas tak moc nemáme."

Pavel přikývl na souhlas a pokračoval: "Navrhuju se zamyslet nad pobyty Ivety Holmanové, Simony Hoffmannové a Herberta Hoffmanna během měsíce září, nad tím, kde se pohybovali a jak ta jejich přítomnost na zjištěných místech byla ověřena a jak to do sebe zapadá nebo nezapadá. Mám silnější a silnější pocit, že ne vždy víme, o koho se vlastně jedná. Jestliže s těmi otisky prstů je to rébus, tohle by mohla být pěkná "křížovka"."

"Souhlasím s tebou, doplním tam i některé poznatky, spíše úvahy některých svědků, které jsem neuvedl do zápisů z jednání s nimi. V té chvíli se mi zdály nepodstatné, ale mám je v hlavě. Mohu

tedy začít?" ujal se iniciativy Gabler. Vidrna nic nenamítal.

"Simona Hoffmannová ukončuje pracovní poměr na klinice v Brandenburgu 31. srpna. Výpověď dává několik měsíců předem. Simona a Herbert Hoffmannovi se vydávají začátkem září na plavbu po Labi do Čech, vlastně do "kraje mládí" Simony. 12. září připlouvají do maríny v Týnci, zdrží se tu tři dny, v neděli 15. září dopoledne odplouvají do Kolína, kde u přístavního mola na kolínském ostrově přenocují a v pondělí 16. září ráno plují dál, přitom se zdrží 35 minut oproti běžnému času plavby poblíž místa činu. Zároveň ji však v tomto období, v první polovině září, dvakrát zaregistruje sousedka v jejím bytě v Brandenburgu. Simona a Herbert se vrací do maríny v Brandenburgu 26. září odpoledne. Ihned po příjezdu se stěhují do předem pronajatého bytu v Senftenbergu a Simona nastupuje 7. října do zaměstnání v nemocnici v Senftenbergu. 23. října ji na "vlastní oči" vidí Gabler při návštěvě v

Senftenbergu." A Ernst ještě dodal: "Kdyby se tedy jednalo o jednu a tutéž osobu, byla tedy její přítomnost během tohoto období potvrzena mnoha svědky..."

"Tak může být tou mrtvou Simona?" nastínil první klíčovou otázku Pavel.

"Nevím," musel přiznat Ernst. "Ale budeme pokračovat v doplňování "křížovky"."

"Iveta ukončuje pracovní poměr na klinice ve Schwerinu k 31. srpnu. Výpověď dává několik měsíců předem. Dál bydlí ve stávajícím pronájmu pronájmu, kde se však první polovinu září, dejme tomu do 15. září, zdržuje jen málo, občas odjíždí, a od poloviny září je do 27. září pryč stále. V sobotu 28. září se odstěhuje natrvalo, přijíždí pro ni a její věci nějaká menší dodávka. A od té doby o ní nikdo neví, nevíme kde se nachází – je pryč."

"Může být tou mrtvou tedy Iveta?" položil

neodbytně Pavel druhou klíčovou otázkou.

"Nevím," roztrpčeně procedil přes zuby Ernst. "Možná bychom si měli říci, podle dostupných informací, jaký byl vztah obou sester. Myslím si, že by to mohlo být důležité, i z hlediska toho, že se jednalo o dvojčata, jejich vztahy bývají dost specifické."

"Určitě," přitakal Pavel. "Podle mých informací, a to se týkalo spíš jejich mládí, držely sestry dost pohromadě, studovali stejnou školu, současně odešly do Německa pracovat jako "au pair", obě začaly později pracovat jako zdravotní sestry, ovšem každá v jiné nemocnici. V Německu se tedy jejich cesty rozešly. Ale i když to byla jednovaječná dvojčata, prý Iveta byla víc aktivnější a razantnější. Prý... ale jak to bylo skutečně?"

"Já jsem se dozvěděl asi tohle," pokračoval o německém období sester Ernst. "Simona se s

Ivetou stýkaly i když byla Simona vdaná, občas byly společně na dovolené na Hoffmannově lodi. Ale před dvěmi lety už to nebylo vůbec časté... a jak mi řekla Ivetina domácí, spíš Ivetu navštěvoval její švagr, "prý když jel ze služební cesty, tak se občas stavil ve Schwerinu". Možná je důležité i to, že Simona získala německé občanství a Iveta ne. Ale zajímavé je i to, že obě ukončily pracovní poměr ve stejnou dobu, a možná i ze stejného důvodu... změna místa pobytu... i to "dítě"... nevím, ale připadá mi to náramně podezřelé."

Rozhovor obou kriminalistů, přerušovaný delšími či kratšími pauzami, trval už přes tři hodiny. V některých chvílích možná i proto, že Ernst musel některá slova či věty opakovat, protože Pavel ne vždy dokonale porozuměl tomu, co Ernst měl na mysli – byl to dost složitý rozhovor. Ale to jim nijak nevadilo, alespoň si tím opakováním lépe utřídili myšlenky. Venku přestala nepříjemná listopadová přehánka a kvapem se stmívalo.

"Mně to připadá, že to všechno muselo být naplánováno pár měsíců předem: výpovědi ze zaměstnání obou žen, změna bydliště, cesta lodí do Čech... ovšem pro jednu z nich možná bez návratu... a to možná jen pro "ukradnutí" identity... Ale copak o tom mohly vědět obě současně... nebo si jen chtěli identitu vyměnit po vzájemné dohodě... a pak to dopadlo jinak... ale to musel někdo naplánovat... ještě jsme vůbec neuvažovali o Hoffmannovi... co o něm vlastně víme?" skoro se do svých myšlenek zaplétal zoufale vypadající Vidrna. O záměně identity přece už uvažuje s partákem Klímou dlouho!

"Určitě, Herberta Hoffmanna musíme samozřejmě do svých úvah zahrnout. Po celou dobu byl přítomen na všech místech. A co o něm víme? Profese: počítačový poradce a programátor na "volné noze", manžel Simony, to jen tak pro úplnost, velmi toužící po dítěti, které se mu se Simonou nedaří "pořídit", asi v posledních dvou

letech v důvěrnějším vztahu s Ivetou, zkušený lodník: vše se odehrálo na lodi... byl by asi schopen to zorganizovat..."

"... a vidíš, Ernste, a obě ženy zase znali z dob svého mládí místo, kde byla "uložena" mrtvá," vyplnil další políčko křížovky Pavel. Ale nevyplněných políček zbývalo ještě hodně. A některá políčka byla pro odhalení tajenky zásadní... křížovkářský slovník pro tento druh křížovky bohužel neměli.

Ernst po chvíli zamyšlení vstal ze židle a vytasil se s docela dobrým návrhem: "Mám dojem, Pavle, že už toho máme pro dnešek dost a začínáme vypadat jako vyždímané prádlo... zabalme ty lejstra a pojďme "načerpat nových sil", zítra je taky den. Teď se půjdeš ubytovat a za půl hodiny se pro tebe zastavím a vyrazíme na náměstí, kde je kouzelný předvánoční trh. Na jídlo nepůjdeme do hospody, protože na tom trhu mají spoustu dobrot. Bude to příjemné zakončení dne a

na čerstvém vzduchu. Pokračování zítra. Domů pojedíš přece až v poledne, že? Hlavně neprotestuj, jsi tu jako host a teď velím já!"

XV.

Neprotestoval! Večer byl naplněn příjemnou atmosférou vánočního trhu, radostným halasem návštěvníků trhu, hudbou místní dechovky a pestrých pouličních hudebníků a taky vůní braniborských specialit a svařeného vína, které samozřejmě okusili. Nad nabízeným zbožím Pavlovi přecházeli oči – žádné kýče jako doma při podobných příležitostech. Po dvou hodinách užívání všech, pro Pavla nových vjemů, se rozloučili a šli se vyspat – to se především týkalo Pavla, jaký měl na večer program Ernst, se Pavel nedozvěděl - aby mohli s čistou hlavou zítra

pokračovat v řešení případu.

Druhý den ráno, přesně v osm hodin, dorazil Pavel Vidrna opět k policejní budově, nedaleko penzionu "U džbánu". Šel pěšky, auto si nechal na parkovišti penzionu. Ale že by byl vyspalý a odpočatý, to by bylo přehnané tvrzení. U vchodu do budovy ho opět čekal Ernst Gabler a po vstupních formalitách v recepci se pustili v Ernstově kanceláři do práce.

Pavel: "Do poloviny noci jsem nespal a musel jsem si to všechno "přehrávat"..."

Ernst: "... od poloviny noci jsem nespal a všechno se mi to "honilo v hlavě"..."

Pavel: "Tak abychom to dali dohromady, ty naše noční výplody!"

Ernst: "Já myslím, že jsme se zatím nezabývali motivem celého činu. Možná, že jsme se o něm

letmo zmínili, ale pojďme se nyní nad ním zamyslet naprosto vážně. Máme pro to docela dost nejrůznějších poznatků... někdy možná i drbů... ale i to patří do skládky."

"S tím naprosto souhlasím. Můžeš začít, máš určitě větší znalosti o zdejším prostředí a o uvažování zdejších lidí. Vždyť obě ženy tady dlouho žily a Herbert Hoffmann je Němec," vyzval Pavel svého mladšího kolegu. Za tu dobu, co se poznali osobně, viděl však v Ernstovi velmi zkušeného kolegu. A co víc, kolegu vstřícného a s logickým uvažováním.

"Vše se asi odvíjí od vztahů všech tří zúčastněných," začal po chvíli Ernst a už dopředu vyzval Pavla, aby ho přerušil, pokud s ním nebude souhlasit. "Herbert a Simona Hoffmannovi spolu žili skoro deset let celkem v pohodě, ale Herbert byl zklamán, že nemohou mít dítě, po kterém toužil. Simonu to mrzelo, ale nedalo se s tím nic dělat... Iveta žila zpočátku celkem spokojeně, ale byla

zklamaná tím, že nemůže sehnat partnera a že nedostala německé občanství – na rozdíl od Simony, která ho na základě manželství s Herbertem získala. A máme tady jakýsi "trojúhelník" nespokojených lidí..." Ernst se odmlčel a tázavě se podíval na Pavla: "Mohu pokračovat? Nepřipadá ti to moc fantastické?"

"Jasně, zatím to беру... pokračuj." Především se Pavlovi líbil ten "trojúhelník".

"Před asi dvěma lety se Herbert a Iveta sblíží víc, než je to obvyklé u švagra a švagrové. Není to nic divného, znají se, Iveta přeci občas tráví dovolenou s Hoffmannovými. A během toho sblížení, při důvěrných rozhovorech, najdou oba řešení svých "zklamání"..."

Pavel Ernsta zarazil: "A prosím tě, jak jsi na tohle všechno přišel, zní to skoro jako telenovela." Ale pak v duchu uznal, že život je mnohdy opravdu jako telenovela – mnohdy dokonce jako telenovela

"na druhou"...

Ernst měl vysvětlení: "To všechno mně vyznělo z povídání lidí kolem našich podezřelých, nějak se mi to dalo v hlavě dohromady. A uvidíš Pavle, že to všechno jako telenovela bohužel dopadne. Ale budu fabulovat dál, když jsme u těch scénářů. To řešení spočívá v následujícím: Co získají Iveta a Herbert tím, že se zbaví Simony a Iveta převezme její identitu? Herbert získá dítě, po kterém touží a které mu Iveta slíbila – možná, že už je v jiném stavu. Iveta získá německé občanství, po kterém touží a které má Simona. Záměna identity bude velmi jednoduchá, vždyť se jedná o jednovaječná dvojčata... A nyní Pavle pokračuj ty, předpokládám, že jsi plně v obraze, neboť nyní se to bude odehrávat u vás..."

Pavel byl ihned připraven pokračovat, a to nejen na základě svých nočních úvah. Ernst rozehrál tuhle tragickou situaci opravdu věrohodně. A přeci jen už nad tím případem

přemýšlí skoro dva měsíce. Pouze však mu dělal problém "překousnout" fakt, že by se něco takového mohlo stát mezi sestrami – dvojčaty.

"A nyní přichází na řadu Herbert, asi vymyslel plán provedení..." Fuj, jak přišel na slovo provedení, když se jedná o odstranění manželky. Ale je to počítačový expert, možná uvažuje neosobně jako počítač. "Obě dají výpověď", Simoně to nějak zdůvodní, Iveta řekne, že se vrací domů do Čech, čímž ji nikdo nebude hledat, v září Herbert a Simona poplují na lodi po Labi do Čech, tam se na vhodném místě zbaví Simony, do toho místa přijede Iveta a domů se vrátí jako Simona a nastoupí do zaměstnání v Senftenbergu, kde ji nikdo nezná a všechny doklady budou z hlediska podoby věrohodné. A tím místem byl asi určen Kolín a okolí, protože tam to Iveta dobře znala... a je tam i dobré vlakové spojení z Německa..."

Nyní měl malou připomínku Ernst: "A jak objevili to místo u Kolína, v tom lužním lese, v tom skrytém potrubí na břehu Labe... tak to mi

řekni, Pavle."

"Pro to se nabízí, možná jednoduché, ale logické vysvětlení. Obě děvčata, říkám děvčata, protože to bylo před deseti a více lety, trávila v nedaleké obci prázdniny u své babičky a v těchto místech, na břehu Labe a v lužním lese, pobývala dost často. A proč by Ivetě nemohlo tohle místo utkvět v paměti jako místo opuštěné, málokomu známé... a bojím se to říct... vhodné pro uložení mrtvé sestry. Kdyby nebylo náhodného objevu těch dvou místních domorodců, mohla tam ležet ještě do dneška... a my jsme byli bez práce... a já bych nepoznal bezvadného kolegu... a hezké město Brandenburg... ale tohle jsi asi dosud nevěděl ...," trochu zlehčil téma Vidrna a měl pocit, že přišli na kloub celému případu.

"Dáš si kafe, Pavle," pronesl Ernst, jako by chtěl vyprovokovat přestávku v náročném uvažování. A ono opravdu náročné bylo, protože se před nimi najednou zjevila tajenka včerejší

křížovky – je to opravdu ta správná tajenka - a řešení všech předchozích rébusů?

"Kafe si dám... pomalu se blíží poledne, kdy chci jet domů, co dál? Zdá se, že případ máme vyřešený, alespoň si to myslíme, ale jak to všechno dokázat a jak naložit s "pachateli"?" položil Pavel rozhodující otázku. "Jak obstojí naše důkazy, kterých mnoho nemáme? Nejlepší by bylo donutit Herberta a Simonu-Ivetu k přiznání. Ale na tom musíš dál pracovat ty, Ernste, protože já tady nemám žádné pravomoce! Ale ty to zvládneš."

"Pracovat na tom budu, o tom nepochybuj... a ty máš nějaký nápad?" Nechtěl se svým povinností vyhnout Ernst. "Hlavně budu ještě sbírat chybějící důkazy."

"Jeden nápad bych měl – nastražíme past! " sdělil překvapenému Ernstovi Pavel. A v následujících minutách mu nastínil, co tou "pastí" má na mysli.

Gabler po chvíli přemýšlení rozšafně, leč rozhodně, prohlásil: "To беру, šéfe..." A celé to následně promysleli do všech detailů.

XVI.

Kapitán Pavel Vidrna dojel ve čtvrtek večer do Kolína už za tmy – jak jinak 21. listopadu, ale za docela příznivého počasí, které bylo tentokrát laskavější než včera – nelilo jako z konve. Stihl doma večeři ve skoro "řádném rodinném termínu", což se mu tak často nestávalo. A že nepřivezl dárky z ciziny, to nikoho doma ani nepřekvapilo... a dokonce to ani nepředpokládali... byla to rozumná a skromná rodina.

A taky ještě, i když kvůli tomu musel učinit menší zajižďku přes Prahu, doručil do krajské laboratoře další vzorky pro porovnání. Pečlivě zabalené vzorky nechal ve vrátnici, zítra vše dohodne telefonem s šéfem Karasem, aby mu anylýzy hned provedl.

Cestou po relativně volné dálnici si musel "přehrávat" celé dvoudenní jednání s Ernstem Gablerem v Brandenburgu a co z toho všechno vyplývá – vždyť vlastně celý případ vyřešili a zbývá jim teď... to všechno dokázat... a pachatele usvědčit. Dokázat... dokázat... s pomocí "nastražené pasti" na Simonu-Ivetu Hoffmannovou-Holmanovou? Past, která by ji měla donutit k přiznání? Ale zbývá jim něco jiného? Bude to asi opravdu trochu nestandartní postup!

"Zvládne to Ernst zorganizovat?" probíhalo mu hlavou, i když Ernstovi plně důvěřoval. Ten plán by jim měl vyjít. Co jiného jim zbývá.

V čem vlastně ta "past", kterou Pavel trochu nezodpovědně, ale jako jedinou možnost pro odhalení a dokázání podvodu, navrhl? Mělo by se to uskutečnit v polovině příštího týdne v Senftenbergu, až dá Ernst vědět a až vše dle jejich plánu připraví. Ten plán spolu diskutovali skoro dvě hodiny než Pavel vyrazil z Branbenburgu na cestu k domovu. A z Ernstova vyjádření a ze zaujetí pro věc vycítil, že se na jeho organizační schopnosti může plně spolehnout.

Plán "na totální odhalení" záměny identity dvojčat spočíval v následujícím... ale vždyť je to vlastně "podraz", napadlo ho... asi jo! Ve stručnosti si v duchu probral základní průběh připravované "akce": Simona-Iveta pracuje v současné době v nemocnici v Senftenbergu jako zdravotní sestra, nikdo ji tam před nástupem do zaměstnání neznal, všechny kamarádky měla v nemocnici v Brandenburg, i včetně jedné důvěrné kamarádky. "Pokud tuto kamarádku přemluvíme,

aby Simonu-Ivetu oslovila v Senftenbergu na pracovišti v nemocnici... můžeme z povzdálí sledovat, zdal ji Simona-Iveta pozná... poznat by ji neměla, pokud jsou naše předpoklady správné... nikdy se totiž neviděly... hlavně aby ona kamarádka byla ochotná to podstoupit," přemítal již poněkolkáté Pavel. Ale Ernst to určitě zařídí.

Tak takhle Pavel přemýšlel skoro celou cestu domů. A ten "podraz"...? Proč by policie neměla na podraz odpovědět podrazem? Snad jim to nikdo nebude vyčítat, ten nestandardní postup! Určitě to vyjde... a projde!

V pátek ráno dorazil do práce o něco dříve než obvykle. Dnes se do práce dokonce těšil, protože měl tušení, že by se tam za ty dva dny jeho nepřítomnosti mohlo stát mnoho nového a zajímavého. Stalo se!

Jak se Honza Klíma dozvěděl, že je Vidrna ve své kanceláři nikdo netuší – je to u něho běžné,

ale pouhých třicet vteřin vzápětí už seděl u Pavlova stolu. "Případ kolínský hřbitov vyřešen," nahlásil a zůstal zticha jako lidé, kteří čekají "na pochvalné poklepání na rameno".

"Jsem rád, že tě po dvou dnech zase vidím, co bych si bez tebe počal," prohlásil s ironickým úsměvem Vidrna. "Tuším, že se chystáš postavit do pozoru a podrobně referovat... asi si chceš zasloužit pochvalu" neodpustil si dál malý žert na přivítanou.

"Pochvala by se šikla, ale není to podstatné," kontroval Klíma rozmařile, "důležité je, že kauza *"kolínský hřbitov"* je vyřešena. Sice jsem ji nevyřešil já, ale alespoň malou pochvalu bych si teda fakt zasloužil, nebo snad ne? Nemusí všechny zásluhy vyžrat hradečáci – víš přeci o čem mluvím..."

"Moc ne, ale povídej, ať jsem v obraze," vyzval Klímu Vidrna. "Ať nemusím podrobně číst

tvou zprávu, mám teď jiné starosti, o kterých ti řeknu vzápětí."

"Tak jo: Jak víš, tak prvotní byla spolupráce s hradeckou kriminálkou, která měla jakési indicie o tom, že na výkupu ukradených barevných kovů se podílí jedna slévárna v jejich rajonu. Tak jsem se s nima spojil a upozornil je na to, že i lup z kolínského hřbitova by mohl být realizován možná tímto způsobem... a čekali jsme. No, čekali... oni tu slévárnu delší čas monitorovali. A pak to přišlo. Ve středu večer přijela bílá dodávka... ale zkrátím to, v dodávce byly i kovy "od nás". Komando posádku zatklo a teď nastane obvyklý proces – výslechy, dokazování, seznamy ukradených věcí, jsem s hradečákama v trvalém kontaktu. Hradecká kriminálka to označuje jako velmi rozsáhlý případ. Ale my už budeme figurovat jako svědci a dodavatelé přitěžujících důkazů," dokončil Klíma svoji zprávu.

"Tak fajn, udělej všechno, co po tobě budou

žádat. Alespoň máme další případ z krku," ukončil tuhle kausu Vidrna a bylo vidět, že celou diskuzi vnímá jen tak napůl, protože je plný zážitků z Německa a plný očekávání dnů příštích v tomto případě. Dokud tento případ nebude na sto procent uzavřen, asi to jiné nebude.

A potom seznámil svého stávajícího partáka v případě "mrtvé z lužního lesa" se vším, co se zatím stalo a co se asi v nejbližších dnech stane. "Ale, Honzo, moc mě mrzí, že tě nemohu do toho Německa vzít sebou. Ale to bys musel alespoň trochu znát německy. Až budeme mít něco v Anglii, tak pojeděš zase ty. Já anglicky neumím. Ale neboj se, všechno se dozvíš. A hlavně doufám, že případ příští týden uzavřeme! To je v tuhle chvíli rozhodující. Doufám, že to vezmeš i jako svůj "úspěch"."

Konstatováním, že případ asi příští týden uzavřou – bohužel v Německu – pro něho všechno neskončilo. Zbývalo, pro jistotu, prověřit a dořešit

pár důkazů, které si přivezl od německých kolegů. Zavolał Karasovi do krajské laboratoře a informoval ho o svém přání a nezapomněł dodat, že to potřebuje "včera". Jednalo se o analýzu vzorků, které jim tam večer, při cestě z Brandenburgu, doručil. Potřeboval porovnat vzorky lan, odebrané techniky krajské laboratoře na kovové konstrukci u místa činu se vzorky odebranými přímo na Hoffmannově lodi. A taky v krajské laboratoři ještě nezávisle na německé laboratoři porovnat otisky prstů, u kterých se nepodařilo určit stoprocentní shodu s daktylkami mrtvé.

Šéf laborky Karas měl ještě něco na srdci: "Vidím, že se tvůj případ chýlí ke konci. Doufám, že mi potom dáš krátkou zprávu o tom, jak jste to vyřešili."

"A prosím tě proč," překvapeně se optal Vidrna.

Ale Karas ho poněkud uzemnil: " Víš, já si dělám takovou menší statistiku případů, na kterých jsem se podílel a které byly úspěšně vyřešeny. Doufám, že mi to nemáš za zlé."

"Jasně, pro tebe všechno! Ale tohle mi udělej co nejdřív." Takže laboratorní výsledky budou určitě co nejdřív.

"A ještě dnes, pokud možno ihned, musím informovat ředitele – jistě ho dobrá zpráva potěší. A taky si musím zažádat o další služební cestu do Německa na příští týden, i když zatím přesný termín neznám," připomněl si Vídrna v duchu nezbytnosti, které musí zařídit. Všechno zařizování dělal s jakýmsi uvolněním... v předtuše blížícího se ukončení případu...

XVII.

V úterý odpoledne se objevil na Vidrnově počítači rozhodující mail od Ernsta Gablera k akci "podraz", lépe řečeno k akci "konečné dokázání a uzavření" případu "mrtvé z lužního lesa", kterým se Pavel zabýval už... s přestávkami nekonečných 53 dnů:

Mail zněl:

Pavle, akce se uskuteční ve čtvrtek ráno v nemocnici v Senftenbergu. Přijed' ve středu 27. listopadu do 18. hodiny do hotelu "Lausitzerstube" ve městě Lauta, 10 km jihovýchodně od Senftenbergu. Tam domluvíme podrobnosti. Ernst.

"Tak jo, konečně se blížíme k závěru," vzal Vidrna zprávu na vědomí s klidem, který byl ovšem jen předstíraný, protože výsledek byl...

Jeho prvořadou starostí v tomto okamžiku bylo zajistit si povolení k cestě.

Pavel Vidrna dorazil do Lauty pár minut před osmnáctou hodinou, díky dobře nastavené navigaci v autě. Kdyby už byla ta prokletá severočeská dálnice přes České středohoří dokončená, mohl tady být už o půl hodiny dříve... nebo by mohl o půl hodiny později vyrazit z Kolína. Ale jako státní zaměstnanec nemohl ministerstvo dopravy kritizovat ani v duchu za průtahy ve výstavbě. Prostě tady byl včas a zaparkoval na parkovišti hotelu "*Lausitzerstube*" a odebral se směrem k recepci. Ale už ve vchodu do hotelu ho přivítal Ernst a odvedl do salonku, kde si – Ernst opravdu myslel na všechno – udělali "sídlo štábu" této trochu diskutabilní akce, připravené na zítřek.

"Tak Pavle, tohle je má kolegyně z Brandenburgu komisařka Inge Roithová – to kdybychom potřebovali při akci ženu policistku. Potřebovat určitě budeme. A Inge taky pro mne a

pro tebe prověřovala všechny databáze pohřešovaných. Ale i jinak má bohaté zkušenosti s řešením trestných činů."

"Ahoj Inge, rád vás poznávám. Časem si ještě určitě popovídáme..." s potěšením prohodil Pavel. Inge pro ně – pro něho, určitě vykonala kus poctivé práce.

Ernst pokračoval v představování: "A zde je, Pavle, nejdůležitější osoba naší akce, paní Jollana, zdravotní sestra z nemocnice v Brandenburgu, Jollana Gläserová, přítelkyně Simony Hoffmannové," prohlásil Ernst s trochou pýchy v hlase. Asi na to měl nárok, protože se mu podařilo dotyčnou přesvědčit k účasti na této pro ni náročné akci. Vidrna si to přemlouvání dovedl živě představit.

"Jsem rád, že jste tady," řekl Pavel při potřesení rukou se sestrou Jollanou. "Dovolte mi jednu otázku. Nevadí vám, že se zúčastníte takové

přímo "shakespearovské tragikomedie"?

"Pane komisaři, vůbec mi to nevadí. Pokud někdo Simoně ublížil, jsem ochotna udělat cokoliv. Víte, já ji měla opravdu ráda... byla to hodná holka... taková poctivá a upřímná... ale nevím, proč nyní o ní mluvím v minulém čase."

Sestra Gläserová byla odhodlaná to opravdu udělat – sehrát to připravené "divadlo"..

Vítací formality přerušil Ernst Gabler, trochu netakticky, naprosto realistickým sdělením: "A nyní jdeme na večeři. Pavle, mají tady perfektní pečená vepřová kolena se zelím a "klöse" – znáš a dáš si? A ještě jedna poznámka, Pavle, na vysvětlení, proč jsme zrovna tady. Jistě tě to trochu překvapilo. Ale usoudili jsme, že "hlavní stan" si uděláme trochu za větrem. A do Senftenbergu je to autem jen pár minut. Stačí tohle vysvětlení?"

Večeře byla výborná a hned po ní se

"spiklenecký štáb" začal věnovat detailům provedení celé zítřejší akce. Moc toho k projednání nezbývalo, protože Ernst už byl v Senftenbergu od poledních hodin a zajistil si i potřebnou součinnost od místní kriminálky. I paní Jollana byla plně informována a dokonale připravená na svou nevděčnou roli. Takže jen podrobně se vším seznámili Vidrnu.

XVIII.

"Tak tady možná "sklapne pastička"!" ohodnotil místo, kde se právě nacházel, v duchu Pavel Vidrna. Chodba – vlastně čekárna před ambulancí na interním oddělení Městské kliniky v Senftenbergu, čisté a klidné prostředí, jako "stvořené" pro připravenou akci s kriminálním

podtextem.

V čekárně bylo v tuto dopolední hodinu jen málo pacientů, odběry krve měli už všichni potřební klienti za sebou a akutní případy zatím žádné. Na lavičkách v téhle čekárně a v tuhle chvíli seděli navíc tři trochu nervózní lidé: nejvíce neklidná byla paní Jollana Gläserová, která si teprve tady začala uvědomovat roli, kterou na sebe dobrovolně vzala. Pavel Vidrna se tvářil, ať chtěl nebo nechtěl, podivně nezúčastněně, Inge Roithová seděla trochu napnutě v očekávání příštího dění.

Ernst Gabler přítomen nebyl, protože osoba, na kterou to všechno bylo zaměřeno, ho už jednou viděla – při jeho návštěvě u nich doma v Senftenbergu. Sice to bylo už před měsícem, ale proč se vystavovat riziku, že ho pozná. Jistě byl připraven někde nablízku. A čekal určitě na "jistý úspěch" akce. Ale kdyby mu možná někdo položil přímou otázku, co je to ten jistý úspěch... asi by chvíli váhal s odpovědí. A ta nenápadná žena na konci chodby je jistě policistka z kriminálky ze

Senftenbergu – pro případnou pomoc ze strany místní policie. Všichni čekali beze slova, bez sebemenšího kontaktu mezi sebou – jako by čekali na "vyšetření svých akutních chorob".

A po dvaceti minutách téměř nekonečného čekání se začal odvíjet připravený "scénář této tragikomické hry": staniční sestra interního oddělení přivolala z lůžkové části oddělení sestru Simonu Hoffmannovou – zatím pod tímhle jménem – na ambulanci. A tím začalo ne právě příjemné "představení" o několika obrazech:

Obraz první:

Otevírají se matovým sklem zasklené dveře vedoucí do lůžkové části interního oddělení a do čekárny vstupuje sestra "Simona Hoffmannová", přivolaná staniční sestrou, se spokojeným výrazem ve tváři, netuše žádný problém, jen očekávající nějaký nový úkol ke splnění. Ale úplně jinak se tváří Pavel Vidrna – z jeho výrazu je možné vyčíst jen jedno: bože, ten kreslíř od Karase z krajské

laboratoře tu podobu "mrtvé z lužního lesa" trefil neobyčejně věrohodně. "Vždyť je to vlastně ona: štíhlý obličej se souměrnými ústy a nosem, jemně vystouplé lícní kosti, větší kulaté oči, lehce zvlněné blond vlasy..." odříkává si v duchu Vidrna popis, který má zafixovaný v paměti častým prohlížením. "A decentní nalíčení a uniforma zdravotní sestry ji taky moc sluší..." doplňuje v podvědomí a zůstává v očekávání dalšího dění. On totiž ani jednu ze sester – dvojčat nikdy neviděl, pokud se nepočítá, že viděl tu "mrtvou v lužním lese". Ale pohled na živou nebo mrtvou, to je rozdíl!

Obraz druhý:

Z lavice potažené černou koženkou v rohu čekárny náhle vstává Jollana Gläserová a s rukama rozpaženýma jako k přátelskému objetí na uvítanou přistupuje k "Simoně": "Simono, ježíšmarjá, jsi to ty, to je ale náhoda, vůbec mně nedošlo, že ty teď pracuješ tady... ahoj, jak se máš?" profesionální herečka by to nezvládla lépe – kde se to v sestře

Gläserové vzalo?

Výraz "Simony" se postupně mění z původního spokojeného přes zachmuřený až po... po výraz zoufale se tázající "co se to vlastně děje?": "Promiňte, ale já vás neznám, kdo jste..." zmohla se na impulzivní odpověď, kterou určitě neměla promyšlenou.

"Ale Simono, co to říkáš, já jsem přeci Ute Jentzeková, z brandenburské nemocnice, vždyť jsme se léta vídávaly na nemocničním oddělení," pronesla, nyní už trochu nejistým hlasem, sestra Jollana Gläserová předem "natrénovanou a kriminalisty připravenou" repliku.

"Simona" však trvala na svém: "Opravdu vás neznám, určitě jste se musela splést, asi jsem někomu podobná, promiňte, už musím jít, mám práci na ambulanci, promiňte..."

Paní Jollana Gläserová se zklamaně vrací

zpět a sedá si na lavičku v rohu čekárny.

Obraz třetí:

Dříve, než ohromená "Simona" vykročí přes čekárnu ke vstupu do ambulance, kam měla předtím namířeno, k ní přistupuje Pavel Vídrna a... česky... zde v německé nemocnici... ji osloví: "Ale já znám vás, vy nejste Simona Hoffmannová, ale Iveta Holmanová, sestra Simony Hoffmannové..." říká jasně s důrazem na každé slovo.

Není jasné, zda-li "Simonu Hoffmannovou" více ohromuje čeština nebo sdělený fakt. Z posledních sil, přiškrceným hlasem, dokonce česky, se snaží odporovat: "Ale já jsem opravdu Simona Hoffmannová, a vůbec... co je vám do toho, kdo jsem?"

"Ale to není možné, vy musíte být Iveta Holmanová, protože Simonu Hoffmanovou jsem viděl před skoro dvěma měsíci na břehu Labe u Velkého Oseka v Čechách," pokračuje v

kontroverzním rozhovoru Vidrna, ale stále klidným hlasem.

Takřka na pokraji zhroucení se "Simona" zmáhá na poslední otázku: "A kdo jste vy, že mi tvrdíte takové divné věci?"

"Já jsem Pavel Vidrna a jsem komisařem kriminálního oddělení policie z Kolína."

Obraz čtvrtý:

Nyní vstupuje na scénu komisařka Inge Roithová. Objeví se náhle za Pavlem Vidrnou a nekompromisním hlasem, který dokáže "vyloudit" jen žena profesionálka, osloví "Simonu": "Paní Hoffmannová, mohla byste se nyní jít převléci a potom mě doprovodit na policejní komisařství zde v Senftenbergu?"

Chvilé napjatá k prasknutí... několikanásobná proměna výrazu ve tváři "Simony"... výraz se nakonec ustálí v poloze vyjadřující nepřátelství ke

všemu a všem...: "Ale já teď nemohu, mám tady práci, čekají na mne pacienti..."

"Já myslím, že si s tímhle nemusíte dělat starosti, už jsme vám zařídili vystřídání," ukončuje veškeré pochybnosti o vážnosti situace komisařka Roithová a odchází s nebránicí se "Simonou" do šatny pro sestry na interním oddělení.

Obraz čtvrtý byl zároveň obrazem posledním, který se odehrál v čekárně ambulance interního oddělení Městské kliniky v Senftenbergu. A je-li možné ještě použít divadelní terminologii, všichni aktéři opustili scénu – vlastně tu čekárnu... bez "opony" a bez potlesku.

Zatímco se Inge Roithová "starala" o "Simonu Hoffmannovou", aby ji v pořádku a bez problémů dovezla na komisařství v Senftenbergu, zatímco místní policistka vezla paní Jollanu Gläserovou do hotelu "*Lauzitserstube*" v Lautě, kdyby ji ještě potřebovali pro další konfrontaci,

zeptal se před klinikou Vidrna Gablera: "A co bude teď s Herbertem Hoffmannem? Toho budeme potřebovat taky, především toho!"

"Pavle , buď bez starostí, už dva dny jeho pohyb sledujeme a právě teď ho zajišťuje kriminálka ze Senftenbergu. Je doma a pracuje asi na svých počítačových programech. Opravdu, buď bez starostí, vše probíhá dle našeho plánu. Až jsem sám překvapen, jak to probíhá. Opravdu se blížíme ke zdárnému konci."

XIX.

"A my teď pojedeme na komisariát v Senftenbergu a budeme se zabývat zadrženými," doplnil předchozí rozhovor Gabler, vědom si svého "šéfovství na domácí půdě". Jak jinak!

Cestou se Pavel Vidrna Ernsta nesměle otázel: "Neměl bys námitky, nebo dokonce, je-li to možné, že bych si předběžně s Ivetu Holmanovou promluvil já, samozřejmě česky? Já vím, že tady nemám žádné pravomoce, ale myslím si, že by to bylo dobré. Pokud ovšem bude chtít slečna Holmanová česky mluvit. Ale proč by ne... vzdyť je stále českou občankou," a čekal na Gablerovu odpověď, který byl touto Pavlovou žádostí poněkud překvapen.

Po chvíli však odpověděl: "Myslím si, že to možné je... dokonce vhodné, ale bude u toho přítomna Inge Roithová a budeme váš rozhovor nahrávat. A samozřejmě, pokud s tím bude Iveta Holmanová souhlasit," přitakal po chvíli Ernst a z jeho konstatování vyznělo, že i on je přesvědčen, že dotyčná je opravdu Iveta Holmanová. "Možná to na ní zapůsobí... ale moc si od toho však neslibuj. Za pokus to stojí. Já teď musím vyřídit všechny formality ohledně zadržení obou podezřelých."

A tak asi za hodinu se setkal Pavel Vidrna se slečnou Ivetou Holmanovou – nebo "paní Simonou Hoffmannovou", tentokrát ve vyšetřovací místnosti. Krátce přemítal, jak ji má oslovovat... byl naprosto přesvědčen, že je to Iveta Holmanová. Slečna Holmanová, nyní už v civilních šatech, se chovala poněkud klidněji než na konci "akce" v nemocniční čekárně, byť strohé prostředí vyšetřovací místnosti k takovému uklidnění moc nepřispívalo.

V místnosti byla ještě Inge Roithová, která ovšem do ničeho nezasahovala – pouze obsluhovala diktafon. Pavel Vidrna byl poněkud na rozpacích jak začít. Nebyl si jist, zda-li si Iveta Holmanová plně uvědomila, co se v čekárně na klinice vlastně stalo: "Souhlasíte, abychom hovořili česky? A souhlasíte i s tím, abych s vámi hovořil já, i když nejsem německý policista? Už jsem se vám představil v té čekárně na klinice. Pamatujete si to? A jak vás mám oslovovat? Slečno Iveto Holmanová nebo paní Simono

Hoffmannová?"

Žena sedící proti němu u stolu sebou trhla, i když se snažila předstírat klid: "Jsem Simona Hoffmannová!" a po chvíli: "Ano, můžeme spolu mluvit česky. I když nevím o čem. A ani nevím, proč jsem tady... A už vůbec mi není jasné, proč jste tady vy, český policista, z Kolína, z Česka... proč, já žiju v Německu už více než deset let..."

Vidrna pokračoval v rozhovoru konstatováním pouhých faktů. Byl si plně vědom toho, že "aller Anfang ist schwer": "Dne 23. října odpoledne vás a pana Herberta Hoffmanna navštívil tady v Senftenbergu komisař Ernst Gabler z Brandenburg, aby vás vyslechl na žádost české policie jako svědky ve věci vraždy, která se stala v polovině září na břehu Labe u Kolína v České republice. Oběť byla objevena 5. října a od té doby probíhá vyšetřování. A bohužel, na základě mnoha zjištěných skutečností a provedených důkazů, jste se vy a Herbert Hoffmann stali

hlavními podezřelými za spáchání tohoto činu... Proto jste tady. A proto jsem tady i já!"

"... to není pravda, to není možné... kdo je ta mrtvá..." skočila Vidrnavi do řeči Iveta.

"Ale já jsem přeci neřekl, že tou obětí byla žena, a neřekl vám to ani komisař Gabler před měsícem." Vidrna dál pokračoval s největším klidem, jakého byl schopen: "Kdo to byl, to vám řeknu později. Pojd'me teď trochu do minulosti – jak tvrdíte, jste Simona Hoffmannová, původním jménem Holmanová, narozená 26. května 1983 v Pardubicích, jako dvojče se sestrou – sestry se jmenovali Simona a Iveta Holmanovy."

"Já to netvrdím... je to tak, a byly jsme... jsme... dokonce jednovaječná dvojčata, pro vaši informaci," dodala trochu ironicky, jako by ta "jednovaječnost" měla nějaký význam.

Vidrna v rozhovoru nikterak nespěchal – už

několikrát se mu osvědčilo případného pachatele dotlačit k přiznání pomalým předkládáním důkazů a všech znalostí o jeho osobě: "Chtěl bych se vás zeptat, jestli znáte to místo, kde jsme našli oběť, je to v lužním lese nedaleko Velkého Oseka, taková široká betonová roura pod cestou na břehu řeky?"

"Ne... neznám... nepamatuji se, že bych tam někdy byla! Kde to je?"

"Ale lužní les kolem Labe v tomto úseku řeky znáte, nebo jste znala velmi dobře, vždyť jste se sestrou v mládí trávily mnoho prázdnin u babičky Holmanové ve Velkém Oseku... a jak nám bylo potvrzeno, často jste do míst na břehu Labe chodily nebo jezdily na kole..."

Simona se na téměř minutu odmlčela a očima bloudila po holých stěnách místnosti: "Ano, to máte pravdu, ale už si na to nevzpomínám, je už to hodně dávno..." Bylo na ní vidět překvapení z toho, kolik o ní ten český policista ví... a jistě ví i

mnohem víc, než kolik zatím dává najevo. Byla na ní vidět i odvaha, i zarputilost, ale i beznaděj i zoufalství.

"Ale takové věci se přeci nezapomínají. Ale pojďme dál. Po té tragické události s vašimi rodiči, promiňte mi, že vám to připomínám, jste vy i vaše sestra odešly do Německa, nejprve jako au pair a potom po roce jste obě začaly pracovat jako zdravotní sestry."

"Ano, vždyť jsme obě vystudovaly zdravotní školu, ale to vy jistě víte... co jiného bychom měly dělat. A v Německu se nám líbilo... vždy jsme tam chtěly pracovat a bydlet."

"V Německu se vaše cesty tak trochu rozešly, vy jste se usadila v Brandenburgu a vaše sestra Iveta ve Schwerinu." Vidrna teď přistoupil na hru, že má před sebou Simonu. "Jaké jste spolu měli vztahy, navštěvovali jste se, u jednovaječných dvojčat bývají sourozenecké vztahy dost pevné,"

snažil se vyšetřovatel Vidrna tlačit na ženu sedící před ním přes city. "Nezáviděla vám Iveta, že jste se brzy vdala a už v roce 2008 jste získala německé občanství, když ona zatím byla svobodná a občanství ji nebylo uděleno?"

"Ne... ne, to se moc mýlíte, my jsme se měly vždy moc rády, Iveta s námi jezdila i na dovolené na lodi... i s Herbertem, jako s mým manželem, moc dobře vycházela... ale stále nechápu, proč mi kladete takové otázky... co to má společného s tím "vaším" případem?"

"Na to vám taky později odpovím. Nezměnil se v posledních dvou letech váš vztah k Ivetě Holmanové a taky vztah vašeho manžela k ní? V té době jste se už vy dvě moc nevídaly, zato pan Hoffmann Ivetu ve Schwerinu při svých služebních cestách navštěvoval častěji. Máte pro to nějaké vysvětlení, věděla jste o tom? Řekla jste o tom Ivetě?"

"Nevím, co tím myslíte a z čeho mého manžela podezříváte... jsou to pomluvy... to si schwerinská bytná všechno vymyslela..." ale v tom se Iveta zarazila a začala si uvědomovat, že pokud se dále nebude ovládat, mohla by se podřeknout. Už se to skoro stalo. Ale Vidrna se tvářil, jako by si toho nevšiml. Ale zaregistroval to velmi zřetelně.

"Dobře, když jste byly obě v kontaktu, jistě Iveta věděla o vaší cestě lodí do Čech a taky o vaší chystané velké změně – změně bydliště a zaměstnání, po návratu z plavby. Nechtěla plout třeba s vámi, vždyť s vámi byla na lodi o dovolené několikrát? A plout do Čech, skoro až do Pardubic, do vašeho rodiště a do míst vašeho mládí, bylo jistě lákavé."

"Asi ne... vlastně určitě ne, o téhle naší plavbě nevěděla, rozhodli jsme se krátce před odplutím. Ale o tom, že se chceme přestěhovat a změnit zaměstnání, o tom jsme spolu mluvily. Ale

jen tak neurčitě..." Moc důvěryhodně tohle sdělení však nezaznělo.

"A můžete mi teda říci, kde se v současné době vaše sestra Iveta nachází? Jistě jste s ní mluvila, když jste se vrátili z Česka, jistě jste jí oznámila svoji novou adresu a nemohu nevěřit, že vás během uplynulých dvou měsíců nepřijela do nového bydliště navštívit." Vidrnovo absolutní přesvědčení, že má před sebou Ivetu a ne Simonu, ho nutilo hledat nějakou skulinu, kterou by "protlačil" patřičný důkaz a možná i získal Ivetino přiznání.

Simona byla na rozpacích, jak odpovědět. Byla si vědoma toho, že nyní záleží na každém slově které pronese... ale už jí trochu docházely síly: "Kde je Iveta nevím.. telefon mi nebere... pouze vím, že se chtěla vrátit domů, do Česka... už tady v Německu neviděla nějakou perspektivu... asi to tak udělala... nevím kde je..."

"Ale paní Hoffmannová, v uplynulých týdnech česká a německá policie velmi intenzivně po Ivetě Holmanové pátrala a nepodařilo se jim ji objevit. Můžete mi to nějak vysvětlit. Můžete mi vysvětlit, proč by se skrývala, proč by se chtěla stát nezvěstnou?"

Mlčení Simony nebylo nikterak překvapující, vždyť co by k tomu mohla dodat, jen něco naprosto zbytečného... něco, čemu by ten policista stejně nevěřil. "Asi jste špatně hledali, nikdo není povinnen se hned někde hlásit... a nebo nakonec odjela někam jinam."

"A ještě poslední dvě otázky, paní Simono," obrátil se na vyslýchanou Pavel Vidrna, protože tyhle dvě otázky považoval za rozhodující: "Chtěla jste vědět, proč jste tady a taky, jestli to opravdu chcete vědět, kdo byla ta oběť, kterou jsme našli v lužním lese na břehu Labe u Kolína?"

"Ano, samozřejmě to chci vědět... pokud mi

ovšem, pane komisaři, nebudete říkat nějaké výmysly..." nevzdávala svou situaci Iveta Holmanová.

"My sdělujeme je ověřené informace..." začal pomalu a rozvážně svoji "závěrečnou řeč" Vidrna. "A určitě ty informace, ta sdělení, ta fakta, pro vás nebudou nikterak příjemná."

Simona Hoffmannová se trochu vzpamatovala a tvářila se, jako by byla ochotna a schopna přijmout jakékoliv, i nepříznivé informace. Ale určitě ji to stálo obrovské úsilí.

"Budu stručný, protože další detaily bude řešit německá policie: ta mrtvá, ano, byla to žena, koho jsme našli na břehu Labe u Velkého Oseka, je to beze všech pochybností Simona Hoffmannová, manželka Herberta Hoffmanna a sestra Ivety Holmanové. Svědčí o tom nezpochybnitelné rozborů DNA a taky nezpochybnitelné analýzy otisků prstů. A teď proč

jste tady vy. Na základě všech šetření jste Iveta Holmanová, sestra zavražděné Simony Hoffmannové. Svědčí o tom nezvratné rozborů DNA a taky nezpochybnitelné analýzy otisků prstů.

A vy se za svou sestru vydáváte, já bych to nazval... že jste ji ukradla identitu a že společně s Herbertem Hoffmannem jste se na vraždě Simony Hoffmannové podílela... Jenom tohle jsem vám chtěl říct," ukončil své obvinění – neoficiální, Pavel Vidrna.

Na Ivetu Holmanovou to zapůsobilo velmi tragicky... neměla daleko od zhroucení. A proto v tom okamžiku musela zasáhnout přisedící Inge Roithová, samozřejmě německy: "Pavle, promiňte, vyšetřovaná už není schopná dále komunikovat, musíme udělat přestávku..." A tiše dodala k Pavlovi: "Snad se brzo vzpamatuje."

Za patnáct minut, po vypité sklenici vody a kávy z plastového kelímku, který ji Inge Roithová přinesla z automatu, projevila Iveta Holmanová

přání pokračovat v rozhovoru s Pavlem Vidrnou – asi si uvědomila, že mluvit česky o tom, co bude dále následovat, bude pro ni méně bolestné než hledat vhodná německá slova. Zdála se být téměř "smířena s osudem" a rozhodnuta...

I Pavel Vidrna na ní pozoroval viditelnou změnu. Výraz v obličeji zatím nevyjadřoval úplné odhodlání všechno vypovědět, byl pouze slabou předzvěstí očekávané... úlevy. A to nejen od vypětí z tohoto rozhovoru, ale možná od několikaměsíčního napětí, strachu i výčitek svědomí, které jistě do těchto chvil každodenně prožívala.

"Asi jste se už rozhodla, že vás mohu oslovovat slečno Holmanová," chtěl si Vidrna ověřit její odhodlání mluvit pravdu.

"Ano, jsem Iveta Holmanová a za svoji sestru Simonu jsem se už tři měsíce vydávala?" začala Iveta skoro pevným hlasem, který se však vzápětí

opět "zlomil".

"Nám dalo hodně času a úsilí, než jsme zjistili totožnost oběti, než jsme zjistili, jak byla usmrcena, než jsme přišli na to, jak byla uložena tam na břehu Labe, museli jsme dlouho pátrat po těch, kteří to udělali... teď už to víme... ale stále nám není jasný motiv toho nelidského činu..." chtěl Pavel Vidrna tímto úvodem Ivetu "rozpovídat", něco jako impulz k upřímné zpovědi, na který, dle jeho mínění, byla už téměř duševně připravena.

"My jsme se měly se Simonou moc rády... ale pak přišla ta nehoda našich rodičů, odjely jsme do Německa na "hlídání dětí" a tam jsme se musely rozejít... ale do toho Německa jsme chtěly... vždycky se nám tam líbilo... s rodiči jsme jezdili k Baltu... zůstaly jsme od sebe i potom, když jsme si našly zaměstnání. Já jsem pracovala ve Schwerinu a Simona si našla místo v Brandenburgu... není to sice moc daleko, ale přeci, vídaly jsme se málo, párkrát u nich na lodi o dovolené. A já jsem se

cítila nějak osamocená." odmlčela se Iveta a jako by nabírala síly k dalšímu vyprávění. Ano, zatím to vyznívalo jako vyprávění. Na delší dobu se odmlčela...

XX.

Ticho ve vyšetřovací místnosti už trvalo hodně dlouho. Iveta se ve svém vyprávění jaksí zadržela. Proto se Vídrna rozhodl dát svou otázkou podnět k pokračování: "A Simona se taky vdala a potom, na rozdíl od vás, získala taky německé občanství..." Ale ani nedokončil větu... Iveta Holmanová se opět probudila ze svého letargického zamyšlení.

"... to obojí jsem ji moc záviděla, bylo to něco, co se mi skoro osm let nedařilo získat... a ona měla takové štěstí... chápete to vůbec, bylo to spravedlivé? Nebylo, vůbec to nebylo spravedlivé!" Iveta se opět odmlčela. "Ale Simona měla taky problémy, Herbert chtěl pořád dítě... a jaksi jim to nešlo... prý za to mohla Simona ..."

"To pro něho to dítě mělo takový význam, tak velký, že to potom skončilo..." ale Vidrna se neodvážil tuhle větu dokončit a opět nechal pokračovat Ivetu.

"Herbert byl tou myšlenkou úplně posedlý, když Simona získala občanství, tak možná chtěl i dítě adoptovat, jednou mi to dokonce řekl, ale to až později, když jsme se "dali dohromady"." Iveta nyní mluvila chladně, jako by se jí tahle záležitost vůbec netýkala. Ale týkala se jí až moc, byl to jen obvyklý projev střídání citů a bezcitnosti ve vypjaté situaci. "Jednou za mnou přijel, zdržel se

přes noc a ráno mi dal šílenou nabídku... neptejte se mě jakou... tím to všechno začalo. Já jsem v té době na tom taky nebyla nejlíp..."

Pavel Vidrna dlouho váhal, jakou další otázku Ivetě položí. Rozhlížel se po ostatních přítomných v místnosti, zda-li mu někdo nepomůže, třeba Inge Roithová – jako žena, ale pak si uvědomil, že nikdo jejich rozhovoru nerozumí a je tedy na to sám. Chtěl svou otázkou postoupit trochu dál, k vlastnímu činu: "A kdy jste začali přemýšlet o tom, že tenhle problém vyřešíte zmizením Simony a použitím její identity?" Použití slova "zmizení" mu v tom vypjatém okamžiku připadalo vhodnější než slovo kruté... zabití..., tím by mohl Ivetu úplně zlomit a odradit od další výpovědi.

Otázka Ivetu překvapila a opět ji vrátila do kruté reality... proč je vlastně tady... v policejní vyšetřovací místnosti... vlastně obviněná ze zabití své sestry... : "Ale já jsem ji opravdu nezabila," až se zalekla výrazu zabila. "Všechno to vymyslel

Herbert, promýšlel to strašně dlouho, ten výlet na lodi, ty prášky na spaní, stěhování a změna zaměstnání, stále na to myslel a pořád to piloval k dokonalosti. A zatáhl do toho i mne... nechala jsem se od něho zblbnout... víte, on má dar mluvit strašně přesvědčivě, že si ani neuvědomíte následky."

Vidrna si nemohl neodpustit – pro kriminalistu téměř běžnou, léty naučenou otázku: "A to jste si mysleli, že se vám celý tenhle šílený plán zdaří, že vám to projde?"

"Já jsem nad tím vůbec nepřemýšlela, Herbert mluvil vždy tak přesvědčivě."

"Ale to místo pro uložení mrtvé Simony jste vymyslela vy!" pronesl nekompromisně.

"Když Herbert naplánoval "nechání" Simony v Česku během plavby po Labi, tak na mě chtěl, abych vymyslela spolehlivé místo, protože věděl,

že tam kolem Kolína to dobře znám. A to jsem znala... ale to vy víte... kolem Oseka... mnohokrát jsme se v té rouře schovávaly před deštěm... bylo to takové naše tajné místo, nikdo jiný o něm nevěděl." Iveta vše sdělovala jako... jako zážitky z mládí, z dětství. Úleva po prožitém napětí?

"Ale po deseti letech tam nemusela ta roura být," snažil se Vidrna udržet tok vyprávění a vhodně volenými narážkami usměrňoval Ivetu k pokračování.

"Já jsem se tam jela začátkem září podívat... a potom jsem jela nakonec vlakem do Kolína, kde na mne Herbert čekal s lodí na ostrově v Kolíně. A se Simonou..." rozplakala se.

Nyní už zbýval k přiznání jen jeden fakt – kdo zabil Simonu, když byla v hlubokém spánku po požití sedativ. Detaily uložení mrtvé z lodi už Vidrna nepotřeboval znát, protože ty jistě byly totožné s tím, co jim napověděla rekonstrukce –

jinak to ani nebylo možné provést. Přesto položil rozhodující otázku a byl velmi zvědav na odpověď: "Simona byla ve spánku udušena, kdo z vás to udělal?"

"Já ne... opravdu ne, já bych svoji sestru neměla odvahu zabít... musíte mi věřit... když jsem na loď v Kolíně přijela, byla už Simona mrtvá..." odmlčela se. "Herbert mi řekl, že umřela na ty prášky," a Iveta opět upadla do mlčení ze zoufalství.

Ale po chvíli pronesla něco, co Vidrnu poněkud rozhodilo: "Ale co teď se mnou bude, já jsem už dva měsíce v jiném stavu..." A určitě s Herbertem, domyslel si Vidrna.

Požádal Inge Roithovou o zastavení diktafonu a... odvedení Ivety Holmanové do vazby – nebo vlastně do "péče" německé policie, protože on vlastně ukončil jen takový "nezávazný rozhovor s podezřelou" a na další pokračování vyšetřování

nebyl kompetentní.

Ve vedlejší kanceláři na něho už netrpělivě čekal Ernst Gabler a byl "jeden velký otazník". Pochopitelně, z rozhovoru Vidrny s Ivetou Holmanovou nerozuměl ani slovo. A proto hned položil velmi příhodnou otázku: "Spokojen? Co jsi se dozvěděl?"

Pavel ho chtěl trochu "potrápit" a tak odpověděl poněkud neurčitě: "Určitě už máš připraveného překladatele pro náš záznam rozhvoru. Jistě moji míru spokojenosti posoudíš sám, až si to přečteš..." A aby ztlumil napětí téhle chvíle, po chvíli dodal: "Přiznala se! A co Hoffmann, jak jsi s ním daleko? Máte už ho tady? Jak se chová?"

Ernst Gabler chtěl Pavlovi Vidrnovi to "potrápení" okamžitě vrátit: "Zatím o něm nevíme, někam nám zmizel... no jo, беру zpět, máme ho ve vazbě, vyslechneme ho až zítra, chce advokáta,

jinak nic neřekne. Ale ten tvůj výslech Ivety Holmanové se nám bude hodit... k tomu nebude moci nic namítat... uvidíme zítra ráno."

"Ernste, mám k tomu jednu připomínku. Iveta Holmanová odmítá, že by Simonu zabila udušením – to byla, jak jistě víš příčina smrti, jistě to bude svalovat na Ernsta... a on pochopitelně na ni... tohle odhalit bude asi velký problém..." chtěl Pavel upozornit na problémy, které na Ernsta čekají při výslechu Herberta Hoffmanna a při podávání žaloby na oba. Obvinění a soud budou jistě probíhat zde v Německu.

"Asi se budu muset soudu zúčastnit," povzdechl si Vidrna. Bude zde v Senftenbergu? Teď hlavně musím doma připravit všechny potřebné podklady.

Pavel Vidrna, Ernst Gabler a Inge Roithová se sešli v podvečer v hotelu "*Lauzitzerhof*" v Lautě, aby se připravili na zítřejší pokračování výslechů.

Před pár hodinami usoudili, že sestru Jollanu Gläserovou už nebudou potřebovat a tak s ní místní policistka vyrazila autem domů do Brandenburg. A samozřejmě ji všichni poděkovali za "dobře odvedenou práci" – i když ta její práce trvala jen pár minut, důležitých pár minut.

Po večeři stručně přetlumočil Pavel Vidrna svým německým kolegům rozhovor s Ivetou Holmanovou – i to, že se přiznala k podílu na "zmizení" Simony Hoffmannové společně s Herbertem Hoffmannem. "Ale vraždu své sestry, myslím to udušení ve spánku, zásadně odmítá a tvrdí, že když večer přijela vlakem do Kolína a přišla na loď, byla už Simona mrtvá. A vše svaluje na Herberta Hoffmanna. Dokázat, kdo to

udělal, bude asi velmi obtížné," zdůraznil Pavel. A ještě položil Ernstovi zásadní otázku, týkající se zítřejšího výslechu Hoffmanna: "A co vlastně o něm víme. Předpokládám, že jsi o něm něco zjistil?"

Ernst touto otázkou nebyl překvapen: "Jasně, víme o něm skoro všechno. Něco jsem zjistil při hledání obou děvčat ve Schwerinu a v Brandenburgu, zbytek vypátrala Inge, která je na tohle zjišťování machr, hlavně v počítačových databázích, vid', Inge?" Inge zareagovala jen mírným pousmáním – jako že je to samozřejmost.

"No tak mi alespoň něco stručně řekněte, ať mám přehled, jaký má osobnostní profil člověk, který možná zavraždil svoji manželku," chtěl vědět důležité informace Pavel.

Ernst se zatvářil udiveně nad termínem "osobnostní profil vraha", ale žádané informace poskytl – světe div se, z paměti: "Naprosto vzorný

a bezúhonný člověk. Herbert Hoffmann je 34 let starý, od narození bydlel v Brandenburgu, ve 20-ti letech přišel tragicky o rodiče, jiné příbuzné nemá, vystudoval vysokou školu elektrotechnickou, před osmi lety se oženil se Simonou Holmanovou, bezdětný, pracuje jako samostatný programátor a konzultant pro informační systémy, zvláště v oblasti počítačové bezpečnosti, je v tom oboru renomovaný odborník, nemá žádné záznamy v rejstříku trestů. A má, jak jistě víš, vlastně měl, motorovou jachtu, po rodičích, se kterou vykonal tu "osudnou" cestu k vám. Ale 1. října se náhle odstěhoval do Senftenbergu – i za cenu, že v Brandenburgu a okolí ukončil některé dohody o spolupráci a svou jachtu nabídl k prodeji. Myslím si, že tenhle prodej jeho jachty taky o něčem svědčí. Ty bys chtěl mít loď, na které "zemřela" tvá manželka? A ještě: některé otisky prstů, které jsme získali v obou bytech a samozřejmě na lodi, patří určitě, jak jinak, jemu. Ale bylo by divné, kdyby tomu tak nebylo. To není patřičná stopa, to je samozřejmost."

"A tento člověk je s největší pravděpodobností strůjcem smrti své manželky," přemítal v duchu Vidrna. "Že by opravdu chladný "počítačový" mozek? Ale to se zítra uvidí. Zítra mají naplánovaný jeho výslech. Určitě se ho musí zúčastnit. Ale dozví se při tomhle výslechu něco podstatného? Jak se bude Hoffman chovat? Uzná svoji vinu a přizná se – pod tíhou všech důkazů, které proti němu mají? A jsou ty důkazy dostatečné?"

I policisté potřebují relaxaci. Po této krátké poradě pozval Ernst Pavla a Inge na bowling, který byl v přízemí jejich hotelu "*Lauzitzerstube*" v Lautě. Pavel se zdráhal, protože tohle v životě nikdy nehrál. Ale co, všechno je dobré zkusit a všechno je jednou poprvé. Po dvou hodinách hry uznal, že je to docela prima zábava.

No a jak to dopadlo? Oběma kolegům dala na "frak" Inge, která se potom musela přiznat, že

bowling hraje často a je dokonce členkou jednoho bowlingového klubu v Brandenburgu. Ani Ernst to o ní nevěděl. Spát šli všichni s očekáváním, jak zítřejší výslech Herberta Hoffmanna dopadne. Ale to se nedá předem ani náhodou odhadnout.

XXII.

Druhý den v devět hodin dopoledne poprvé uviděl Pavel Vidrna Herberta Hoffmanna "in natura" – ve vyšetřovací místnosti senftenberské policie. Jeho popis skoro přesně odpovídal popisu, který mu řekl správce týnecké maríny (výborné pozorovací schopnosti) a taky jak ho viděl na záznamu z nymburského zdymadla: vyšší statné postavy, světle hnědé vlasy, vůbec nevypadal jako člověk, který tráví většinu dne u

počítače... ale nyní měl obličej poznamenaný jistě ne klidnou nocí strávenou v policejní vazbě. A taky procedurou odebrání vzorků DNA a otisků prstů a fotografováním. Ale už po prvních slovech se jevil být odhodlaným a "rovnocenným protivníkem policie". Nebo si to alespoň myslel.

Do Senftenbergu odjeli všichni tři, Pavel Vídrna, Ernst Gabler a Inge Roithová už brzo ráno, aby se mohli seznámit s překladem "rozhovoru" Pavla s Ivetou Holmanovou, kterou přes noc vypracoval povoláný překladatel. A taky si chtěl Ernst dokonale promyslet strategii výslechu Herberta Hoffmanna a naplánovat si dobře otázky, které mu bude pokládat. Nic nechtěl nechat náhodě, zvláště v takto komplikovaném případě.

Ve vyšetřovací místnosti zaujali svá místa kromě vyšetřovaného Herberta Hoffmanna i jeho advokát, který narychlo přijel z Branbenburgu. Byl to pravděpodobně právník, který s Herbertem spolupracoval už delší dobu v rámci jeho

profesního působení. Vedení výslechu se ujal komisař Ernst Gabler spolu s komisařkou Inge Roithovou. Pavel Vidrna vše sledoval z vedlejší místnosti: průhledným zrcadlem a interkomem. Nechtěl do výslechu nikterá zasahovat. Ze dvou důvodů: nebyl německý policista a mohly by působit problémy jazykové bariéry. Gabler to zvládne i bez něho. Zvládl!

"Jste Herbert Hoffmann, věk 34 let, momentálně bydlištěm v Senftenbergu, do konce září letošního roku bydliště v Brandengurgu?" upřesnil nacionále vyslýchaného Gabler.

"Ano, jsem Herbert Hoffmann, ale zatím nevím, proč mě zde zadržujete? Obvinění, které jste mi včera sdělili – že jsem zabil svoji manželku, považuji za nesmyslná," byla první slova Hoffmanna. Ale nezněla vůbec přesvědčivě, hlavně v otázce důvodu zadržení.

S další otázkou se připojil ještě Hoffmannův

advokát doktor Joachim Grabowski: "Můj klient by ještě rád věděl, jestli jste o jeho zadržení informovali jeho manželku Simonu Hoffmannovou. Od včerejška jste mu nedali možnost se s ní spojit. Jistě uznáte, že má obavy, co si jeho manželka myslí o tom, proč není doma."

Gabler přešel právníkovu připomínku bez povšimnutí a znovu vznesl připravené obvinění: "Pane Hoffmanne, jste obviněný, že jste se při plavbě na své lodi "*Janine*" do České Republiky letos v září podílel na usmrcení své manželky Simony Hoffmannové a potom její mrtvolu uložil na skryté místo na břehu Labe u Velkého Oseka, u Kolína v Čechách. Toto obvinění jsem vám sdělil už včera a trvám na něm. A dnes jsme tady proto, abychom si vše vysvětlili, lépe řečeno, abychom vám toto obvinění dokázali." Gablerova slova zněla nesmlouvavě, možná až tvrdě – ale byl si určitě jist svým prohlášením.

Reakce Herberta Hoffmanna byla až

neuvěřitelně klidná. I Pavlovi Vidrnovi ve vedlejší místnosti proběhlo hlavou... opět něco o "computerové kalkulaci". "To je naprostý nesmysl, oba, já i manželka, jsme se vrátili v pořádku domů do Brandenburgu. A pokud se nemýlím, tak jste nás, pane komisaři, navštívil koncem října zde v Senftenbergu a moji manželku jste na vlastní oči viděl a mluvil jste s ní... Tohle vaše obvinění je proto naprosto nesmyslné!"

Hned bylo znát, že vyšetřující Ernst Gabler je na podobný argument připraven: "Ano, to máte pravdu, 23. října jsem vás navštívil a mluvil s vámi pouze jako se svědky, kteří se pohybovali v místě činu v době, kdy se pravděpodobně čin stal. Ale to ještě česká policie neznala totožnost mrtvé. Nyní je totožnost mrtvé známá... a je to právě vaše manželka Simona Hoffmannová. A už při této návštěvě jste mi oba lhali. Oba... vy a ta žena, která se za vaši manželku do včerejšího dne vydávala..."

Hoffmann střídavě hleděl, možná bezmyšlenkovitě, na svého advokáta a na oba vyšetřovatele a hledal slova, kterými by mohl na to, co mu právě Gabler sdělil, reagovat. Slova našel, ale jeho počáteční předstíraná jistota přišla vniveč: "A kdo je tedy moje manželka, ta, která pracuje v místní nemocnici a kterou vy omylem považujete za mrtvou... dokonce za zavražděnou... to mi řekněte... a teprve potom mě obviňujte..."

"Pane Hoffmanne, vy jako počítačový expert jistě uznáte, že v dnešní době jsou základem všeho věrohodné a nezpochybnitelné informace. A ty my máme: tou nejdůležitější informací je, že vaše manželka Simona Hoffmannová je mrtvá a za vaši manželku se vydává vaše švagrová, sestra vaší manželky, slečna Iveta Holmanová, do konce září zdravotní sestra v nemocnici ve Schwerinu. Iveta Holmanová byla včera taky zatčena pro podíl na smrti své sestry Simony a při výslechu se ke všemu přiznala." Takhle nekompromisně nastolil Ernst Gabler další postup vyšetřování. Tímto sdělením

byl nejvíce překvapen advokát Grabowski. Nebylo to nic překvapujícího – jednak jistě neměl čas se svým klientem o celé kauze diskutovat, možná se mu jeho klient dosud nepřiznal a možná ani neměl dostatečné zkušenosti s kausami v trestním řízení. Proto nastala v dalším rozhovoru vyšetřujících s vyšetřovaným a jeho advokátem mlčenlivá pauza.

Mlčení přerušil avokát Grabowski: "Pane komisaři, potřeboval bych si se svým klientem asi dvacet minut promluvit. O samotě, bez vašeho odposlechu a bez vašich kamer, umožníte nám to? Myslím, že to bude pro další výsledky prospěšné. Mohu s tím počítat?"

"Ano, to vám umožním, víme, že jste přijel z Brandenburg na poslední chvíli a bez potřebné znalosti celého případu. Ale pouze těch dvacet minut, potom budeme pokračovat," přivoliil k takovému postupu Gabler. I on se chtěl o dalším postupu poradit, nejen s Vidrnou – vyžádaná přestávka se mu proto taky hodila.

"Pavle, mám nyní Hoffmanna seznámit se všemi důkazy, které proti němu máme? Nestačí jen přiznání Ivety Holmanové? Co myslíš, přizná se ten Hoffmann?" Otázky, pochybnosti... těžko posoudit. Gabler byl trochu na rozpacích, jak dál pokračovat.

Vidrna byl pragmatik, vždy jednal přímo a na rovinu a proto odpověděl: "Sděl mu všechny důkazy, seznam ho s přiznáním Ivety... ať mají s advokátem o čem přemýšlet. Stejně se tomu nevyhneme! Uvidíš, že se stejně budou chtít s tím přiznáním Ivety seznámit. Jsem přesvědčen, že další průběh dokazování bude o tom, kdo vlastně v konečné fázi způsobil Simoninu smrt. Jistě to bude chtít Hoffmann na Ivetu hodit. A Iveta to hodila na Hoffmanna... S tím musíme počítat."

Jakoby Vidrna předvídal další postup advokáta. Po půlhodinové přestávce pokračoval výslech a první slovo si vzal právě advokát

doktor Grabowski: "Rádi bychom se seznámili se zápisem o výsledku manželky pana Hoffmanna, i když vy tvrdíte, že to jeho manželka není. To by mělo být taky předmětem dokazování. Ta identita paní Hoffmanové."

Komisař Gabler pokračoval naprosto nekompromisně: "Vidím, že vám nejprve musíme dokázat, že domnělá manželka je opravdu Iveta Holmanová, sestra Simony Hoffmannové. Dne 23. října, když jsem vás, pane Hoffmanně, navštívil, ještě nebyla známa totožnost mrtvé. Ale to už jsem vám řekl. To se české policii podařilo zjistit až začátkem listopadu... a vzniklo podezření, že mrtvou je pravděpodobně, dnes už to víme určitě, jedna ze sester – dvojčat Holmanových, narozených v Pardubicích, které se potom odstěhovali do Německa. Simona pracovala jako zdravotní sestra v Brandenburku, kde jste ji poznal a oženil se s ní a taky na základě toho získala německé občanství. A druhá sestra Iveta pracovala jako zdravotní sestra ve Schwerinu..."

Hoffmann pozorně naslouchal a hned poznamenal: "Ano, to máte pravdu, ale pokud vím, tak se švagrová Iveta vrátila zpátky do Čech, snad někdy začátkem října. Měla by teď být někde tam.."

Gabler se nedal přerušit: "A potom obě daly ke stejnému datu výpověď ze svých zaměstnání a rozhodly se změnit bydliště... i když každá z jiných pohnutek. Z jakých, to bych nechtěl nyní spekulovat. Víím jen, že to už bylo na základě vámi dlouho dopředu připraveného plánu, jak se zbavit manželky a pro Ivetu získat novou identitu."

"To je naprostý nesmysl... ten váš "dopředu připravený plán"... ale stále jste nám nedokázal, že mrtvou je dle vašich domněnek, nebo dokonce dle domněnek české policie, Simona Hoffmannová a "fiktivní manželkou" mého klienta Iveta Holmanová..." vložil se opět do rozhovoru advokát.

"Ano, i na to vám odpovím. Tato skutečnost byla prokázána bez jakýchkoliv pochybností provedenými rozbory DNA a porovnáním otisků prstů. A taky výslechy svědků, podle kterých jsme určili pohyb obou žen během měsíce září. A nakonec, jak už jsem řekl, Iveta Holmanová se ke všemu přiznala. Se všemi výsledky vyšetřování se budete moci seznámit. To je všechno k záměně identity – možná bych měl použít termín "k ukradnutí identity". Máte nějaké argumenty proti tomu, co jsem nyní řekl, pane advokáte nebo pane Hoffmane? Všechny uvedené důkazy vám předložíme."

Právní zástupce chvíli s obviněným Hoffmannem potichu diskutoval a potom znenádání kapituloval: "Ne, nemáme, pan Hoffmann v tuhle chvíli přiznává, že žena, která se vydává za jeho manželku, je Iveta Holmanová." Pomalu bylo vidět, že Herbert Hoffmann začíná svůj počáteční odpor vzdávat. Ale to zatím nic neznamenalo."

"Bitva" bude určitě ještě nějaký čas pokračovat.

"A nyní bych se chtěl zaměřit na vlastní okolnosti "úmrtí" Simony Hoffmannové," pokračoval ve výslechu Ernst Gabler. "Pane Hoffmanne, vy jste vypluli na svou plavbu po Labi do České Republiky už se záměrem... jak bych to neutrálně řekl... zbavit se Simony. Měl jste to s její sestrou Ivetou už domluvené..."

Další slova Herberta Hoffmanna zněla už jako kapitulace: "Ne, to není v žádném případě pravda. Smrt Simony byla nešťastná náhoda, když si vzala moc prášků na spaní. Byla v poslední době psychicky velmi labilní... ta naše plavba byla i proto, aby se z toho trochu dostala... návrat do místa jejího mládí. V tomhle mi musíte věřit... to, že jsme ji potom nechali na břehu Labe, byl náš momentální zkrat... můj a Ivety, kterou jsem rychle "přivolal" telefonem..." snažil se důvěryhodně vysvětlit Hoffmann okolnosti smrti Simony.

"Ale pane Hoffmanne, tohle vaše tvrzení odporuje tomu, co nám řekla slečna Iveta Holmanová. Byl jste s ní domluven už předem, kam mrtvou Simonu "odložíte"... přiznala, že už začátkem září se jela na břeh Labe u Velkého Oseka podívat, zda-li tam ten úkryt, ta "roura z jejího mládí", ještě je a je použitelná pro váš účel, ... to přeci svědčí o vašem dlouhodobém plánování... to v žádném případě nemůžete zapřít..." snažil se Gabler dostat z Hoffmanna úplné přiznání. A pokračoval: "Tohle nemůžete popřít, nemůžete vydávat za náhodu, že jste zrovna vy objevil na břehu řeky takový vhodný úkryt pro mrtvé tělo. Byl to opravdu vhodný úkryt – kdyby nebylo náhodného nálezu, mohla tam mrtvá ležet i několik měsíců... ale s tím jste určitě počítal.... A určitě jste počítal i s tím, že totožnost mrtvé nebude nikdy zjištěna." Gabler už tak použil veškeré možnosti k nátlaku na obviněného.

Do výsledku se opět vložil advokát Grabowski: "V tomto okamžiku už můj klient

nebude odpovídat na žádné otázky. Musíme se nejdřív seznámit se všemi vyšetřovacími protokoly." Bylo to logické prohlášení advokáta, když jeho klientovi už "teče do bot."

"Ano, to respektuji. Se svým klientem budete moci kdykoliv mluvit ve vyšetřovací vazbě..." ukončil tedy Ernst Gabler výslech a nechal odvést Herberta Hoffmanna do vazby.

Z vedlejší místnosti Pavel Vidrna jasně viděl, že už tohoto výslechu má i Ernst Gabler "plné zuby" a proto ho celkem rád ukončil. Ale další výslechy budou jistě pokračovat, ale bez Pavlovy přímé či nepřímé účasti. Teď už je to jen a jen v režii německé kriminálky. On jen připraví všechny podklady a všechna zjištění.

Za deset minut se setkal Pavel s Ernstem a Inge v kanceláři senftenberské kriminální policie: "V tomhle okamžiku je celá záležitost, z našeho pohledu, téměř vyřízená. Dále je na řadě naše a

vaše státní zastupitelství. Ale čeká nás ještě spousta práce na zpracování všech důkazů... A proto, přátelé, když dovolíte, já teď vyrazím na cestu domů, abych měl čas vše zpracovat. Bude to spousta práce," nastolil Pavel Vidrna "dobu na rozloučení". Usoudil, že jeho další setrvávání v Německu je zbytečné a více práce ho čeká doma.

Ernst a Inge na to reagovali takřka jednohlasně, stručně a srdečně: "Z hlediska dalšího vyšetřování a přípravy obvinění máš úplnou pravdu. Teď už vlastně jako kriminalisté nemáme co řešit. Čeká nás jen "kancelářská práce". Snad ještě se pokusit dostat z Hoffmanna přiznání, kdo z těch dvou Simonu opravdu zabil."

"Všechny důkazy vám pošlu co nejdříve. Jsem moc rád, že jste mi... že se nám... podařilo vyřešit takový dost komplikovaný případ... dík za spolupráci... budeme v kontaktu," prohodil Pavel Vidrna a po asi desetiminutovém přátelském hovoru s oběma německými kriminalisty, který se v

žádném případě netýkal řešeného problému, ujížděl autem směrem Kolín. Samozřejmě pln dojmů z výslechu, z vyřešení zapeklitého případu, z očekávání dalších úkolů, které musí doma splnit, ze spolupráce s bezvadnými německými kolegy a v neposlední míře i z návrhu, který mu Ernst Gabler učinil na příští jaro. Ale o tom by raději nyní neuvažoval. Protože taková jeho soukromá akce jistě nenajde "ohlas" u šéfu.

XXIII.

Seděli, vrchní komisař kapitán Pavel Vidrna a okresní ředitel major Karel Vaňásek, v ředitelově pracovně, kde druhý den po návratu z Německa podával Vidrna obšírnou zprávu o své zahraniční služební cestě a o ukončení případu "mrtvé z

lužního lesa", který jim více než dva měsíce způsoboval starosti a zabíral nemálo drahocného času. S konečnou ústní zprávou i s podrobnostmi od Vidrny ředitel jednoznačně souhlasil. Jen mu možná vadilo, že vlastně kauza bude uzavřena v Německu... Ale nedával to nikterak najevo.

"Doufám, že teď už o Německu a o Brandenburgu, nebo o tom Senfenbergu... nebo kde jsi to vlastně byl, už nebudeš chtít ani slyšet," prohlásil ředitel po vyslechnutí zprávy.

Co na to měl Vidrna hned říct? Snad jen to, co mu chtěl sdělit později: "Tak to se řediteli moc mýlíš. Hned na jaře se chystám podniknout cestu lodí do Brandenburgu."

A jak mám tvým blábolům, Pavle, rozumět?" opáčil "laskavě" ředitel.

"Věc se má tak, řeknu to raději hned teď, abys k tomu neměl později nějaké připomínky" nedal se

Vidrna. "Ernst Gabler se svojí kolegyní Inge Roithovou připlují na Ernstově motorové jachtě na jaře do Kolína – víš, oni chtějí na vlastní oči poznat, jak plul Hoffmann se svojí manželkou a kde ji potom "odložil", no... ale protože nemohou mít tak dlouhou dovolenou, tak z Kolína se vrátí domů vlakem a já jim zpátky do Brandenburgtu lod' odvezu po "vlastním kýlu". Vždyť on se vlastně Gabler k tomu případu dostal, jak jsem se dozvěděl, protože vlastní lod'. Je s podivem, že i ty německý šéfové mají uvažování skoro jako u nás: Máš lod', budeš vyšetřovat případ od vody."

Ředitel se nemohl vzpamatovat z úžasu a tak Pavlovu závěrečnou impertinentní poznámku přeslechl, nebo dělal, že přeslechl: "Copak ty, Pavle, dovedeš řídit lod'. Copak ty trefíš lodí někam do Německa. Proboha ... příště už tě nikam do ciziny nepustím.. i kdybys měl řešit nějaký "mezinárodní teroristický" čin. Ty z toho vytrískáš hned nějaký čundr."

I na tuhle ředitelovu zrovna ne taktní připomínku měl Vídrna připravenou odpověď: "Já na to nebudu sám, popluje se mnou kamarád Bláha, to je ten, co mi dal tip na ta zdymadla a maríny, on to umí a cestou mě všechno naučí..."

"Víš co, Pavle, jdi do háje. Hlavně abys na to měl na jaře čas. Ale teď k věci," vrátil ředitel diskuzi do reality.

"Budu mít čas... vezmu si dovolenou a ty mi ji dáš, řediteli..." potichu utrousil Vídrna.

Potom Pavel Vídrna začal trochu obšírněji referovat o případu: zmínil se i o "divadýlku – podrazu" na Ivetu Holmanovou v senftenberské nemocnici, ale především stručně tlumočil výsledky rozhovoru s ní a o výslechu Herberta Hoffmanna. A výsledek shrnul následovně: "Iveta Holmanová se ke svému podílu v celém případě přiznala, Herbert Hoffmann taky, ale zatím tvrdí, že Simona zemřela bez jeho přičinění na

předávkování sedativy a že to udělala sama. Ale tomu samozřejmě nevěříme, protože pitva prokázala smrt udušením. Je teď na kolegovi Gablerovi, aby to "rozlouskl" – který z těch dvou to udělal. Ale v podstatě je případ vyřešen. A jak jsem poznal Ernsta, on si s tím poradí..."

"Tak bezva, Pavle, dík za dobrou práci. Až budeš připravovat podklady do Německa, napiš mi i stručnou zprávu, ať ji mohu poslat na "kraj". Ale z tvé zprvy skoro cítím, že to vlastně vyřešili v tom Německu... nebo si myslíš něco jiného?"

Tohle tedy Pavel Vidrna přeslechl. Ale proč to přeslechl, to do "dnešní doby" neví. Pouze na to zareagoval možná nesouvislým prohlášením: "A já bych tedy byl rád, kdyby někdo kompetentní poděkoval těm Němcům za spolupráci," podotkl nesměle.

Vidrna se uklidil do své kanceláře a zavolal Honzu Klímu, aby si rozdělili úkoly pro

nadcházející hodiny práce, na nadcházející čas, který se jim trvale nedostával. Museli všechny výsledky své vyšetřovací práce zpracovat do podoby, kterou bude potřebovat německá policie pro sepsání obvinění na Ivetu Holmanovou a Herberta Hoffmanna. Dlouhý čas taky mimo jiné strávili i tím, když Pavel Honzovi referoval o ukončení případu. Považoval to však za nutné a korektní vůči parťákovi.

Pozdě odpoledne "vyrušil" Vidrnu mail z Německa. Mail velmi stručný, jasný a ani ne příliš překvapující – v duchu si uvědomil, že spíš očekávaný:

Ahoj Pavle,

dnes odpoledne se Herbert Hoffmann přiznal, že ve spánku udusil svoji manželku Simonu Hoffmannovou polštářem. Stalo se to, když kotvili s lodí v Kolíně a ještě před tím, než přijela vlakem Iveta Holmanová. Byl vzat do vazby. Připrav všechny potřebné výsledky šetření a

důkazy. Asi se brzo uvidíme.

Tschuss

Ernst

P.S. Ta plavba do Brandenburgu na mojí lodi platí, připrav se na květen, zajisti si parťáka.

Měl mít Pavel radost? Profesní ano... lidskou moc ne. Ale co: "Ende gut, alles gut"... ale jak pro koho. Pro Simonu Hoffmannovou určitě ne.

A na tý lodi poplujeme...

Konec

V lužním lese u Kolína, na břehu Labe, je

náhodně nalezena mrtvola mladé ženy, která zde leží už mnoho dní. Kriminální policie z Kolína, pod vedením komisaře kapitána Pavla Vidrny, marně pátrá po její totožnosti a způsobu, jak se do vodního propustku mezi slepým ramenem a řekou Labe dostala.

Po mnoha dnech pátrání se případ „mrtvé z lužního lesa“ začíná objasňovat a šetření se rozšíří i do Německa. Nakonec Vidrna se svým týmem „dotáhne“ případ do překvapivého rozuzlení.